

Ngã Ái Biến Thái

Contents

Ngã Ái Biến Thái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	34
9. Chương 9	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	52

Ngã Ái Biến Thái

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, dương quang suất khí thụ x siêu cấp mỹ nhân biến thái công, nhất thụ tam công, ngụy huynh đệ, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-bien-thai>

1. Chương 1

Kỳ thật, tôi đã tỉnh rồi.

Ngay khi anh ấy vừa thức và bước xuống giường, tôi liền tỉnh.

Không có cái ôm của anh ấy, tôi tuyệt nhiên không thể nào an giấc cho được.

Thế nhưng, tôi không ngờ bóng dáng anh ấy lại một lần nữa dễ dàng rời đi đến vậy, tôi bây giờ đã không còn khí lực mà làm bộ chẳng quan tâm, cho nên, tôi lựa chọn nhắm mắt lại.

Tôi chán ghét cảm thấy, trong cuộc chơi này, chỉ có một mình tôi ngây ngốc mà nỗ lực thật tình.

Tuy rằng đây là kết quả tôi đã sớm biết.

Nhìn như không thấy, có lẽ là tốt nhất chẳng...

Đột nhiên, một đôi tay to lớn ấm áp xoa nhẹ lên bờ ngực trần trụi của tôi, vân vê chơi đùa với điểm mẫn cảm của tôi, chính tôi lại không thể nhịn xuống mà rên rỉ một chút, nhưng vẫn kiên quyết không mở mắt ra.

Anh ấy tựa hồ không tính buông tha tôi, cùng đến với những ngón tay là chiếc lưỡi ẩm nóng, không ngừng ở trên đầu nhũ của tôi mà liếm lộng, thỉnh thoảng còn giống như dã thú, dùng sức gặm “Rốt cuộc là anh muốn gì thế?” Hít một hơi, tôi đau đến thở thành tiếng.

Anh ấy vẫn im lặng, càng thêm mạnh mẽ mà lưu lại ấn ký trên làn da. Đến nơi nào, nơi đó liền đau đến cực điểm, nhưng sau lại biến thành khoái cảm bức tôi điên cuồng.

“A..... Nha.....” Tôi mãnh liệt hét lớn.

Anh tựa hồ bị kích thích, hai ngón tay không hề báo trước đột ngột xâm nhập vào dũng đạo chưa một chút bôi trơn, thô bạo mà khuếch trương bên trong, tôi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần tiếp nhận anh, liền co rúm lại, thế nhưng vẫn vì để anh có thể tiến vào mà chuẩn bị đôi chút...

Anh vĩnh viễn đều không ôn nhu như thế...

Tôi đột nhiên cảm thấy buồn giận, buồn giận còn hơn cả dục vọng, liền đẩy tay, đẩy đầu anh ra.

Anh sưng lại, rồi bắt đầu nheo mắt gắt gao nhìn thẳng vào tôi, giống như muốn trách tôi đã cự tuyệt anh vậy.

Tầm mắt anh hạ xuống, tôi cảm thấy bất an vô cùng. Lồng ngực như toác ra, bị một loại sợ hãi vô danh xiết chặt lấy trái tim, tựa hồ bạn chột dạ khi đánh cắp đồ vật này nọ bị người ta bắt được ấy.

“Hôm nay... em còn phải làm việc.” Tôi ngẩng lên lén dò xét anh một cái, ấp úng nói.

Tôi thừa nhận tôi hèn nhát cực kỳ!

Rõ ràng không phải mình không đúng, lại phải đi nói xin lỗi.

Anh chẳng nói gì cả, chỉ nhìn thẳng vào tôi, phảng phất như muốn xuyên thủng tôi vậy. Đôi mắt thâm thúy cứ nhìn chằm chằm như thế, còn tôi, tôi lại chẳng bỏ mặc xem như không có chuyện gì được.

Hai con mắt của tôi đã sớm bị yêu làm cho mù quáng.

Hoặc là, tôi chỉ đang sợ hãi khi nhìn thấu sự vô tình đằng sau đôi mắt xinh đẹp này...

Anh có hiểu tôi được một chút không? Có thể cho tôi chút hi vọng sáng sủa hơn không? Hay chỉ đơn giản là cho tôi cảm nhận một chút yêu thương thôi cũng được?

Tôi cười khổ, đáng tiếc anh lại không nhìn thấy.

Tôi yếu ớt cúi đầu, vì cảm xúc đột nhiên trỗi lên mà cảm thấy khó nghĩ vô cùng.

Tôi bị làm sao thế này? Không phải chính tôi đã tự hứa sẽ không oán trách, không hối hận khi yêu anh sao? Không phải chính tôi đã nói tôi không bắt buộc anh yêu tôi ư?

Thế mà giờ, tôi dựa vào đâu mà tức giận?

Tôi gượng cười, bởi tôi mệt mỏi quá.

Không đến nửa giây, tôi đã chủ động quỳ xuống trước mặt anh, tư thế giống như quỳ lạy ai vậy, ngậm lấy phân thân hiển nhiên đang phần chấn bùng bùng của anh.

Cự vật to lớn cơ hồ đẩy vào tận sâu yết hầu, tôi cố sức phun ra nuốt vào, mút mát, đầu lưỡi liếm qua liếm lại trên đỉnh. Tôi biết đây là địa phương tối mẫn cảm của anh.

Anh gặm nhẹ một chút, hai bàn tay túm chặt lấy tóc tôi, hông không ngừng đưa đẩy khiến phân thân càng thêm đâm sâu vào trong khoang miệng, mong muốn khoái cảm càng thêm mãnh liệt.

Sống chung đã lâu như thế, sao tôi lại không biết làm thế nào để anh càng thêm khoái hoạt cho được. Vậy nên tôi càng điên cuồng mà hút vào nhiệt tình của anh.

Chỉ là, anh có biết làm thế nào cho tôi được hạnh phúc hay không?

Anh không biết, có lẽ, anh căn bản cũng không muốn biết.

Dù sao, hết thấy đều là tôi tình nguyện, là tôi tùy hứng, khiến cho mối quan hệ của chúng tôi bị bể cong. Vai diễn của anh chỉ là người nhận mà thôi.

Không có tôi, anh có thể tìm những người khác, nam hay nữ đều có thể.

Nhưng tôi, lại không thể không có anh ấy.

Thật xót xa làm sao.

Đột nhiên, anh đẩy tôi ra, rồi rất nhanh xốc tôi lên.

Lật thân thể gầy yếu của tôi lại, tìm được địa phương sẽ làm dịu được nhu cầu cấp bách kia, nhưng anh lại giống như trừng phạt tôi, lập tức đem phân thân đẩy mạnh vào trong cơ thể, rồi cơ hồ hoàn toàn rút ra, lại không chút thương tiếc mà sáp nhập vào tận cùng, phẳng phất như muốn xé rách tôi vậy.

Đau vô cùng...

Chẳng biết là người đau, hay tâm đau.

Tôi không phân tích bất luận điều gì nữa, tôi thà rằng vì anh mà thân thể chịu đau đớn, nghĩ vậy khiến lòng tôi dễ chịu hơn một chút.

Nhưng không thể phủ nhận, khoái cảm được sinh ra từ trong đau đớn khiến cho dục vọng của tôi bành trướng. Tôi cố hết sức mở mắt ra, cách lớp sương mờ chăm chú nhìn khuôn mặt khiến cho tôi mê đắm.

“Ồ.....” Bất giác cắn môi dưới, phát ra tiếng kêu nức nở, phối hợp với xâm nhập của anh, thanh âm có điểm từng cơn từng hồi.

Giữa lúc mơ hồ, nước mắt từ khóe mắt trào ra, hòa với mồ hôi, lướt qua trán qua mặt tôi, chảy vào đôi môi hơi hé mở, mang đến vị mặn chua xót làm sao, khiến cả đáy lòng cũng cay đắng theo.

Đáng tiếc anh không nhìn thấy, cũng không thể cảm nhận được.

Phải rồi, cho dù anh có thấy, có cảm nhận được, hẳn cũng chẳng có cảm giác gì đâu.

Nước mắt của tôi trong mắt anh cùng với mồ hôi bình thường không khác gì nhau cả, chẳng qua địa phương chảy ra không giống nhau mà thôi.

Đau nhức trong cơn va chạm sinh ra một loại khoái cảm bức bách tôi gần như bỏ mạng. Tôi hét đến khàn cả giọng, đã vô lực không thể thừa nhận được nữa, thế nhưng lại càng muốn nhiều hơn.

Bàn tay to lớn của anh cầm lấy phân thân của tôi, theo tiết tấu bên hông mà vỗ về chơi đùa, tay kia thì duỗi tới trước ngực, thật giống muốn ngắt véo đầu nhũ ra khỏi cơ thể tôi.

“A.....” Tuy rằng loại đau đớn này mang đến vui thích, nhưng đây là vì quá đau phải kêu lên.

Tình yêu và làm tình không có gì khác biệt cả. Có lẽ chính là từ đau đớn mà sinh cực lạc, nên mới có thể làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được... Một lần... lại một lần nữa hăm sâu đi xuống...

Tôi chỉ là một người bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa. Tôi chỉ muốn cùng anh một chỗ, anh không thương tôi thì như thế nào? Chỉ cần tôi thương anh là đủ rồi.

Thế giới này nhiều người như vậy, tìm được một đôi thật tâm yêu nhau thật là chuyện xa vời. Nhưng chỉ cần anh còn ở bên tôi, căn bản sẽ không có gì khác nhau cả.

Được yêu, đối với tôi mà nói chính là câu chuyện cổ tích.

Mỹ lệ đấy, lại vĩnh viễn không cách nào với tới được.

Trong thế giới đó, vương tử và công chúa quá ít, mà thường nhân lại quá nhiều.

Tôi nhắm mắt lại, khẽ cắn môi quay đầu, vừa vặn cùng anh bốn mắt gặp nhau.

Không biết vì sao, anh ấy nhàn nhạt nở nụ cười, không biết có phải là cười nhạo tôi hay không?

Vốn tôi định lên tiếng hỏi trách, nhưng nghĩ lại, nên bị chế giễu là đúng rồi. Cứ nhiên có thể yêu một người đến mức như vậy, e rằng tôi đã hết thuốc chữa.

Sai lầm rồi, có lẽ tôi nên ích kỷ hơn một chút. Anh chìm trong cơ thể tôi để hưởng thụ khoái cảm nhục dục, thế mà tôi lại nghĩ rằng tôi nhận được tầng thỏa mãn còn sâu hơn cả anh.

Tôi đem tâm đặt dưới chân anh, tùy ý anh chà đạp, là một kiểu hủy diệt hạnh phúc, bởi vì những mảnh vụn của mình sẽ vĩnh viễn ở bốn phía quanh anh, như hình như bóng làm bạn với anh.

Tôi nghĩ, tôi hết cứu được rồi.

Chỉ cần anh không rời bỏ tôi, tôi cái gì cũng nguyện ý làm.

Thật đấy, chuyện gì cũng nguyện ý...

Sau một trận mãnh liệt trều sắp, đầu óc tôi đột ngột trống rỗng, trước mắt tối sầm, cao trào đang ồ ập kéo đến, không tới một hồi, tôi liền bắn trên tay anh.

Tôi đã không còn hơi sức mà phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng anh vẫn cầm lấy phân thân đã nhuyển xuống của tôi, nằm úp sấp lên người tôi, dùng sức xoa bóp, tựa hồ muốn tôi nhanh chóng hưng phấn thêm một lần nữa.

Quả nhiên, một lúc sau, tôi lại khôi phục tinh thần.

Bởi chỉ cần nghĩ đến đôi bàn tay to lớn ấm áp này là của anh thôi, là đã hơn hết thấy những dụ ngôn kích thích khác rồi.

Nhưng, ý thức của tôi lại dần dần trôi xa...

Hai mắt giống như có sương mù, chẳng thể nhìn rõ mọi vật nữa...

Thời gian tựa như quay về ngày đầu tiên hai chúng tôi quen biết...

Khóe miệng tôi, vô thức giương lên...

Cám ơn... Cám ơn rất nhiều... Cám ơn đã cho tôi gặp anh ấy.....

2. Chương 2

Tên tôi là Cừ Nhạc.

Có lẽ ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã yêu anh rồi.

Một năm kia, tôi mười bảy tuổi.

Tôi vốn là trẻ mồ côi, đến mười lăm tuổi phải rời khỏi cô nhi viện, tự dựa vào sức lực nuôi sống bản thân, cho nên tôi không tiếp tục đi học nữa.

Thứ nhất là vì tôi không có tài liệu sách vở gì cả, thứ hai là tôi không có tiền.

Mỗi ngày ngay cả bữa cơm thôi cũng thành vấn đề, còn ý nghĩ đâu mà sách vở này nọ nữa? Thành tích của tôi luôn luôn bay ở tầng trời thấp, cũng chẳng thể như mấy học sinh ưu tú mà có khả năng nhận học bổng được.

Ban đầu, tôi làm ở nhà hàng, quán bar, không thể phủ nhận, đó là những công việc chiếm nhiều thời gian mà lương thì ít ỏi. Không có cách nào khác, ai bảo tôi không phải là sinh viên tốt nghiệp đại học làm chi, cho nên chỉ có thể cam chịu số phận thôi.

Thật sự phải cam chịu số phận ư?

Mỗi lần đến ngày nộp tiền thuê nhà, cộng thêm những chi phí khác, số tiền còn trong túi chỉ đủ ăn cơm, thi thoảng cũng có thể có chút giải trí, nhưng nó là thứ xa xỉ phẩm của cuộc sống đầy bận rộn này.

Cuộc sống cứ như thế trôi qua hơn một năm. Tôi không khỏi tự hỏi chính mình, cuộc sống như vậy, tôi thật sự bằng lòng sao?

Đáp án, đương nhiên là không.

Tôi không phải là không mong muốn một cuộc sống bình thường.

Chỉ là, cuộc sống như vậy cơ hồ làm cho tôi cảm thấy mình không tồn tại, làm cho tôi mất đi những khuynh hướng cảm xúc của bản thân. Tôi mỗi ngày tựa như một cái xác không hồn, làm việc theo công thức có sẵn, ngay cả hứng thú làm quen với bạn gái cũng không có.

Ngay khi tôi gần như hít thở không thông, tôi nộp đơn xin từ chức, vạch báo, dự định tìm một công việc không giống những việc cũ.

May mắn thay, thân thủ của tôi còn khá linh hoạt, lại không sợ chết.

Kết quả, tôi trở thành một nam diễn viên đóng thế, làm tốt nghề này không bao lâu, lương cũng không tồi, đủ để tôi chi trả, thậm chí còn dành dụm thêm được chút ít.

Có điều thân hình tôi thuộc diện nhỏ con, cho nên tôi thường hay đóng thế cho diễn viên nữ.

Trước kia, có đôi khi tôi ăn ngủ trên đường, bởi tôi không có tiền gửi ngân hàng, nghề nghiệp cũng không, nên đương nhiên không có tiền trả tiền thuê nhà, mà tôi lại rất ngại khi khất nợ người khác.

Tôi như vậy có thể nói là tiêu sái, cũng có thể nói là tùy hứng, càng có thể nói là ngu dốt.

Thế nhưng tôi thà rằng ngủ trời dơi khát còn hơn phải nghe nửa câu lạnh nhạt, đó là lý do mà khi biết hạn thuê nhà đến, tôi liền dọn đồ rời đi.

“Á Nhạc, chốc nữa cậu mặc chiếc váy đỏ này vào, từ trên lầu nhảy xuống là được, nhớ kỹ đừng để mặt xoay vào ống kính.”

Lên tiếng chính là anh Minh điều phối người đóng thế[1], chuyên phụ trách quản lý diễn viên đóng thế, đồng thời cũng là diễn viên tạm thời. Anh khá thích tôi, bởi vô luận nhiều động tác nguy hiểm như thế nào, tôi vẫn nhận làm khiến cho anh rất hài lòng.

Kỳ thật không phải là tôi lấy lòng, chẳng qua đơn giản là động tác khó thì thù lao cao hơn, so ra thì tốt hơn nên tôi mới không hai lời mà đồng ý.

Tôi gật đầu một cái, theo lời anh đi thay chiếc váy đỏ, rồi mới đi lên trên lầu chuẩn bị.

Theo bảy tầng lầu nhìn xuống dưới, trong lòng không có chút gì sợ hãi.

Nếu thật sự phải nói có cảm giác, chỉ là tôi có chút lạnh, bởi rằng nhiệt độ hạ xuống chỉ còn mười độ, tôi lại chỉ mặc một chiếc váy đỏ, cùng với một đầu tóc giả thật dài mà thôi.

Nhìn người dưới lầu đang chuẩn bị thủ thế dự bị, tôi đứng sát mép, chờ người phía dưới ra hiệu...

Không đến mười giây, tôi thấy bọn họ đưa tay “Ok”, chẳng chút do dự, tôi xoải chân, cả người cứ thế lao xuống.

Nhớ rõ khi lần đầu tiên nhảy lầu, tôi còn cảm thấy cú nhảy ấy thực quá sức kích thích, cái loại cảm giác rơi xuống phía dưới kích động cứ như là vọt vào địa ngục vậy.

Nhưng mà bây giờ nhảy khá nhiều, đã không còn cảm giác gì nữa. Khi đang rơi xuống ở một tốc độ chóng mặt như thế, tôi vẫn còn có thể tận lực khống chế để mặt mình nghiêng về phía vách tường, bởi tôi chẳng muốn quay lại một lần nữa đâu, thế sẽ không kiếm được nhiều tiền.

Thời điểm sắp chạm đất, lòng không tự chủ được mà sợ hãi một chút, rồi sau đó là đau nhức từ đầu vai truyền đến, cơn đau như xé rách khiến trước mắt tôi gần như tối sầm.

“Bị thương, cậu ta bị thương!”

“Mau gọi bác sĩ đến!!...”

Tôi cố hết sức mở to mắt, muốn nhìn một chút xem ai ở bên tai tôi gào lớn.

Thế nhưng, điều tôi có thể thấy, chính là một đôi mắt thâm thúy đồng thời không ngừng ánh lên vẻ thông minh sắc sảo, cùng năm tháng khắc thành một loại cảm giác đầy cương nghị, thật sự là anh tuần đến quá mức.

Đáng tiếc có điểm lạnh. Bạc thân là gắt gao mím lại, nếu hấn vừa nói vừa cười, hấn sẽ càng đẹp trai hơn.

Hấn là ngôi sao kim phải không?

Trái tim đột nhiên đập mạnh một chút.

Đây là cảm giác gì vậy? Tôi cố nâng mí mắt đánh giá hấn, đồng thời cũng muốn biết cơn nhói từ trong tim kia từ đâu mà đến.

Tôi thật bội phục bản thân còn có ý nghĩ ấy vào lúc này. Cực kỳ rõ ràng, cánh tay tôi bị thương không nhẹ, trán tôi thấm ướt mồ hôi lạnh, miệng còn run run.

Hấn ôm lấy tôi.

Thật ấm áp, thật thoải mái... Tại sao lại như vậy? Tôi theo bản năng càng dán sát vào lòng ngực hấn, tiếng tim hấn đập rất êm tai.

Ngay sau đó, hấn đặt tôi lên cangk trên giường mà phim trường đã chuẩn bị.

Đột nhiên ly khai khỏi ấm áp như thế, tôi có cảm giác muốn khóc.

Rất kỳ quái.

“Mau nâng cậu ta ra ngoài, đừng cản đường!” Hấn lạnh lùng nói, trên khuôn mặt anh tuần là nét lạnh nhạt hờ hững, đến nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái.

Hấn là nên vậy rồi, tôi không thể diễn tiếp được nữa, nằm lại nơi này, thật sự sẽ là trở ngại cho bọn họ ghi hình.

Tuy nhiên, đối với cái ôm ấm áp vừa rồi, tôi vẫn còn rất lưu luyến.

Khó chịu rầu rĩ chuyển thành một cơn giận ủa đến, tôi bắt giác nhú chặt mi.

Hấn lạnh, tôi càng lạnh hơn!

Tôi cắn răng nhịn cơn đau đứng lên, dù sao làm người đóng thế, ba ngày hai đầu đều sẽ ôm một đồng vết thương, bất quá lần này thoát nhìn có vẻ nghiêm trọng hơn một chút mà thôi.

“Anh Minh, tiền lương của em hôm nay đâu?” Thanh âm run rẩy, không biết vì đau đớn, hay vì cái quái gì nữa.

“Á Nhạc, cậu...” Anh Minh tựa hồ có điểm lo lắng cho tôi.

“Tính cả tiền thuốc men cho em, em tự mình đến bác sĩ là được rồi, không cần phải phiền mọi người đâu.”

“Nhưng mà...”

“Em ổn mà, anh đưa tiền cho em là được.”

Thấy tôi khẳng khái như thế, anh Minh cũng chỉ biết đưa tiền cho tôi.

Tôi đưa cánh tay không bị thương cầm lấy rồi mới rời đi, nhưng trước khi đi, không biết sao, tôi nhịn không được trộm quay lại nhìn người kia một cái.

Người kia vẫn như cũ lạnh lùng mà quay phim, không nhìn tôi.

Lòng tôi lại động, ần ần đau, tôi biết đây là vì sao rồi, nhưng lại không muốn xác định.

“Nè, cậu lúc nào cũng vậy. Bất quá đừng ý là mình khỏe, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp cậu.” Tôi nghe thấy tiếng anh Minh từ phía sau truyền đến, nhưng tôi không ngoảnh lại.

Không biết vì cái gì, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nơi có hấn.

.....

Mang cả mình đầy thương tích về đến nhà, tôi ngã ra giường, nhắm mắt lại toan đánh một giấc. Đáng tiếc, vai trái truyền đến đau đớn làm cho tôi không thể lơ vết thương này đi được.

Vốn tôi không tính đi bác sĩ, dự rằng sẽ đem tiền thuốc này cất lại, xem ra ý định của tôi bất thành rồi.

Tôi không cam lòng mà rống lên một tiếng mới bước xuống giường, xỏ giày đi ra cửa.

Tôi đến một nhà thuốc trái phép ở gần đó, đối với chuyện gãy xương, tôi tin là y học cổ truyền tốt hơn hẳn, mặt khác, nó tương đối rẻ.

Tôi không thể không bội phục chính mình có thể tính toán tỉ mỉ đến thế.

Không có cách nào khác, tôi phải dành dụm cho dự định đi du lịch khắp thế giới của tôi mà.

Tôi cực kỳ sợ tôi không có hướng đi trong cuộc sống, cho nên, tôi vì chính mình mà định ra một cái mục tiêu nho nhỏ, đi chu du khắp nơi, như vậy khiến cho tôi có chuyện để cố gắng.

Hoặc chẳng, nói không chừng một ngày nào đó tôi đột nhiên nói bỏ cũng nên, chỉ là tôi chán ghét loại cảm giác sống mịt mờ mà thôi.

Đi đến y đường, chỉ có ít ỏi vài người, không phải đợi lâu đã đến phiên tôi.

Tình hình xấu cực kỳ!

Ông lão trước mắt khuôn mặt đầy nếp nhăn này chậm rãi nói cánh tay tôi ít nhất một tuần không thể động, còn phải thoa thuốc nữa.

Tôi âm thầm ai oán, diễn viên đóng thế không có mua bảo hiểm, chính vì thế, cho dù bị thương cũng không được bồi thường, chỉ có một chút tiền mà anh Minh vừa đưa thôi.

Mấy ngày cuối tuần tôi không thể đi làm, xem ra con số trong ngân hàng không thể nhúc nhích được rồi.

Lần sau phải cẩn thận hơn một chút, tốt nhất là đừng để thương nặng như vậy.

Đi rồi đi, tôi ngửi được mùi thịt nướng bay đến, bắt giác nuốt một chút nước miếng, nhưng lập tức nghĩ đến giấy bạc trắng lóa kia, tôi lại nuốt cơn ham muốn xuống, làm bộ như không thấy.

Có thể tỉnh sẽ tỉnh, dù sao chỉ ở trong nhà không hoạt động nhiều, không cần ăn sang như vậy.

Tôi cúi đầu bước trên đường, tránh cho lại nhìn đủ loại đồ ăn kích thích thị giác cùng vị giác tôi.

Đột nhiên, tôi không cẩn thận mà đâm sầm vào một ***g ngực lớn, xộc vào khoang mũi chính là mùi nhàn nhạt của thuốc lá.

Thật ấm áp... Tôi thất thần vài giây.

“Thực xin lỗi.”

Phục hồi tinh thần, tôi không ngẩng đầu, chỉ nói xin lỗi vậy, toan muốn bước đến trước siêu thị mua mấy gói mì tôm, vậy là mấy ngày nữa không cần phải bước ra đường nữa.

Chỉ có điều, người kia vẫn đứng che trước mặt tôi, tôi có phần khó chịu ngẩng đầu lên, xem hẳn rốt cuộc muốn gì, cứ nhiên lại cố ý cản đường tôi.

Ngay khi tôi ngẩng lên, liền giật mình sửng sốt một hồi.

Là hần!

Là người ở phim trường hôm nay!

Tim đập thành thịch! Một trận mừng như điên ầm ầm ầm quật vào óc tôi!

Giờ phút này, tôi hoàn toàn minh bạch, lòng mình đã bị chiếm mất...

Tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên là gì? Chính là cảm giác mất mát, không hiểu rõ nguyên nhân tại sao, cũng không có được quyền lợi gì, nhưng cứ một lòng ngây ngốc ban đi.

Chỉ là không thể ngờ được, mười bảy năm trôi qua, lần đầu động tâm, đối tượng thế mà là một người đàn ông.

Đó là một loại cảm giác thực kỳ diệu, không cần trải qua đấu tranh và mâu thuẫn quá nhiều, tôi chỉ biết là mình đã yêu. Có lẽ bởi tôi không có người thân và bạn bè, cho nên những gông cùm đạo đức khiến bao người phiền muộn không thôi, hết thấy đều không tồn tại trên người tôi.

Không biết tình yêu đối với người khác là như thế nào, nhưng với tôi mà nói, nó là một loại cảm giác, cảm giác trực tiếp nhất, tựa như bị kim đâm, không cần chạm vào và phán đoán, cũng biết đó là đau.

Bỗng nhiên tôi rất muốn cười, bởi tôi vui quá.

Vì sao lại vui đến vậy? Tôi không biết.

“Cậu rõ ràng đã lấy tiền thuốc, sao lại không đến bệnh viện?” Ngữ khí của hắn vẫn lạnh như băng.

“Tôi có đi đó chứ.” Tôi đầu tiên là sửng sốt, rồi sau có chút không tự nhiên đáp lại.

Có trời mới biết tôi chưa từng nói dối bao giờ, cho nên tôi không lường trước được mà xoay xở.

“Tôi vừa thấy cậu từ y đường bên kia đi ra.” Hắn chọn mi, tựa tiểu phi tiểu nói.

Tôi nhất thời ghen hòng, có điểm then quá hóa giận, đẩy hắn ra, xoay người toan chạy đi, nhỏ như muỗi mà nói “Liên quan gì tới anh? Tôi không muốn bị người khác nhúng tay vào chuyện của mình!”

Thảm! Nếu để cho anh Minh biết, lần sau nhất định sẽ không đưa tôi nhiều tiền như vậy nữa.

“Cậu đây là lừa gạt tiền thuốc của chúng tôi, đem số tiền còn lại bù cho tôi.” Hắn bắt lấy cánh tay không bị thương của tôi, không cho tôi đi.

“Anh nằm mơ!” Tôi muốn giãy khỏi tay hắn, lại không địch lại khí lực của hắn.

Phải lấy tiền từ trong túi áo đưa ra, quả thực so với lấy mạng tôi còn tàn nhẫn hơn nhiều.

“Lấy ra nữa!” Giọng nói của hắn đầy kiên quyết không cho cự tuyệt.

“Chút tiền ấy trong mắt các người chẳng đáng là bao. Dù sao một tuần nữa tôi cũng không thể đi làm, xem như một chút bồi thường cho tôi đi.” Ngữ khí của tôi nhuyển xuống, ngay cả hô hấp cũng không thuận, không biết lấy khí lực từ đâu mà giằng co với hắn.

Huống chi, tôi còn bị đuối lý.

“Đây là vấn đề nguyên tắc!” Hắn vô cùng nghiêm túc nói, biểu tình ấy khiến cho khuôn mặt vốn anh tuấn càng thêm mỉa mai hoặc hấp dẫn.

Đáng tiếc tôi không rảnh thưởng thức. Hiện tại, tôi thật muốn tại nơi này đâm vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn một cái, tiếc thay cánh tay đang bị hắn giữ lại, là cánh tay bị thương.

Bỗng nhiên, gian hàng trước siêu thị mà tôi đang muốn tới kia đóng cửa, lòng trầm một chút.

Ai, xem ra đêm nay tôi phải nhai cơn đói rồi.

Tôi lạnh lùng liếc hắn một cái, biết rằng nếu tôi không đưa tiền cho hắn, hắn nhất định sẽ không tha cho tôi đi.

Hắn cao lớn lại cường tráng như vậy, sợ là chỉ cần một đầu ngón tay cũng đủ dí bẹp tôi, rõ rồi, tôi không có lá gan chống lại hắn.

Trong lòng thầm ai oán, không cam lòng mà đem số tiền còn lại lấy ra, đập vào tay hắn.

Tôi đung phải tay hắn. Bàn tay kia rất lớn, nhưng da thật trơn nhẵn, chỉ chạm thôi cũng đủ biết gia cảnh không tồi. Trách không được lấy tiền đặt lên trên hết.

Nháy mắt chạm vào nhau ấy, trong lòng co rút một chút, tôi cảm thấy trên mặt nóng lên.

“Cầm lấy, đừng phiền tôi nữa!” Vì che giấu ửng hồng trên mặt, tôi cố ý lớn tiếng mà thô lỗ nói.

Hắn cầm lấy, tựa hồ thực hài lòng với hành động của tôi.

Thấy hắn buông tay ra, tôi đương nhiên mau chóng chạy đi, dự định tới cửa hàng chưa đóng cửa xong kia năn nỉ mấy cô nhân viên bán hàng cho tôi vào mua vài gói mì.

“Cô à, cô à, có thể để cho tôi vào mua một ít mì được không?” Tôi thở hồng hộc như trâu mà nói.

“Thực xin lỗi, vị tiên sinh này, nhưng chúng tôi đã đóng cửa ạ. Hay là anh tới cửa hàng tiện lợi bên kia mua đi.” Cô gái tựa hồ rất không sẵn lòng. Đương nhiên rồi, ai lại muốn thời gian tan tằm trễ lại chứ.

Tôi cũng biết nơi đó có thể mua, nhưng vấn đề là giá trong đó cao hơn nhiều. Vừa mới mất đi một mớ tiền, nói gì thì nói, tôi vẫn luyến tiếc lắm ấy.

Tôi chỉ cực kỳ ảo não rồi đi.

“Nhai dói thì nhai dói, dù sao cũng không phải chưa thử qua.” Tôi đột nhiên tự kỷ an ủi bản thân.

Đi rồi lại đi, đột nhiên có người từ phía sau bắt lấy tôi, lòng kinh hãi một chút, rồi mới tức giận nói “Muốn cướp giật à? Số mày thật nhỏ, trên người ông chỉ còn hơn mười đồng, còn phải đi mượn này!”

“Cậu thật sự chỉ còn hơn mười đồng sao?”

Nghe thấy thanh âm, tôi mới biết là hắn. Tôi khó hiểu quay đầu nhìn lại.

“Tôi đã đem tiền đền cho anh rồi, anh còn muốn gì nữa?” Tôi đem cơn tức giận phải nhai dói bộc ra trên người hắn.

“Cậu thật sự chỉ còn hơn mười đồng sao?” Về mặt hắn có chút không tin.

“Nếu không cho anh soát người này?” Gạt tay hắn ra, tôi nói rõ ràng.

Hắn không trả lời, chỉ lấy một ánh mắt sáng quắc kỳ quái mà nhìn tôi. Tiếp xúc với ánh mắt này, tim lại loạn thành thạch lên lần nữa.

“Anh rốt cuộc là muốn thế nào? Cứ theo tôi như vậy, anh có hứng thú với tôi sao?” Trực giác cho biết ánh mắt đó là khác thường, cho nên tôi lớn gan, ngữ khí có phần ngả ngớn hỏi.

Nhất thời phảng phất như đình chỉ.

Lòng kinh hoàng, nếu hiện tại hắn nói “Phải”, tôi sẽ ngay lập tức nhào đến ôm hắn.

Nhưng là, hắn không có.

Nghe câu đó, hắn tựa hồ rất không thoải mái, khôi phục vẻ mặt không chút thay đổi mà liếc tôi một cái, liền xoay người rồi đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Nhìn phản ứng giống như xem thường của hắn, tôi ngây dại.

Chăm chú nhìn theo bóng dáng cao lớn mà anh tuấn của hắn, lòng bỗng dưng chua xót.

Mười bảy năm nước mắt chưa hề chảy qua đôi mắt, thế mà lúc này ngay tại ngã tư đường, không chút kiêng nể như vũ đê trào ra.

3. Chương 3

Sau ba ngày dưỡng thương, tôi trở lại trường quay.

Bởi rằng tôi không thể trợ mắt mà tiêu tiền gửi ngân hàng như vậy được, kia là do tôi trầm cay nghìn đắng gom góp từng chút từng chút một.

Buổi sáng, tôi bị tiếng chuông điện thoại của anh Minh đánh thức. Anh nói hôm nay có thông báo, nên tôi có thể tiếp tục đi làm, anh còn ân cần thăm hỏi tôi vài câu nữa.

Tuy rằng là hàn huyền linh tinh, nhưng mà, trong lòng vẫn hồi hộp loạn lên.

Khi tới trường quay, trước tiên tôi tự tháo băng quần xuống, rồi ra về không có việc gì, tiêu sái đi đến trước mặt anh.

“Anh Minh.”

“Á Nhạc, cậu thật sự không có chuyện gì chứ? Nghe đạo diễn nói cậu không đi bệnh viện, chỉ tới hiệu thuốc, còn trả lại tiền bồi thường cho đoàn. Bây giờ người thành thật như cậu cũng chẳng còn mấy ai.” Anh vỗ vỗ vai khen tôi.

Ai thành thật chứ? Tôi chính là bị ép đó! Tôi rầu rĩ oán thăm.

“Vết thương nhỏ thôi anh à.” Tôi gượng gạo cười cười.

“Cậu vừa mới bình phục, tôi để cho cậu thể cảnh thoải mái một chút.”

“Không sao mà anh, em một chút cũng không bị gì.”

Với tôi mà nói, mặc kệ thoải mái hay không thoải mái, quan trọng nhất vẫn là tiền, dù sao cũng diễn chừng đó thời gian, tôi muốn có nhiều tiền hơn a.

Chắc, hoặc ngoại trừ tiền, thật ra vẫn còn có một người nữa.

Tôi muốn gặp lại hắn.

Rất muốn gặp lại hắn.

“Đây là do đạo diễn phân phó.” Anh Minh có chút khó xử.

“Đạo diễn ạ?” Tôi nhúm mày, từ khi nào mà đạo diễn cũng quản đến chuyện của bọn tôi vậy?

Anh Minh đưa tay, chỉ chỗ của đạo diễn.

Tôi sững người! Cái tên đang ngồi trên ghế đạo diễn kia đúng là người đã khiến cho tôi mất ngủ ba ngày ba đêm nay!

“Không cần đâu. Anh cứ nói với anh ta là em có thể làm tốt mà.” Tôi cứng đầu nói. Người kia đã cầm tiền của tôi, rốt cuộc còn muốn cái gì nữa đây?

“Á Nhạc, đạo diễn này tính tình có điểm cổ quái, lại còn hung dữ nữa, tôi không dám nói với ông đâu, cậu muốn thì qua nói đi!”

Tôi nghĩ hắn muốn gây phiền toái cho mình. Thực sự thì hắn xem tôi không vừa mắt đến thế sao? Tự nhiên trong lòng dâng lên một cơn tức giận, còn có... chút chua xót.

Tôi biết ngày đó tôi chỉ ngã ngửa một ít, nhưng cũng đâu đến mức phải làm cho hắn chán ghét đến vậy!

Đột nhiên, trong đầu tôi xuất hiện bốn chữ ‘Đồng tính luyến ái’... Đúng rồi! Cuối cùng tôi đã hiểu được nguyên nhân mình bị chán ghét rồi!

“Anh Minh, vậy có tổ diễn khác không? Em qua đó cũng không thành vấn đề.”

“Không có, hôm nay chỉ có một tổ này thôi.”

“Thôi được rồi, vậy để em qua nói với anh ta xem sao. Tên đạo diễn là gì thế?” Kỳ thật, là do tôi muốn biết tên của hắn.

“Mạc Tuấn Phong. Á Nhạc, cậu thực sự đi nói sao?” Trên mặt anh Minh có điểm không thể tin, chẳng ngờ được một tên thường ngày trầm mặc ít lời là tôi lại có phản ứng như thế.

Tôi không trả lời lại, chỉ một đường đi tới chỗ hắn.

Hóa ra tên hắn là Mạc Tuấn Phong. Tôi lặp đi lặp lại trong đầu, lặng lẽ mà khắc sâu cái tên sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời tôi sau này.

Tôi kiêu căng đứng trước mặt hắn.

Hắn vẫn lấy loại ánh mắt hờ hững mà liếc qua tôi.

Chỉ là lướt một cái, nhưng ánh mắt đó cứ như đâm vào lòng. Tôi chán ghét phát hiện tôi ở trước mặt hắn tự ti đến mức nào.

“Anh vì sao lại cản trở công việc của tôi?” Tuy rằng tôi đã từng nghĩ sẽ chất vấn cho rõ ràng, nhưng mà vừa thấy con người thâm thúy như biển rộng kia, khí thế của tôi bốc hơi đến một nửa.

“Tôi không muốn cậu là trở ngại cho tiến độ quay của tôi.”

“Tôi sẽ không.”

Thình lình, hắn một phen bắt được cánh tay trái chưa hoàn toàn bình phục của tôi.

“Anh muốn gì?” Tôi cắn răng nén cơn đau, giận dữ kêu.

“Không có gì đặc biệt cả, chỉ muốn cậu nhận rõ sự thật thôi!” Hắn thu tay về, đến liếc cũng không hề nhìn một cái.

Khí nóng bốc lên đầu, lại chẳng biết phải phát tiết như thế nào, thế là tôi quay đầu bước đi.

“Á Nhạc, sao rồi?” anh Minh lo lắng hỏi, có lẽ là sợ tôi đắc tội với đạo diễn, rồi liên lụy đến anh chẳng.

“Không sao anh ạ, nhưng anh ta không đáp ứng.” Tôi vừa buồn vừa nói. Tôi bực bội khi cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể nghe theo sắp xếp của hắn.

“Vậy cứ giữ nguyên như thế là được. Á Nhạc, cậu sẽ thế thân cho An Ni, đi chuẩn bị đi.”

Tôi gật gật đầu, cầm lấy quần áo và nữ trang từ tay anh Minh.

.....

Những ngày tiếp theo, tôi vẫn ở phim trường dõi theo Mạc Tuấn Phong, đương nhiên, hắn là đạo diễn của bộ phim này mà.

Kim lòng không được, cuối cùng tôi bám đuôi theo bóng dáng hắn. Có đôi khi tầm mắt chạm nhau, tôi sẽ cho hắn một nụ cười thật tươi, còn có phần ngả ngón. Có lẽ vì hắn không đem chuyện tôi là đồng tính rêu rao với mọi người, mà thực thì nhìn hắn cũng không giống người chuyên đi truyền bá thị phi, cho nên tôi hơi lớn mật.

Nhưng lần nào đều giống lần đó, hắn chưa hề nhìn tôi bao giờ.

Tôi càng lúc càng thích đứng trước máy quay, bởi chỉ khi đó, hắn sẽ tập trung nhìn tôi, khiến cho tôi cảm thấy có loại khoái ý ngộ thay.

Nhưng chỉ cần là phía sau ống kính, hắn ngay cả liếc mắt một cái cũng đều không có.

Đây vốn cũng là bình thường, thậm chí ngay đến tên tôi chưa chắc hắn đã biết, nhưng mà, tôi cảm thấy thất vọng vô cùng.

Mỗi một lần thấy hắn, tôi chỉ biết chính mình càng ngày càng bị hãm sâu hơn, hơn nữa nét mặt hắn, biểu cảm của hắn thường xuyên xuất hiện trong tâm trí tôi, nhiễu loạn cuộc sống của tôi, hại tôi luôn ngủ không yên giấc.

Tôi giống như chìm trong hố cát, càng giẫy giụa thì càng lún sâu hơn, cho đến khi ngập toàn bộ thì thôi.

Tôi cũng không biết sao tôi lại yêu một người đến như thế, yêu đến trái tim thỉnh thoảng truyền đến từng cơn co rút đau đớn. Bởi tôi không yêu ai, cũng không được ai yêu sao?

Tôi cố nén tình cảm này xuống, đến mức không thể nén được nữa, chỉ chực chờ bùng nổ ra thôi, tôi mới thấy mức độ khó tin đến nhường nào, ngay cả bản thân còn cảm thấy đáng sợ.

Từ trước đến giờ có rất nhiều trường hợp tự sát vì tình, tôi đã thật thối mồm, thật sự có thể yêu một người đến mức tính mạng cũng không cần sao?

Hiện giờ, tôi mới thấm thía biết được, hóa ra yêu một người thật sự có thể dùng cả sinh mệnh để yêu. Cho dù hắn lấy dao đâm vào tim, tôi cũng sẽ giúp hắn một tay mà không chút oán hận nào.

Không biết có khoa trương quá không, nhưng tôi quả là có cảm giác này.

Trước giờ tôi không đọc tạp chí, nhưng giờ đây tôi còn tới thư viện mà tìm sách báo, thông tin tư liệu về các mối quan hệ của hần, cố gắng hiểu về hần hết mức có thể.

Theo tôi tìm hiểu được, hần năm nay hai mươi sáu tuổi, là một đạo diễn, đồng thời là biên kịch có tiếng tăm, địa vị rất lớn, đạt được không ít các giải thưởng danh giá trong và ngoài nước. Không ngờ được chính là, hần rất am hiểu phim tình yêu lãng mạn nhẹ nhàng và tình tế, thậm chí còn từng quay một bộ phim đồng tính.

Mà bộ phim đang tiến hành, cũng chính là bộ tôi tham gia đóng thế, lại là một bộ phim hành động, là bước đột phá mới của hần, được rất nhiều người mong chờ.

Hôm nay, sau khi quay xong, mọi người đều nhanh chóng rời khỏi trường quay, chỉ có tôi ở lại quanh quần chăn chừ.

Địa điểm quay hôm nay là sân chơi trong công viên vùng duyên hải, tôi đi trên cỏ vô mục đích, về u sầu cứ thần nhiên là bao quanh tôi.

Bởi hôm nay là ngày quay phim cuối cùng.

Nói cách khác, ngày mai, tôi sẽ không nhìn thấy hần nữa.

Tôi quay ra phía biển xanh thẳm hết lớn, càng hét, tôi càng trút được phiền muộn trong lòng, nhưng dường như cũng chẳng hiệu quả là bao.

Gào thét hồi lâu, người qua đường hần cho tôi là kẻ điên, dùng ánh mắt thương cảm, không thì là xem thường mà nhìn tôi.

Mặc kệ bọn họ! Dù sao tôi cũng chẳng ở nơi này.

Tôi là kẻ điên... Tôi là thằng ngốc...

Bởi vì tôi yêu một người đàn ông, một người đàn ông không yêu tôi.

Thẳng đến khi yết hầu tôi không thể phát ra âm thanh gì nữa, tôi mới buồn bã quỳ sụp xuống mặt đất, nằm ở đó, nhìn hoàng hôn dần chìm vào chân trời.

Vai trái lại âm ỉ đau, làm cho tôi không thể không cắn môi chịu đựng. Loại đau này, rốt cuộc đến khi nào mới có thể dừng hần đây?

Tôi cũng không muốn đến bác sĩ một lần nữa. May mắn chút đau này tôi còn nhai được, lúc làm việc cũng không có sự cố gì, nếu không còn mệt lớn.

Cứ cảm thấy mỗi một lần đau, tôi lại càng nhớ hần thêm vài phần, bởi vì vết thương chính là cơ hội cho tôi biết đến hần.

Tôi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác ẩm ướt pha lẫn ẩm áp từng cơn gió mang lại, trong đầu là trống rỗng, chỉ duy nhất hiện lên khuôn mặt tuần tú khiến tôi rung động.

Nếu có thể vĩnh viễn nằm lại nơi này, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nghĩ đến hần thì thật tuyệt biết bao.

Không biết qua bao lâu, tôi mở mắt ra, sắc trời đã tối đen.

Nên về nhà thôi, chậm một chút nữa sẽ lỡ xe bus mất, thế là tôi đi bộ đến trạm xe.

Chờ và đợi, thật lâu mà chẳng có chiếc xe nào, tôi không khỏi hoài có khi nào tôi đã bỏ lỡ chuyến xe cuối cùng rồi không.

Lúc này, có một cặp tình nhân đi ngang qua tôi, tôi hỏi họ lúc này là mấy giờ, mới biết bây giờ đã là một giờ đêm.

Không thể nào!! Tôi cứ nhiên ở nơi này nằm nguyên một đêm!

Lo lắng nhớ lại chỗ quay phim hôm nay, đi đến gần một bụi cỏ lớn, nhớ rõ hôm nay tôi ở chỗ này lộn nhào mấy vòng, hẳn sẽ vì thế mà chuyên chú nhìn tôi.

Tôi vô thức bước tới, ánh mắt cũng vô tình đảo qua, nhìn hoa nhìn cỏ, ngắm người ta nồng thắm đưa xe đến đón người yêu mình về.

Đột nhiên, tôi nhìn đến tay vịn lan can dọc bờ biển, thấy một thân ảnh quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Không kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi liền chạy qua đó, đến khi cách hẳn mấy bước tôi mới dừng lại.

Phải mở lời như thế nào đây?

Có điều không đợi tôi nghĩ ra đáp án tốt nhất, hẳn đã mở miệng trước.

“Đi đi!” Vòng khói theo hai chữ này phả ra.

Tôi không khỏi hoài nghi có phải hẳn từ Bắc cực tới không, sao vĩnh viễn đều là lãnh đạm như thế.

Tôi không đáp lại, chỉ nhảy lên ngồi ở thành lan can, cùng hẳn trông về phía biển không một điểm sáng, thỉnh thoảng còn đưa khóe mắt nhìn trộm.

Tim tôi đập thình thịch đợi hẳn phản ứng. Có lẽ hẳn nghĩ tôi là biến thái, tệ hơn nữa là hẳn căn bản còn chẳng biết tôi là ai, chẳng qua là chán ghét có con bướm cứ bay quanh hẳn mà thôi.

Đáng tiếc, hẳn chẳng phải lửa.

Nhưng đủ để thiêu rụi tôi.

Một lát sau, hẳn chậm rãi quay qua phía tôi, tôi không khỏi nín thở!

Hắn cũng không nói gì, nhìn thấy tôi rồi, liền xoay người bước đi.

Tôi lập tức nhảy từ trên lan can xuống, chạy đến trước mặt chặn hẳn lại. Hẳn rất cao, tôi ngẩng đầu nhìn hẳn.

Hắn yên lặng nhìn tôi chằm chằm, sao một lúc lâu mới nói “Tiểu quỷ, cậu rốt cuộc muốn gì?”

“Anh rất chán ghét tôi sao?” Một cơn đau xót xộc lên xoang mũi, tôi khấn cấp hỏi.

“Thế thì như thế nào?” Hẳn lại nhả ra một ngụm khói, từ trên cao nhìn tôi, bốn phía quá tối, tôi không nhìn rõ ánh mắt của hẳn lắm.

“Tại sao?” Tôi bi thương mà quát. Rõ ràng cái gì tôi cũng không làm, tại sao lại chán ghét tôi?

Này... Thật không công bằng!

“Bởi vì cậu rất đáng ghét!” Nói xong, hẳn vươn cánh tay dài đẩy tôi ra, tiếp tục đi về phía trước.

Không biết lấy dũng khí ở đâu, tôi từ đằng sau ôm lấy hẳn, dồn hết khí lực lớn tiếng nói “Tôi thích anh!”

Hắn một phen vặn bụng tay tôi ra, tôi cả người té ngã trên mặt đất.

“Tôi cảnh cáo cậu! Đừng có đi theo tôi!” Về mặt hẳn có điểm bối rối, quay đầu bước đi.

Tôi còn chưa chết tâm, đứng lên đuổi theo, ở phía sau không ngừng hô to “Tôi yêu anh!”

Bởi vì tôi biết, nếu bỏ lỡ lần này, tôi cả đời đừng mong có lại cơ hội như vậy, đời người không thể đợi cơ hội xuất hiện mãi được.

Lúc này, trong lòng tôi chỉ có một ý niệm duy nhất...

Cho dù hẳn không tiếp thụ, tôi cũng muốn hẳn phải nhớ kỹ tôi!

Có điểm điên cuồng, nhưng tôi là thật sự!

Đột nhiên, hẳn xoay người, biểu tình như kích động, vung một quyền đâm thẳng vào mặt tôi.

“Câm miệng!”

“Tôi, yêu, anh.” Khóe miệng chảy ra tơ máu, đồng thời hơi sưng sưng lên, nhìn đến hấn bị kích động mà thắm mùng.

Ít nhất cũng không phải không hề có cảm giác...

Một quyền lại hạ xuống, nhưng tôi hoàn toàn không có cảm giác đau, chỉ mong được ôm lấy hấn.

Xung lực khiến tôi phải lùi lại mấy bước. Tôi cố vững lại, kiên định mà mang theo một cái mỉm cười như kẻ thắng cuộc “Tôi, yêu, anh.”

Lần này, một quyền kia dừng ở giữa không trung.

Đồng thời, vẻ bối rối cũng đã thu liễm, quay về vẻ lạnh lùng thường ngày.

“Yêu tôi? Yêu người như tôi? Hay là yêu tiền của tôi? Cậu chắc chẳng phải ông Địa mà nói rằng cậu yêu tài hoa của tôi đâu nhỉ?” Hấn cười lạnh.

Tôi không thể tin nổi những lời này lại từ chính miệng hấn phát ra, trong một vài giây, tôi đã quên phản ứng lại.

Hấn xoay người rời đi, ngay khi đứng trước chiếc Ferrari màu đỏ của mình, hấn đưa lưng về phía tôi nói một câu “Cậu thực phiền.”

Phát giác ngữ khí của hấn có một tia mềm hóa, tôi càng không nghĩ nhiều mà tiến lại ôm lấy hấn, đem mặt chôn trên tấm lưng rộng của hấn.

Thật thoải mái... Thì ra lưng một người, cũng có thể cho người khác cảm thấy hạnh phúc như thế này, là bởi quá rộng lớn, hay bởi vì điều gì khác nữa?

Tôi cho đến bây giờ cũng không biết tôi lại là người đeo bám sống chết như vậy. Đã biết rành rành rằng hấn không thích tôi, thậm chí còn là khinh bỉ, nhưng tôi cứ không biết xấu hổ mà đến gần hấn.

Tôi không muốn buông tay... Tôi chưa bao giờ khát vọng một thứ gì quá mức, vì tôi biết cho dù tôi có mơ ước, tôi có tha thiết thì cũng chẳng thể nhận được những điều đó.

Có điều, giờ phút này đây, tôi rất muốn hấn, muốn đến mức ngực tôi phát đau. Tôi muốn giữ lấy hấn, không cho hấn thoát khỏi sinh mệnh của tôi.

Hết thấy, giống như đã mất đi kiểm soát.

Hấn không quay đầu lại, chỉ lấy tay đẩy tôi ra.

Ngã xuống đất, tôi rất nhanh đứng lên, hấn đã nhanh chóng ngồi vào xe.

Chưa từ bỏ ý định, tôi lại nhào tới. Lúc này đây, tôi bỏ vào ngực hấn, hấn sững sốt một chút, lại muốn gạt tôi sang một bên.

Nhưng tôi nhanh tay hơn, bắt lấy tay hấn đặt trên hạ thân, cách quần bò mà xoa nắn, càng đổ người về phía trước hôn hấn.

Một khắc hôn lên đôi môi ấy, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, rồi hạ thân bắt đầu nóng lên.

Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi, từ trước đến giờ tôi còn không biết lá gan tôi lại lớn như thế.

Lúc này, hấn nheo mắt lại nhìn tôi, rút ra một khoảng cách, hỏi tôi “Cậu thích tôi đến vậy sao? Cừu Nhac?”

Hấn cư nhiên biết tên tôi.

Kinh hỉ đóng đầy trong mắt, tôi cười ngây ngốc.

“Cởi quần áo ra.” Hấn chọn mi, nói như mệnh lệnh.

Tôi đầu tiên ngây người, nhưng vẫn nghe theo, cởi áo, lộ ra ***g ngực tuyết trắng chưa bao giờ tiếp xúc với ánh mặt trời.

“Quần cũng cởi.” Hấn lại tiếp tục ra lệnh.

Tôi không biết lý do tại sao tôi lại nghe theo, hoặc bởi vì tôi rất muốn cùng hắn làm, hoặc đơn giản chỉ là thú tính bẩm sinh của đàn ông mà thôi.

Tôi cởi cả quần bò, quần lót cũng cởi, trần như nhộng ngồi khóa trên người hắn, mặt không khỏi nóng lên, dù sao tôi cũng mới là một cây táo non nớt.

Tay hắn đánh vài cái lên hai tiểu quả thực trước ngực tôi, hạ thân của tôi nguyên bản còn đang ở trạng thái yên lặng bỗng nhiên nổi lên phản ứng, đụng vào bụng của hắn.

“Thực *** đáng.” Khi nói những lời đó, hắn cố ý dùng sức nhéo đầu nhũ của tôi một chút, nhếch mép “Thật sự thích tôi vậy sao?”

“A...” Tôi bất giác cắn môi rên rỉ.

Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi tôi, đầu lưỡi còn khuấy đảo ở bên trong, làm cho ý thức của tôi trở nên mê loạn, lòng mừng quá đổi. Tôi thật không dám tin hắn sẽ hôn tôi!

Khi tôi còn đang hưởng thụ nụ hôn ấy, hắn đã rời môi, hôn dọc theo cổ trở xuống, thỉnh thoảng còn lấy răng nanh gặm mút, lưu lại cả dấu răng, thậm chí khi đến trước hai tiểu nhũ đỏ hồng còn không chút lưu tình mà cắn xuống.

“A!” Tôi ôm đầu hắn thở thành tiếng.

Đôi môi hắn đột nhiên rời khỏi cơ thể tôi, phút chốc tôi cảm thấy một mảnh hư không, khó hiểu nhìn hắn, đưa tay muốn ôm lấy hắn.

Hắn ngả ghế ra, đẩy tôi lên đó, rồi mới cởi quần áo, lần thứ hai đè lên người tôi. Tôi phát hiện ra trên mặt hắn có ánh lửa của dục vọng, cùng với dưới thân đã bùng bùng phản chấn.

Tôi nhất định là đồng tính luyến ái, bởi khi tôi nhìn đến khối thân thể nam tính hoàn mỹ trước mắt này, tôi không khỏi nuốt nuốt nước miếng, ham muốn cũng càng ngày càng sâu.

Hắn vẫn hôn khắp toàn thân tôi, để lại vô số dấu răng còn phiem tơ máu.

Đang lúc tôi vong tình rên rỉ, hưởng thụ khoái cảm hắn mang lại cho tôi, bỗng nhiên hắn nâng chân tôi lên, mở rộng sang hai bên, tôi lúng túng xấu hổ đến vội vàng khép lại.

“Mở ra!” Hắn không kiên nhẫn mà ra lệnh.

Tôi nuốt nuốt, sợ hãi mà nhìn vẻ khó nhẫn nại trên mặt hắn, mới chậm rãi mở ra. Tôi thật sợ hắn cứ như vậy mà đuổi tôi xuống xe.

Tuy rằng tôi đối với loại chuyện này không có kinh nghiệm, nhưng đối với chuyện kể tiếp, tôi ảm ảm đoán được, liền co rúm một chút.

Hắn khuếch trương hậu đình, đem thứ nam tính đã sớm cương cứng đi vào, đáng tiếc không quá thuận lợi do không có thuốc bôi trơn, dùng đạo căn bản không thể tiếp nhận sự xâm nhập của dị vật, cho nên tôi chỉ cảm thấy đau đớn như xé rách.

“Ô!” Tôi đau đến chảy nước mắt.

Hắn không một chút nương tình, càng dồn lực đẩy mạnh thêm.

“Đau quá! Không được...” Tôi thấp giọng cầu xin.

Về mặt hắn đầy nhạo báng giễu cợt, đến lúc này tôi mới biết là hắn cố tình.

“Không phải cậu nói yêu tôi sao?” Hắn cười lạnh.

Tôi không dám hờn giận, cho nên, tôi không nói đau thêm một lần nào nữa, cắn môi chịu đựng, còn vắn vẹo nghênh hợp cùng hắn. Đều là đàn ông, tuy tôi không biết làm thế nào một người đàn ông mới có thể đạt được khoái cảm lớn nhất, nhưng tôi muốn hắn được sung sướng, ở trên người tôi có được sung sướng.

Hắn bắt đầu trều sấp, bắt chập tôi đau đến móp méo, ở trong cơ thể tôi tiến tiến xuất xuất, còn giống như trên đùa mà bắt lấy đằng trước của tôi.

Tôi co rúm vài cái, thăm đoán nội vách tường đã bị thương rồi, máu chảy ra như chất bôi trơn, khiến cho động tác của hắn càng thêm thuận lợi, tốc độ càng ngày càng nhanh.

“Ồ... Ngồ...” Không phân rõ là đau đớn hay khoái cảm, tôi điên cuồng rên rỉ.

Nhìn thấy tôi không kìm nén được nữa, hắn nhanh tay bắt lấy tôi, không ngừng trườn lộn, tôi bị hắn bức bách đến điên cuồng, khàn khàn hét lớn.

Hắn dường như muốn lấy lực đạo mà giã nát cơ thể tôi, một tác lại thêm một tác nữa.

Tôi có loại ảo giác rằng tôi sắp chết, trước sau đều bị kích thích không ngừng, tôi trước giờ chưa từng thể nghiệm loại cảm giác nào như vậy, nhắm chặt mắt khóc nức nở.

Hắn tựa hồ thực vừa lòng với tiếng kêu của tôi, thành ra càng thêm lấy tay giày vò, tay còn lại thì tấn công hai hạt thù du trước ngực.

Trong khoảnh khắc, tôi chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh trống rỗng, trước mắt tối sầm, hạ thân co rút run rẩy, dục vọng trong phút chốc bắn ra.

Tôi thở hổn hển, hắn vẫn còn đang va chạm, nhưng thấy tôi đã xuất ra, liền lật người tôi lại, lấy ngón cái cùng ngón trỏ kẹp lấy đầu nhũ, hung hăng ngất vẹo.

Đôi mắt nhoe nước, đau xót chảy ra, hắn tựa như đối với đàn bà...

Một loại khoái cảm xa lạ đánh úp lại tôi, phía sau ngoài đau nhức do ma sát, còn sinh ra một loại cảm giác không thể nói nên lời, dường như muốn đem tôi cắn nuốt.

“A... A....” Tôi bất lực rên rỉ, ngoại trừ kêu lớn tôi không thể làm gì khác.

Hắn cúi đầu cắn lên ngón tay của tôi, hầu gian phát ra tiếng gầm nhẹ của dục vọng, hông càng lúc càng dồn sức, mạnh mẽ đâm sâu vào. Trong nháy mắt, tôi nhìn đến vẻ hưởng thụ của hắn, đó là một loại được giải thoát đầy tàn bạo.

Là thân thể tôi cho hắn cao trào cực lạc, làm cho tôi thỏa mãn dị thường.

Tôi chỉ biết, tôi không cứu được nữa.

Hóa ra đau đớn mới có thể sinh khoái hoạt, trách không được trước kia tôi chưa từng cười thật sự lần nào.

“Đâm sâu một chút... Dùng lực... Đem tôi xé rách... Cầu anh... Đem tôi đánh nát... Cầu anh đem tôi đến chết...” Tôi run rẩy cầu xin.

Giờ phút này, tôi thật sự nguyện hóa làm một phần nhỏ trước ngực hắn...

Tựa hồ bị lời nói của tôi kích thích, hắn một tay chế trụ thắt lưng nhỏ gầy của tôi, kéo về phía người hắn, một tay bài khai cánh hông, khiến cho hắn thâm nhập càng sâu, mỗi một lần trườn sát đều giống như đâm nội tạng tôi thành nát vụn.

Sau vài cái co rút mãnh liệt, hắn bắn toàn bộ dục vọng trong cơ thể tôi, rồi mới đổ lên người tôi, bộ phận đã muốn mềm xuống vẫn còn đặt trong cơ thể tôi.

Hắn từng ngum từng ngum thở dốc. Tôi cũng vậy, nếu vẫn còn khí lực, tôi nhất định sẽ vươn tay ôm lấy hắn.

“Hãy cho tôi ở bên cạnh anh có được không?” Tôi suy yếu ghé vào lỗ tai hắn hỏi.

“Cậu quên đi, tôi sẽ không bao giờ yêu cậu.” Hắn nói, thanh âm mang chút thở dốc, tôi không thấy mặt hắn cho nên không đoán được trong lời của hắn có kiên quyết lắm không.

“Để cho tôi ở bên cạnh anh, được không?” Tôi hỏi lại.

“Cho dù tôi không thương cậu?” Hắn động người, nhú mày, cười lạnh.

Tôi gật đầu.

“Cậu yêu tôi?”

Tôi gật đầu thật mạnh.

“Nói cho rõ ràng.” Hấn lại ra lệnh.

“Tôi yêu anh.”

“Không hối hận?”

Không biết lý do tại sao yêu phải hối hận, nhưng tôi vẫn gật đầu.

Hấn yên lặng mà nhìn tôi một lát.

Tôi nhìn hấn, giống như tù nhân đang đợi phán quyết dành cho mình.

Tôi biết bây giờ tôi chỉ có hai con đường, một là tử hình, hai là tù chung thân.

“Được rồi, tôi cho cậu ở bên tôi, nhưng cậu phải nhớ kỹ, tôi sẽ không yêu cậu. Nếu có một ngày cậu hỏi tôi về tình cảm dành cho cậu, đừng trách tôi nhẫn tâm đuổi cậu đi!”

Tôi thùy hạ mi mắt, buồn bã cười.

“Tôi sẽ ở bên cạnh anh.” Tôi kiên định nói, chưa bao giờ kiên định đến vậy.

Tôi nói xong, anh rời khỏi người tôi, chỉ cảm thấy một mảnh trống rỗng.

“Hi vọng cậu nói được làm được.”

“Tôi thề.”

“Thề là một loại nói dối, đừng cho là tôi sẽ tin. Tôi chỉ muốn cậu biết nếu trái với lời nói hôm nay, tôi tự nhiên sẽ đuổi cậu đi.” Hấn ngồi một bên mặc quần áo.

Tôi giật giật muốn tìm đồ của mình, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân hư nhược cùng đau nhức.

“Đừng làm dơ xe của tôi.” Hấn đề tôi lại, mở hai chân tôi ra, rút giấy thấm lau đi chất lỏng nóng hổi vừa rồi.

Thật dịu dàng...

Không biết có phải tôi tự dối mình không, nhưng cảm thấy giờ phút này hấn thật sự ôn nhu.

Lau xong, hấn ném quần áo cho tôi, rồi mới rời ga phóng đi.

“Đừng có cười như một thằng ngốc vậy! Mặc vào!”

Tôi cuống quýt mặc, không dám nói rằng tôi chẳng còn chút khí lực nào.

4. Chương 4

Tôi miễn cưỡng nâng tay nhận quần áo, qua loa mặc vào, ngay cả mặc trái cũng không biết, thậm chí cả quần lót đều lười mặc, cứ như vậy độc mỗi quần bò nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm tỉnh lại, gần như chỉ có đôi mắt là cử động được.

Nhìn trần nhà xa lạ, tôi không khỏi thầm đoán nơi này là nhà anh hay là khách sạn, rồi lại đoán anh tột cùng đang ở nơi nào.

Anh sẽ không cứ như vậy bỏ tôi lại chứ?

Tôi giống như mới đánh một trận chiến, toàn thân xương cốt đau ê ẩm, nhất là địa phương bị tiến vào kia vẫn còn cảm giác đau rất cực nóng, cảnh tượng ngày hôm qua nhất thời ủa vào đại não.

Trong lòng sung huyết ngọt ngào, bởi cuối cùng tôi đã được như ý nguyện cùng người mình thương tiếp xúc thân mật.

Tôi cố hết sức chống dậy, nhìn bài trí trong căn phòng, xác định đây là nhà của anh.

Là anh ôm tôi về sao?

Chắc là vậy rồi!

Bởi vì đối với chuyện như thế nào đến được nơi này, tôi một chút ấn tượng cũng không có.

Như vậy thì anh đâu? Anh ở nơi nào rồi?

Tôi xuống giường, đáng tiếc chân vừa chạm sàn liền không chịu thua kém mà ngã quỵ, tôi ngồi trên mặt đất một hồi lâu, mới quyết định bò lại lên giường.

Nhìn xem bốn phía, thấy không có bóng dáng người nào, tôi nản chí nằm xuống.

Nhưng mà không sao, nếu đây đã là nhà của anh, chắc chắn anh sẽ trở về thôi.

Tôi giống như một đứa nhỏ ở trong căn phòng mà hò hét lung tung, cứ như là được trao giải nhất vậy.

Nghỉ một hồi, cảm thấy thể lực đã trở lại, mới một lần nữa bước xuống giường. May mắn thay, lần này đã tốt hơn nhiều lắm, tôi đi một vòng quanh phòng, thăm mừng quả thật anh đã đưa tôi về nhà.

Nhìn đồng hồ trên tường, tôi không khỏi lo lắng. Hóa ra đã hơn ba giờ chiều, tôi vội vàng tìm điện thoại gọi anh Minh xin nghỉ phép, nói rằng người không được khỏe nên không vào ca được.

Hơn nữa cũng sẽ không đi làm, ai mà biết được khi ra khỏi phòng này, tôi còn có cơ hội trở về hay không chứ? Vì thế, tôi quyết định chờ Mạc Tuấn Phong trở về rồi mới quyết định tiếp.

Tôi nhất định ở bên cạnh anh, bởi tối hôm qua anh đã đồng ý rồi.

Tôi xoa xoa tay trái có chút đau, đi đến nhà bếp, nhìn xem có gì có thể ăn hay không bởi tôi sắp chết đói mất, bữa tối ngày hôm qua tôi còn chưa ăn kia!

Mở tủ lạnh, quả thực không thể tin vào mắt mình nữa! Trừ bỏ rượu ngoại, cứ nhiên một chút đồ ăn cũng không có, tôi đành phải cầm lấy một chai bia, xem như là thứ có thể bỏ bụng để nó không kêu réo ùng ục nữa.

Tôi lại lục quanh phòng bếp một vòng, cuối cùng phát hiện một hộp đường bỏ vào cà phê, tôi như bắt được bảo bối tống vào trong miệng, an ủi cái dạ dày đáng thương của mình.

Qua một hồi, rốt cuộc tôi cũng có cảm giác sống lại, bắt đầu nhàm chán đứng lên, đi vào gian phòng ngủ vừa rồi, lấy trong tủ một bộ quần áo vào phòng tắm tắm rửa.

Đang tắm, tôi nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức thò đầu ra ngoài phòng tắm nhìn xem, thấy không có người, tôi vội tắt vòi hoa sen, trần trụi bất cần tiêu sái bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa phòng tắm, anh liền đi vào.

Nhìn thấy anh, tôi gần như muốn ngay lập tức ào tới ôm chầm lấy, nhưng sắc mặt anh không tốt lắm, thế nên tôi nhẫn xúc động này xuống, nhưng thanh âm vẫn không giấu được vui vẻ mà nói “Anh đã về rồi à?”

“Đi vào mặc quần áo.” Anh nhíu mày.

Tôi chỉ còn biết ừ ừ trở về phòng tắm mặc quần áo vô.

Mặc đồ của anh, còn có cả quần lót, tôi có một loại thỏa mãn kì dị.

Không ổn lắm chính là đồ của anh hơi lớn, hại tôi mặc hơi rộng, nhất là quần bò, cơ hồ muốn tụt cả xuống.

“Cậu... Quần áo của cậu đâu?” Về mặt anh có chút cổ quái.

Tôi liền nghĩ bộ dáng của tôi hiện giờ nhất định rất ngớ ngẩn, bằng không anh thế nào lại hỏi như vậy?

“Tôi đi thay liền đây.” Trên mặt tôi nóng nóng, hận không thể đào lỗ chui xuống đất cho rồi.

Anh lặng lẽ ngồi xuống như đang đợi điều gì.

Chỉ chốc lát, tôi đã quay ra với bộ quần áo cũ, tuy rằng thật vừa nhưng tôi không thể chịu đựng được mùi chua chua do mồ hôi ngày hôm qua dính lại. Tôi nhần mặt bỏ chiếc quần lót lại.

“Sao không mặc quần áo?” Anh lại nhú mày.

“Quần áo của em hôi quá.” Tôi quàng gọn đồ sang một bên.

“Cậu muốn cứ như vậy mà ra ngoài đường sao?”

“Đi ra ngoài? Đi đâu kia?” Tôi sửng sốt, anh không phải muốn đuổi tôi đi đó chứ?

Tôi lấy tốc độ cực nhanh, tiến đến ngồi vào lòng anh, ôm lấy thắt lưng của anh, dúi đầu vào trong lồng ngực ấy, nói rõ ràng “Em sẽ không đi đâu hết.”

Anh đẩy tôi ra, tôi lại quật cường không chịu buông, còn ôm anh càng chặt hơn.

“Tôi hôm qua anh đã đồng ý cho em ở lại bên cạnh, sao bây giờ lại đuổi em đi?” Tôi úy khuất cần môi dưới.

“Cậu đang nói cái gì?” Lần này anh không đẩy tôi nữa, chỉ lấy thanh âm lạnh lùng hỏi lại.

“Em không đi.” Tôi ngửa đầu hôn anh, anh không phản ứng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Tôi vươn đầu lưỡi cắn môi anh, khẽ hạ dưới lớp tây trang lập tức nổi lên phản ứng, tôi vội cởi bỏ quần, cởi cả tây trang của anh, đem phân thân đã dựng đứng của anh bật ra ngoài.

Tôi cầm lấy, giữ nó đẩy vào bí huyết phía đằng sau.

Tôi biết dùng thân thể để người trước mắt lưu lại tôi quả thực là chuyện ngu xuẩn, nhưng vào lúc này tôi vô pháp tìm được cách nào hay hơn.

“A...” Mới tiến vào một chút, đau đốn ngày hôm qua còn chưa khôi phục hoàn toàn lại bị mạnh mẽ xâm nhập, tôi đau đến kêu lên, cả người giống như bị xé thành hai nửa.

Nhưng kì dị thay, ngay sau đó, phân thân của tôi cũng có cảm giác.

Tôi không có thời gian suy nghĩ, thuận thế trượt xuống, đem dục vọng đã cứng rắn của anh gắng gượng ngâm trong miệng, ý đồ để nước bọt dính ướt mặt ngoài, làm cho nó dễ dàng tiến vào.

Đàn ông quả nhiên là trời sinh nô lệ của dục vọng, tôi chưa bao giờ cùng người khác tiếp xúc thân thể, thể nhưng vẫn hiểu được điều này.

Phân thân trong miệng run rẩy không thôi, tôi nhìn lên thấy mắt anh nhắm nghiền, hít vào thật sâu tựa hồ thực hưởng thụ. Tôi càng ra sức mút mát, đầu lưỡi đánh vòng quanh đỉnh.

Nhìn vẻ mặt của anh, dục vọng của tôi cũng rục rịch đứng lên, tôi đưa tay cầm lấy phân thân của chính mình, cao thấp xóc lộn, nhưng lực vỗ về treu đùa vẫn thua xa bàn tay mạnh mẽ hữu lực ngày hôm qua.

Tôi lần thứ hai ngồi vào người anh, cầm phân thân đã được nước bọt phủ ướt đặt giữa hai đùi tìm lối vào, nhưng tôi vẫn không có biện pháp khiến nó thuận lợi xâm nhập.

Cuối cùng, anh không chờ đợi thêm được nữa mà đâm thẳng vào, toàn bộ tính khí lập tức xuyên trọn vào cơ thể tôi, tôi đau đốn, nhưng trừ bỏ đau đốn chính là một loại khoái cảm cuồng mãnh ào ào ập tới.

“A...” Tôi hét lên, toàn thân mềm nhũn, ngay cả động tác trước đó cũng dừng lại, gần như ngã về đằng sau.

Mau mắn anh đỡ lấy thắt lưng của tôi, nếu không nhất định tôi đã ngã xuống.

Được anh lấp đầy thỏa mãn khiến tôi vô lực, tuy rằng dục vọng phía trước nhu cầu cấp bách cần an ủi, nhưng tôi lại không còn chút sức lực mà cầm nó, khoái cảm được tiến vào khiến tôi không thể điều khiển bản thân.

Hai tay anh giữ chặt thắt lưng ấn xuống phía dưới, mà hạ thân anh lại không ngừng hướng lên, làm cho phân thân của anh càng chôn sâu vào cơ thể, mỗi lần xuyên xỏ còn có thể trọng của tôi khiến anh càng tham nhập tận cùng, kích thích tăng cảm quan càng thêm mãnh liệt.

“Nga... Ngò.....” Tôi thét lớn không khống chế được.

Thấy tôi như thế, anh đột nhiên nở nụ cười.

Tôi nheo mắt nhìn chăm chú nụ cười mê hoặc này, không có thời gian tự hỏi, tôi đã bị nụ cười ấy cuốn theo mất rồi.

Anh cúi đầu hôn lên môi tôi, ngăn lại tiếng tôi rên rỉ, tốc độ trôi tuồng cũng tăng lớn, dục vọng của tôi càng ngày càng nóng cháy, tôi chịu không nổi mà cầm lấy tay anh đặt lên phân thân của mình, âm thầm thỉnh cầu anh vỗ về tôi.

Nhưng anh không lập tức thỏa mãn tôi, chỉ trêu tức mà nắm chặt vài cái, rồi buông đôi môi ra, trượt xuống cắn hai núm tiêm nhô lên trước ngực.

Điểm mẫn cảm bị cắn, tôi ôm lấy đầu của anh, điên cuồng rên rỉ “Chỉ cần... anh đừng đuổi... em đi... Muốn em chết... cũng đều có thể....”

Nếu hiện giờ anh đuổi tôi, tôi sẽ chết trước mặt anh!

Nhất định sẽ như thế!

Anh giống như không nghe thấy những lời này, cắn đầu núm lực đạo càng thêm mạnh, phảng phất như muốn cắn nó đứt lìa, tay cũng như trừng phạt mà bóp chặt phân thân của tôi, hung hăng xóc lỏng, tay còn lại thì luôn ra đằng sau chen vào địa phương anh đã tiến vào, càng ra sức nghiền nát lấy tôi.

“A... A....” Khoái cảm cực độ như phát nổ, tôi như bị cắn nuốt, khàn giọng hét lớn như dã thú, giống như muốn đem khoái cảm trong cơ thể bức bách tiết ra.

Ngay cả sức để ôm anh cũng không còn, vô lực buông thông, thân thể chỉ biết theo anh xâm nhập mà đong đưa, vô thức phát ra tiếng rên rỉ.

Ở anh hữu lực chơi đùa hạ thế, phía trước gắng gượng không thể được nữa, rất nhanh liền bắn ra, để lại dấu tích nhàn nhạt trên bụng anh.

Đầu tôi trống rỗng, thanh âm cũng tiêu thất, chỉ có thể từng ngậm từng ngậm hấp khí, mà anh vẫn đang còn trong cơ thể tôi va chạm.

Bỗng nhiên, anh ôm tôi đứng lên, đem tôi đẩy lên mặt tường.

Lưng của tôi cọ vào vách tường, phân thân của anh lại không ngừng hướng về phía trước đẩy mạnh vào cơ thể tôi, miệng gặm nhẹ tựa hồ như sắp sửa giải phóng.

Tôi cảm thấy tôi sắp té xỉu, không thể chống đỡ thêm được nữa.

Nhưng mà, cảm giác dựa vào anh thật là tốt, bởi hai chân tôi đều không chạm đất, đem sức nặng toàn thân giao cho anh, tôi ôm cổ anh, tìm được đôi môi đỏ mọng đang hé mở mà hôn lên đó.

Cuối cùng, sau vài cái mãnh liệt co rúm, dục vọng của anh theo một tiếng gặm nhẹ bắn vào trong cơ thể, ấm nóng khiến tôi cảm giác càng sâu nổi rung động của mình, phảng phất cứ như là một dòng nước ấm khê len vào trong lòng, ấm đến nỗi làm người ta ghen tị không thôi.

Anh chôn vào vai tôi thở dốc, hai tay vẫn đỡ cơ thể tôi khiến tôi không té xuống. Vì vậy, đến bây giờ, phân thân của anh vẫn còn trong người tôi, hai chân tôi vẫn là không chạm đất.

Đến một lúc thật lâu, anh ôm tôi trở về trên giường. Nhìn đến anh chỉ mặc mỗi quần lót là lột xuống, còn mình thì cả người trần trụi, trong lòng không thoải mái cho lắm nên tôi vùi mặt vào ngực anh. Sau khi đem tôi đặt lên giường, anh đưa lưng về tôi sửa sang lại quần áo, cầm lấy di động không biết gọi cho ai.

Một lát, tôi thấy anh xong xuôi, mới kéo eo góc áo của anh, nhỏ giọng nói “Đừng đuổi em đi, nếu không em sẽ nhảy xuống cửa sổ.”

Anh quay lại, mặt không chút biểu tình nhìn tôi.

“Nơi này là lầu một, không thể chết được.”

Tôi ngẩn người, chỉ cảm thấy máu xộc lên óc.

“Anh...”

“Bây giờ không cần ra ngoài ăn, tôi gọi pizza.”

Tôi sững sốt một chút, lập tức hiểu được ý của anh.

“Vừa rồi là anh nói không ra ngoài ăn cơm, chứ không phải là đuổi em đi?”

Anh không lên tiếng.

Tôi cảm thấy mình ngu xuẩn cực kỳ, để che giấu khốn quẫn, tôi cố ý lớn tiếng nói “Em muốn ở lại đây.”

Một chiếc chìa khóa hoàn toàn mới liền ở trước mặt tôi.

Tôi cầm lấy, lại ngây ngốc nở nụ cười.

Ngay tối hôm ấy, tôi dọn đồ đạc và di chuyển đến nhà của Mạc Tuấn Phong.

Tôi đem vài bộ đồ xếp vào trong tủ quần áo của anh, nhìn nhìn, có một loại thỏa mãn không thể nói rõ đó là gì, xoa xoa tay, hài lòng gọi đó là “Tủ quần áo của chúng tôi”.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng TV từ phòng khách truyền vào, tôi mới nhanh chóng chạy ra, hóa ra anh đang xem TV.

Tôi ngồi xuống cạnh anh, anh vẫn tập trung theo dõi chương trình, tôi bạo gan dựa đầu vào vai anh, thấy anh không cự tuyệt, tôi càng thêm vui vẻ ngồi bên cạnh, tận lúc anh xem xong, tôi mới theo đuôi anh đi vào trong phòng.

Đêm nay, chúng tôi không làm tình, có lẽ một hồi hoan ái buổi chiều đều khiến cả hai mệt mỏi. Chui vào ổ chăn, tôi lui vào lòng ngực anh ôm chặt không rời.

Anh như thường đẩy tôi ra, xoay lưng sang chỗ khác. Tôi chưa từ bỏ ý định mà ôm lấy lưng của anh, chân quăn lẩy, chết cũng không buông. Anh động vài cái, nhưng cũng chẳng đẩy tôi ra nữa.

Trước khi ngủ, khoe miệng tôi vẫn cong lên, đây là đêm đẹp nhất từ khi tôi sinh ra đến nay, bởi vì, người tôi yêu đang ở cạnh bên tôi.

Trải qua hơn chục năm của một đời người, tôi chẳng nghĩ đến cô đơn là gì nữa, giờ đây khi được ôm người mình yêu đi vào giấc ngủ, tôi mới phát hiện cảm giác này tốt đẹp biết bao nhiêu.

Tôi nhắm mắt lại, chôn mặt trên tấm lưng trần của anh, thật sâu hít hơi thở của anh vào phế nội, tôi thật chưa thể tin tôi có thể ở bên cạnh anh...

Buổi sáng hôm sau, tôi dậy trước, ghé vào đầu giường, ngấm dung mạo khi ngủ không chút phòng bị, thậm chí còn mang điểm trẻ con của anh.

Lúc này anh thật đẹp, tuy rằng ngày thường khép mắt lại cũng đã câu nhân không thôi, nhưng giờ lại bớt đi một phần lạnh lùng.

Anh có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết, giờ phút này, hạnh phúc của tôi đã đọng đầy trong mắt.

Chỉ chốc lát sau, anh cũng tỉnh, mở mắt liền nhìn thấy tôi, anh rõ ràng sững sốt một chút.

“Chào buổi sáng.” Tôi cười nhìn anh, hôn anh chào buổi sớm.

Anh không để ý đến tôi, xoay người xuống giường, đi vào phòng tắm, tôi cũng theo vào cùng anh rửa mặt chải đầu.

Tôi trộm đánh giá anh, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, không khỏi nhớ đến biểu tình không thể khống chế được của anh ở công viên vùng duyên hải ngày đó.

Khi tôi từ ngăn người tỉnh lại, anh đã muốn đi ra ngoài, tôi vội vàng súc miệng cho xong rồi lại đuổi theo.

“Hôm nay anh đi làm sao?”

Không có trả lời.

Tôi nhut chí sụp bả vai, cố gắng tự nhiên mặc quần áo đi làm, mà anh cũng đã mặc xong chuẩn bị tời đi. Tôi luyến luyến không rời dõi theo bóng dáng của anh. Trong nháy mắt đóng cửa lại, anh nói với tôi “Buổi chiều tôi sẽ về.”

Tôi lại cười ngây ngô.

Nguyên một ngày, tôi chỉ như dại mà cười, anh Minh còn hỏi có phải tôi đã tìm được bạn gái rồi không mà sao vui vẻ thế, tôi lại cười nhưng không nói.

“Anh Minh, hết tháng này em sẽ xin nghỉ.” Khi vừa quay xong, tôi mới nói quyết định này.

“Cái gì? Sao vậy?” Anh Minh ngạc nhiên hỏi, tôi so với ai luôn luôn là người nhanh nhẩu nhận công tác hơn cả.

“Không có gì.” Chỉ là cảm thấy nếu cứ luẩn quẩn trong này, quan hệ của tôi và anh thực dễ dàng bị phát hiện.

Tôi thì không sao, không bạn bè, không người thân, nhưng anh lại bất đồng, anh có gia đình, có bằng hữu, còn cả danh tiếng đã gây dựng bao lâu nay nữa.

Nếu quan hệ bị tố giác, tôi sợ anh sẽ vứt bỏ tôi.

Cho dù anh yêu tôi, cũng không thể vì thừa nhận tôi mà mạo hiểm mất đi hết thảy, huống chi là anh chẳng thương tôi?

Để đề phòng chuyện không hay xảy ra, tôi chỉ biết làm như thế. Dù sao tôi cũng chỉ muốn ở lại bên anh là đủ rồi, chỉ không còn chuyện gọi là đi du lịch vòng quanh thế giới nữa thôi.

Bởi tôi đã có mục đích sống mới.

Hơn nữa, tôi không chắc ở giữa phim trường chạm mặt mà làm như không quen biết. Tôi không muốn loại chịu đựng này, tôi muốn có hạnh phúc.

Yêu thương một người, đã là một hạnh phúc đáng giá.

Cho nên, chính là như vậy.

“Là vì bạn gái, sợ người ta lo lắng sao?” Anh Minh cười tà tà.

Lo lắng? Anh sẽ lo lắng cho tôi sao?

Tôi không xác định. Bất quá, cũng chẳng thể nào được đâu. Tôi đối với anh mà nói có lẽ chỉ là một kẻ phiền toái tự mình hiến thân, và là một tên đàn ông mà thôi.

Nhưng vô luận như thế nào, anh để tôi ở lại vẫn là sự thật.

“Không phải, chỉ là em muốn đổi môi trường làm việc thôi.” Tôi tìm đại một lý do.

“Người trẻ tuổi như vậy ra ngoài xông pha một chút cũng tốt, cũng không thể cả đời làm diễn viên đóng thế.” Anh Minh lắc đầu, vỗ vỗ bả vai của tôi, còn nói “Sau này nếu có khó khăn, nơi này vẫn luôn hoan nghênh cậu trở về.”

“Cám ơn anh.” Hốc mắt nóng lên.

Chưa từng có bất kì ai nói với tôi điều này. Trước kia cho dù có khó khăn đến mức nào đi nữa, cũng chỉ có một mình mình cắn răng vượt qua. Tôi ghét nhất bị người khác thương hại, nhưng giờ phút này được quan tâm như thế, tôi chỉ cảm thấy xúc động mà thôi.

“Đừng nói vậy, tôi cũng bởi cậu công tác tốt nên mới nói vậy đó.” Trên gương mặt ngăm đen của anh xuất hiện nụ cười ngọt ngào hiếm thấy.

Tôi hấp hấp cái mũi, cùng anh nói thêm vài câu rồi về nhà.

Lúc này, trời đã tối, trong lòng lại vui loạn lên. Khi về đến nhà, Mạc Tuấn Phong hẳn là đã về rồi, anh nói chiều anh sẽ về mà.

Nghĩ đến trong nhà có người chờ mình, cảm giác này thật mới mẻ và ngọt ngào làm sao.

Bước chân của tôi bất giác nhanh hơn.

5. Chương 5

Tôi nằm mềm liệt trên giường, ồ ồ thở dốc, đêm qua lại thêm vừa rồi hoan ái kịch liệt, tôi cứ như vừa trải qua kiếp nạn vậy.

Nhưng, bất luận thân thể hay tâm trí, tôi đều cực kỳ thỏa mãn mà nằm trong vòng tay anh.

“Em thực sự rất yêu anh...” Anh nằm trên người tôi thở dốc, tôi ghé vào lỗ tai anh nhỏ nhẹ thì thầm. Tôi thích nói những lời này, nó giống như nói chuyện tình cảm với người mình yêu, làm cho tôi có loại tình yêu ảo tưởng.

Anh cái gì cũng không nói, vẫn như thường rút khăn giấy đặt trên bàn cạnh giường lau người giúp tôi, rồi mới mặc quần áo rời khỏi phòng.

Sao anh có thể tiêu sái như thế?

Tôi như từ thiên đường rớt xuống, tàn dư khoái cảm trong thân thể không đủ làm tôi mê đắm nữa.

Đây chính là điều tôi không muốn đối mặt nhất, anh lại chỉ trơ mắt mặc tôi.

Tôi chỉ muốn trước khi anh ra khỏi cửa, quay đầu lại nhìn tôi một lần, tuy rằng chẳng thể hiện bất cứ điều gì nhưng cũng khiến tôi thỏa mãn, biết rằng anh vẫn còn chút lưu luyến.

Nhưng anh không có.

Tôi thật ngốc, rõ ràng biết điều này là không có khả năng, lại còn hi vọng cái gì?

Nếu anh tức giận thì tôi phải làm sao?

Đăm đăm nhìn trần nhà, tim tôi vừa chua vừa xót, động cũng không muốn động, vừa khóc xong, nước mắt lại muốn chực trào.

Tôi hít sâu, bắt chúng phải thu vào.

Tôi cực chán ghét mình giống như đàn bà mà ngồi khóc sụt sùi, nhưng chỉ cần liên quan đến anh là nước mắt tôi lại không khống chế được.

Một lát sau, tôi bình tĩnh lại, bắt đầu tự trách bản thân quá gở, không vững đứng lên.

Nếu anh biết trong đầu tôi đang nghĩ cái gì, có hay không anh sẽ không chút lưu tình mà đuổi tôi đi? Nhớ là anh đã từng nói vậy mà.

Hơn nữa, đây cũng là lời hứa của tôi.

Khó trách anh nói anh chẳng tin hứa hẹn, hứa hẹn so với sữa càng nhanh biến chất hơn. Sau ngọt ngào sẽ biến thành đắng ngắt, vô luận là giữ cẩn thận bao nhiêu cũng vậy.

Việc này anh đã sớm nói rõ ràng, căn bản không có gạt tôi, tại sao tôi lại sinh khí kia chứ? Lấy cái gì mà trách anh? Tôi vò vò đầu, có chút hối hận, tuy nhiên, điều không nên làm cũng đã làm, chỉ còn biết xin lỗi anh thôi.

Đúng rồi, anh nhất định là bất mãn với tôi nên mới tức giận, ngày trước tuy rằng anh không ôn nhu nhiều lắm, nhưng cũng không đối xử với tôi như vậy.

Hay là, anh đã bắt đầu hoài nghi? Hoài nghi lời thề của tôi biến chất?

Nghĩ đến đây, tôi bỗng nhiên thật chán ghét bản thân, không mạnh mẽ không dứt khoát, lại còn là một tiểu nhân lòng tham vô đáy, mơ tưởng hão huyền người ta sẽ thuộc về mình.

Nhiều lắm đêm chiều, không nghĩ tới mới đó mà chúng tôi đã ở cạnh nhau nhiều năm rồi.

Anh vẫn ít lời, chỉ có tôi thỉnh thoảng vẫn ghé vào tai anh thì thầm một chút, quan hệ của chúng tôi chẳng có biến chuyển gì nhiều.

Anh vẫn hờ hững đối đãi, nhưng với tôi càng thêm lạnh lùng. Dường như chỉ duy nhất lần đầu tiên ở công viên vùng duyên hải là anh không khống chế được, còn lại tôi chưa từng thấy anh mất kiểm soát bao giờ, vẫn luôn là vẻ lạnh lùng thần nhiên như thế.

Chỉ có điều, tôi không thể không thừa nhận, anh đối xử với tôi khá tốt, ít nhất so với tôi tưởng tượng còn hơn nhiều lắm. Chẳng những vào những ngày tôi không đi làm đưa cho tôi tiền, mỗi ngày còn nấu cơm cho tôi ăn, càng ngầm đồng ý việc tôi cứ quẩn lầy anh, mỗi ngày mặc kệ có làm tình hay không làm tình, anh vẫn sẽ cho tôi tiến vào lòng ngực mà ngủ.

Cho nên tôi thật vui, tự nói với chính mình anh có một chút thích tôi, miễn cho tôi không buồn là được.

Nói chúng tôi giống tình nhân sao? Không giống lắm, nhưng nhất định tôi cũng không chịu thừa nhận là bạn bè.

Nhiều năm, ngoại trừ vào dịp tết anh phải về quê ngoại, gần như mỗi ngày chúng tôi đều ở bên nhau. Tuy rằng ở cạnh như thế nhưng chúng tôi không hề cãi nhau, một phần căn bản cũng vì tôi không có dũng khí tranh cãi với anh.

Chỉ cần anh dùng đôi mắt lạnh lùng kia nhìn tôi, tôi ngay cả nửa tiếng cũng nói không ra chữ đừng nói đến ồn ào.

Thật hèn nhát!

Nói ra có lẽ không ai tin, cuộc sống như vậy mà vẫn có thể ở chung lâu đến thế, càng khó tin hơn nữa là, tôi càng ngày càng yêu anh...

Tôi đã từng vì quá mệt mỏi mà bỏ cuộc, vì anh quá lạnh lùng mà đầu hàng, rơi vào tình yêu mà người đó chắc chắn sẽ không yêu mình, luôn lo lắng anh bất cứ khi nào cũng có thể chán nản mà đuổi tôi đi.

Rất nhiều từng, nhưng vẫn không hiểu sao tôi lại cố chấp mê đắm như thế.

Thậm chí, mấy điều đó xuất hiện trong đầu không đến một giây, biết rõ có nghĩ nữa tôi vẫn ở lại, chẳng những không chán ghét mà còn càng lúc càng không ly khai.

Vì thế, tôi lại nhịn xuống một chút đau, một chút buồn giận.

Con người lòng tham vô đáy mà, có đúng không? Có lẽ với tôi là đúng, trào phúng châm biếm chính mình.

Tôi trước kia, có thể đứng cạnh anh, có thể được anh ôm đã cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

Nhưng hiện tại, đã ở chung với nhau thật lâu, lại nhịn không được muốn một điều gì đó hơn thế nữa, chỉ cần đáp lại tôi một chút là tốt rồi.

Có thể chỉ là một cái mỉm cười ngẫu nhiên, đã đủ cho tôi vui vẻ suốt cả ngày, một lần quay đầu lại, đủ cho tôi hạnh phúc một đời. Vì sao lại khó khăn như vậy?

Còn sau này thì sao?

Tôi sẽ như thế nào? Tôi không dám nghĩ nữa.

Thời gian này, tôi luôn lo lắng bồn chồn. Bất an đã ẩn dưới thần kinh, hôm nay anh lại xối lên, tôi thật sự là...

Bắt đầu từ khi nào tôi lại biến thành vậy?

Có lẽ là mấy tháng trước, từ khi có một cô nữ sinh nhỏ nói rằng cô thích tôi.

Tôi đương nhiên sẽ không thích cô bé dễ thương đó, chỉ là cô bé làm lòng tôi nổi lên nỗi sợ hãi không rõ nguyên do.

Người bình thường như tôi, cũng có nữ sinh tỏ tình, chẳng cần nói cũng biết, nữ nhân thích anh hẳn là nhiều không kể xiết. Thế là tôi chạy đến một nhà sách tìm báo có đăng tin về anh, lật từng trang từng tờ một.

Anh không phải đồng tính luyến ái, anh từng có người yêu, thậm chí còn là nữ minh tinh khuê các. Đây đều là chính anh thừa nhận khi phỏng vấn, không phải nói vô căn cứ.

Tôi không dám hỏi, vì sao anh lại giữ một đứa con trai ở bên người.

Hỏi thì sẽ như thế nào?

Đáp án nhất định sẽ là tôi không muốn tôi, tôi đại gì mà cầm lưỡi dao đâm chính mình chứ?

Lòng đã quá đủ tan nát rồi.

Mà tôi lại là đồng tính ư?

Tôi không chắc chắn, nhưng tôi cho rằng là thế. Tôi chỉ thương một người, mà hắn lại là đàn ông. Tôi không xác định là tôi không chỉ có thể tiếp nhận một người đàn ông, nhưng tôi cũng không dám khẳng định tôi sẽ chấp nhận phụ nữ.

Nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, hóa ra đã đến mười giờ, tôi vươn người, bóp bóp chân có chút mỏi rồi đứng lên đi vào phòng tắm, chuẩn bị đi làm.

Nguyên một ngày, tôi như người mất hồn lại viết sai yêu cầu. Điều này khiến ông chủ và khách hàng không ngừng trách mắng, nhưng tôi vẫn cứ như thế, ông chủ cũng chỉ còn biết phàn nàn oán giận mà thôi.

“Á Nhạc! Cậu lại lại viết sai!!”

Tiếng ông chủ lại truyền đến, rống đến mức tôi đang tâm tình không tốt chỉ muốn đâm cho hắn một quyền. Nhưng tôi tự biết tôi đuối lý, chỉ có thể nhỏ giọng hướng hắn áy náy “Thật xin lỗi, ông chủ, tôi sẽ chú ý hơn.”

“Cậu đi vào đây cho tôi!” Xem ra lần này cơn tức của hắn không nhỏ, có nguy cơ bị sa thải mất.

Ai~... Tôi thở dài một hơi, cúi đầu đi vào phòng nghỉ của nhân viên.

Kỳ thật ông chủ là một người rất tốt, cũng rất biết suy nghĩ, chẳng qua do tôi phạm lỗi nhiều quá nên mới khiến cho hắn tức giận, huống chi bây giờ còn đang là mùa bận rộn.

Sau khi đi vào, hắn bỗng nhiên khóa cửa lại, không hiểu vì sao tôi trở nên hồi hộp, nhưng lập tức đề xuống, thậm chí mình quá mất cảm.

Hắn khoanh tay bán dựa vào tường, yên lặng chăm chú nhìn tôi, dường như là có điều muốn nói, sẽ không phải là sa thải tôi chứ?

“Á Nhạc, gần đây cậu cãi nhau với bạn gái sao?” Hoàn toàn không còn chút tức giận vừa rồi, hắn ôn nhu hiếm thấy hỏi.

Có lẽ vậy... Bất quá là bạn trai của tôi...

Không, chính xác mà nói, là tôi buồn bực chính mình, anh đâu có làm gì tôi.

“À, không phải...” Tôi xấu hổ cười cười. Hắn mắng tôi có vẻ còn dễ chịu hơn nha, tôi chẳng muốn nói đến chuyện này đâu.

“Thật sao? Vậy cậu đã xảy ra chuyện gì?” Hắn từng bước tiến về phía tôi.

“Tôi...” Tôi đương nhiên sẽ không nói nguyên nhân cho hắn, nhưng đồng thời cũng không muốn giải thích, cho nên quanh co một buổi cũng không nói nên lời.

Hắn bước đến gần, tôi theo phản xạ lui lại.

Không để ý, lưng va vào vách tường, tôi kêu đau một tiếng, bởi buổi sáng tốt lành hôm nay mà đã bị thương.

Hắn ưu nhã cười cười, đột nhiên giữ lấy vai tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn quang mang khác thường trên gương mặt tuần mi, da gà nổi lên khắp người, da đầu cũng run bần bật.

Cái này không thể trách tôi quá mất cảm được! Hắn thật sự là có ý đồ!

Tuy rằng tôi không biết vì sao hắn có hứng thú với tôi, nhưng hiện tại tôi không rảnh mà nghĩ nhiều đến vậy, thoát thân mới là quan trọng nhất!

Tôi dùng sức đẩy tay hắn ra, xoay người muốn chạy lại bị hắn bắt được hai cánh tay.

“Sợ tôi à?” Hắn cúi đầu, ghé sát vào mặt tôi, trong ngữ điệu có phần ôn nhu đến phát ngấy, mặc dù không đến nỗi ghê tởm, nhưng tôi vốn đã yêu một người, lời ngọt ngào không phải là thứ có thể dỗ dành tôi được.

“Thật ra, cậu có phát hiện phụ nữ không hợp với cậu không, có lẽ...”

“Tránh ra!” Gạt tay hắn không được, tôi cả kinh, dưới tình thế cấp bách, tôi vội vã dấn một quyền vào mặt hắn, khiến hắn phải buông tay ôm mặt, tôi nhân cơ hội nhanh chóng chạy đi.

“Shit! Tôi cái gì cũng chưa làm! Cậu cứ nhiên dấn đánh vào mặt tôi?!” Đầu tiên hắn ngăn người, khuôn mặt tuần tú vạm vạc một chút, đuổi theo hòng bắt tôi lại.

May mắn thay, tôi đã kịp mở cửa chạy ra, bên ngoài toàn là khách và nhân viên phục vụ, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tôi nghĩ hắn muốn cho mọi người biết tôi là đồng tính luyến ái đi. Dù sao ở cái xã hội này, đồng tính là tà ác phải mang trên lưng, là gánh nặng tội lỗi.

“Tôi nghỉ việc!” Tôi đem áo đồng phục, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cất bước, không quay đầu lại chạy khỏi nhà hàng.

Chạy một hồi, bỗng nhiên tôi choáng váng, chân mềm nhũn, té xuống mặt đất.

Cặp tình nhân gần đó thấy thế lập tức chạy lại nâng tôi dậy, xoa dầu gió cho tôi.

“Cậu à, cậu không sao chứ? Mặt cậu tái lăm!” Một cô gái ăn mặc thời trang quan tâm hỏi, bạn trai cô ấy đỡ tôi ngồi lên ghế đá.

“Cám ơn hai người, tôi chỉ mệt quá thôi, ngồi một chút là ổn rồi.” Tôi thở dốc nói, bọn họ nghe vậy mới an tâm rời đi.

Thật là dọa chết tôi.

Bộ dáng ông chủ vừa rồi như muốn nuốt tôi vào bụng, tôi rất rõ ràng loại hàm ý trong mắt này, bởi tôi vẫn thường thấy được nó trong mắt Mạc Tuấn Phong, hơn nữa lại còn là khi ở trên giường.

Dạo này có chuyện gì thế này?

Đầu tiên là nữ sinh, tiếp theo lại là đàn ông?

Là may mắn hay xui xẻo đây?

Tôi cố gắng hít sâu để, cố gắng bình ổn nhịp tim, trong đầu không ngừng hiện ra vẻ mặt lãnh đạm của Mạc Tuấn Phong.

Hồi phục được một chút, tôi liền bắt xe bus về nhà, tôi lúc này rất muốn gặp anh.

Thời điểm về đến, trong phòng khách không có ai, tôi chạy vào phòng ngủ và thư phòng, mới phát hiện anh đang ở thư phòng, tập trung tinh thần ngồi ở bàn viết viết gì đó.

Hắn là viết kịch bản.

Phát hiện tôi đi vào, anh ngẩng đầu nhìn tôi một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc.

Tôi đi đến bên cạnh anh, tôi luồn xuống dưới cánh tay chui vào lòng ngực rồi ngồi lên đùi anh, anh vẫn không để ý đến tôi, tiếp tục viết.

Tôi đã quen với sự lãnh đạm đó, anh cũng quen với dây dưa của tôi, cho nên tôi chỉ lẳng lặng nằm trong ngực anh.

Bình thường khi chúng tôi cùng nhau ở nhà, vô luận là anh ở chỗ nào tôi nhất định sẽ dính lấy anh, hỏi anh một vài điều tôi không hiểu.

Lúc mới bắt đầu cũng hay đẩy tôi ra, nhưng dần dà anh cũng lười, bởi anh biết vô luận anh đẩy thế nào tôi vẫn bò lên, vẫn hỏi anh cái này cái nọ

Tôi ở trong bờ ngực rộng lớn, ôm lấy thắt lưng anh, ngửi mùi thuốc lá nhàn nhạt mới tìm về được cảm giác an toàn, sợ hãi chậm rãi lắng xuống.

Ngửa đầu nhìn bộ dáng anh chăm chú, hốc mắt tôi lại nóng lên.

Nếu một ngày không còn anh nữa, tôi chẳng biết tôi sẽ ra sao.

Có lẽ, tôi sẽ nhắm mắt lại, ngưng thở.

Cho nên, tôi phải bảo vệ lời thề của tôi.

Tôi không thể để cho anh rời bỏ tôi.

Thật sự không thể...

6. Chương 6

Điều gì cũng không quan trọng nữa, tôi chỉ an tâm nằm trong thế giới nhỏ của tôi vậy thôi, tôi tự nhủ.

Nhưng, thật sự sẽ được như vậy sao? Tôi không biết, tuy nhiên trong phạm vi năng lực của mình, tôi sẽ cố gắng không chế mình hết mức.

Bỗng nhiên, tôi ngẩng đầu lên ngắm anh một chút.

Cuối cùng anh cũng cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy, hẳn là tôi là kẻ ngu dốt, chẳng nhìn ra được rốt cuộc anh đang suy nghĩ điều gì.

Là tôi ngu dốt? Hay bởi anh quá sâu không đoán được?

“Phong, anh có hạnh phúc không?” Tôi khẽ hỏi, chôn mặt trước ngực anh, tham lam mà hít vào hơi thở như ánh mặt trời của anh.

Anh không trả lời, chỉ lấy một loại ánh mắt rất khó giải thích nhìn tôi.

Tôi thở dài, hai tay càng thêm ôm chặt.

Nếu có thể, tôi thật muốn khảm nhập vào cơ thể anh, hóa thành một bộ phận của anh, như vậy tôi sẽ không bất an, cũng không sợ hãi bất cứ điều gì nữa.

“Hôm nay em biết anh không vui, cho nên... Em xin lỗi, dạo này tâm trạng của em không tốt, hôm nay còn bị sa thải.” Tôi ngẩng đầu cười một cái thật tươi, rồi lại nằm lại vào ngực anh, hưởng thụ sự tĩnh lặng này một lát.

“Đừng trách em, em có thể ở bên anh đã rất hạnh phúc... Vì thế, em không muốn gì hơn nữa, sẽ bảo vệ lời hứa thật tốt, em cũng sẽ không tùy hứng, không yêu cầu anh bất cứ điều gì... Em biết anh không yêu em, nhưng em mong trước khi anh tìm được một người anh yêu, hãy cứ cho em ở lại bên cạnh.”

Anh vẫn yên lặng như cũ, tôi biết anh ngầm đồng ý nên cũng không nói nữa, lẳng lặng nằm trong ngực, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh trấn an trái tim đang đập loạn của tôi.

Không biết qua bao lâu, anh duỗi người, trên mặt rõ ràng có điểm mệt mỏi, đau lòng, thay anh nhu huyệt thái dương.

Một lát sau, anh khép tập.

“Đi ăn cơm.”

Tôi nghe theo lời anh mà đứng lên, anh ra khỏi thư phòng, tôi theo đuôi phía sau. Anh gọi điện thoại đặt cơm rồi mới ngồi vào ghế sofa xem TV, tôi lại tự động đến ngồi bên cạnh.

Hôm nay, một giây tôi cũng không muốn rời xa anh, bằng không tôi sợ tôi điên mất.

Tôi ngồi khóa trên người anh, tay không an phận mà sờ soạng khổ hạ, anh chỉ đưa mắt nhìn tôi một cái rồi lại quay về.

Tôi ngậm hai vành tai anh, cầm lấy tay anh để trước ngực mình, ý đồ thu hút anh, ngoài dự đoán, anh thể nhưng hỏi một câu “Cậu không đau sao?”

Tuy rằng ngữ khí không nghe ra bất cứ đau lòng nào, nhưng...

Anh quan tâm tôi...

Lúc này, nước mắt lại muốn chực trào.

“Đau.” Tôi nhìn anh, lặng lẽ gật đầu.

Tôi thấy như bay lên không trung.

Giờ khắc này, ôn nhu của anh đủ cho tôi vì anh mà tan xương nát thịt, cho dù bây giờ anh đâm tôi một dao, tôi cũng sẽ mỉm cười khẽ nói cảm ơn.

Anh có một chút để ý tôi, hay có một chút yêu tôi chẳng, chính anh là câu đố, tôi say mê trầm nghĩ.

Đầu không suy nghĩ nhiều thêm, miễn là tôi không nói sự thật với bản thân là được.

Anh nhíu mày nhìn tôi, có vẻ rất không hài lòng khi tôi khóc, tôi lập tức lau sạch nước mắt.

“Ăn cơm đi.” Thanh âm trầm thấp, anh vỗ vỗ lưng tôi, xoay người đi ra bàn ăn.

Tôi lập tức bật dậy đi theo sau, tay nắm tay anh.

Tôi không hỏi tại sao vừa rồi anh làm như vậy, vì tôi biết anh cũng chẳng trả lời đâu.

Nó khiến cho tôi nghĩ rằng hẳn là anh cũng có quan tâm tôi, cũng sẵn sóc tôi phần nào...

Phải chăng tâm trạng anh hôm nay rất tốt? Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi cũng tốt lên hẳn.

Lúc ăn cơm, tôi vẫn ngây ngô cười, chắc bộ dáng tôi nhìn ngu xuẩn lắm, nhưng tôi không nhận được mà cong khóe miệng.

Anh yên lặng ăn cơm, nhìn cũng chẳng nhìn tôi, như trước giống nhau. Bất quá, không cần làm gì cả, chỉ cần anh như vậy là đủ rồi.

Một vài ngày sau đó, tôi đã tìm được việc mới.

Từ hôm đó trở đi, quan hệ giữa chúng tôi cũng không có gì thay đổi, vẫn như bao ngày bình thường khác, nhưng lại thêm phần ngọt ngào quấn quít mãi không tiêu tan.

Ngay cả khi nằm mơ, tôi cũng khúc khích cười ngây dại.

Mấy ngày rồi anh đều ở nhà viết kịch bản, tôi ỷ có chút tiền gửi ngân hàng liền ở trong nhà quán lấy anh, quán đến khi anh gần như chịu hết nổi, một cước đá tôi đi.

“Cậu đừng như gấu mà bám theo tôi nữa! Thật phiền!” Anh đang ngồi viết kịch bản, mạnh mẽ đẩy tôi đang nằm trong lòng anh xem TV ra.

“Em muốn vậy! Sao thế?” Tôi dán mặt lên cổ anh, không để ý đến lời nói lạnh nhạt của anh, càng giống một con gấu mà bám lấy anh.

“Cút ngay.” Anh trừng mắt nhìn tôi.

Tôi không lên tiếng, còn duỗi tay luồn vào áo ôm anh.

Cuối cùng, anh kéo tôi ra, nhìn tôi một hồi, nhưng rồi chẳng thêm quan tâm tôi nữa, mặc tôi sờ soạng.

Tiết mục như vậy gần như ngày nào cũng diễn. Tôi biết mình làm phiền anh, nhưng thấy anh, tôi lại không nhận được mà quấn lấy. Tôi không biết vì sao lại như vậy, có lẽ tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi đi nên trong tiềm thức càng muốn yêu nhiều.

Thẳng đến khi anh đi họp bộ phim mới, tôi mới ra ngoài tìm việc, tìm vài ngày, cuối cùng tôi làm nhân viên bán hàng trong một cửa hàng vàng bạc đá quý.

Sau đó, ngày lại như cũ lặng lẽ trôi qua, khiến cho tôi có loại ảo giác tôi và anh như đã thành một phần trong cuộc sống của cả hai.

Chỉ là, không cần nói cũng biết, đó là điều không có khả năng...

Tôi bắt bản thân ngàn vạn lần không được suy nghĩ nữa, bằng không, hạnh phúc của tôi sẽ tan biến như bọt biển, bất an lại vỡ òa trào ra.

“Á Nhạc.” Lâm Mĩ Mĩ – Một nhân viên nữ trong cửa hàng gọi tôi đang thất thần về.

“Sao thế chị?” Tôi mờ mịt quay đầu lại nhìn chị ấy.

“Cậu không thoải mái sao?” Chị ấy quan tâm hỏi.

“Dạ không.” Tôi cười cười, cảm ơn chị đã lo lắng.

Hôm nay là một ngày đặc biệt.

Là ngày chúng tôi bắt đầu sống cùng nhau.

Thân là cô nhi, tôi vốn không biết ngày sinh của mình, ngày tháng năm sinh trên giấy chứng minh là do cô nhi viện chọn đại mà thôi.

Vì vậy, tôi lặng lẽ lấy hôm nay làm ngày sinh nhật.

Năm ngoái, tôi nói cho anh hôm nay là sinh nhật của tôi, nhưng anh không ăn mừng với tôi, bởi vì anh không nhớ.

Tôi hi vọng anh có thể giống như tôi, đến sinh nhật anh là dùng hết mọi tâm tư để anh vui vẻ. Không ăn mừng với tôi, nhưng ít nhất chúc một lời vẫn có thể mà.

Đáng tiếc, sáng nay khi rời giường, anh vẫn lãnh đạm mà đi.

Tôi nói với anh hôm nay là sinh nhật tôi, anh mới “Ừ” một tiếng, liền ra khỏi nhà.

Điều này sao có thể không làm cho người khác ủ rũ được? Ngồi ở một góc, tôi trộm thở dài một hơi.

Một đôi tình nhân đi vào trong quán, tôi vội ổn định tinh thần tiến lên tiếp đón bọn họ.

“Xin chào quý khách.”

Bọn họ mỉm cười với tôi, bắt đầu dạo xem đồ, tôi vẫn giữ nụ cười trên khuôn mặt.

“Mua cặp này đi anh, đơn giản mà đẹp.” Cô gái cầm lấy một đôi nhẫn bạc, kéo bạn trai đến.

“Không được, chúng mình kết hôn đó, sao lại giản dị như vậy được?” Chàng trai nhún mày, yêu thương điểm lên mũi cô gái một cái.

“Anh đã ở trong lòng em, nhẫn chỉ là một vật tượng trưng cho kết quả tình yêu mỹ mãn của chúng ta mà thôi, quan trọng nhất vẫn là trái tim của chúng mình, hướng chỉ còn phải để dành cho đứa nhỏ trong bụng em nữa!” Cô gái làm nũng trong ngực chàng trai.

Nhẫn chính là một vật tượng trưng, tượng trưng cho kết quả của một tình yêu mỹ mãn mà thôi... Lòng phút chốc đau xót, tình yêu của tôi, sẽ có kết quả mỹ mãn sao?

Đáp án đã có trong lòng, chỉ chờ một ngày công bố.

“Em nói cũng đúng, nếu em thích thì anh không ý kiến nữa.” Chàng trai cầm tay cô, muốn đeo nhẫn vào.

“Không cần đâu, anh cứ để đến khi kết hôn rồi hẵng đeo cho em, giờ em ướm chừng là được rồi.” Cô gái mỉm cười ngọt ngào, lấy lại nhẫn từ trên tay chàng trai.

“Em thật là...” Chàng trai sững nịch âu yếm cô gái một chút “Em thật sự muốn như vậy à? Vậy mua mau thôi, chúng ta còn phải đi đến tiệc rượu nữa.”

“Em thích mà.” Cô gái vừa lòng cười hạnh phúc.

“Anh à, tôi muốn mua cặp nhẫn này.” Chàng trai gọi tôi.

Tôi hướng dẫn cậu ấy đến quầy thu tiền, rồi mới cẩn thận đặt cặp nhẫn ấy vào một hộp nhỏ.

Nhìn bóng dáng họ đi xa dần, tim bỗng nhiên rất không thoải mái.

Đây là ghen tị đi!

Lòng đầy chua xót, cái mũi không khỏi cay cay.

Nâng mắt nhìn, ngoại trừ mấy nhân viên trong cửa hàng, cũng không có người khách nào cả. Tôi đi đến chỗ cặp tình nhân kia vừa lựa nhẫn, làm bộ như thu dọn này nọ.

Nhẫn... Tượng trưng cho kết quả của một tình yêu mỹ mãn...

Tôi nhìn đôi nhẫn xinh đẹp kia đến thất thần, trong đầu sinh ra một loại ảo tưởng mỹ lệ.

“Á Nhạc, sao cậu lại ở đây trốn việc thế này? Chị lại phải bao che nữa a.” Chị Mĩ Mĩ đi đến bên trêu chọc tôi.

Tôi hơi hơi hồi phục tinh thần, ngượng ngừng gãi gãi đầu.

“May mà quản lý vừa mới đi, nếu không cậu thảm rồi.” Chị ấy điểm điểm cái trán của tôi.

“Em xin lỗi.”

“Sao lại xin lỗi chị? Cậu có làm gì chị đâu. Nhanh đi tiếp khách đi, bằng không quản lý về lại trừ lương bây giờ.” Chị cười cười.

Thế là, tôi cùng chị chia nhau đi tiếp khách, nhưng ánh mắt của tôi vẫn không khỏi đảo qua liếc trộm cặp nhẫn ban nãy.

Thẳng đến khi tan tầm, tôi đứng trước tủ kính, âm thầm làm một quyết định.

Chọn và chọn, cuối cùng nhìn trúng một cặp nhẫn đôi bằng bạc tinh khiết, trên mặt nhẫn có nạm một ít đá hình tim, thiết kế vô cùng đơn giản nhưng không hiểu sao tôi rất thích.

Tôi nắm chặt nó, rồi mới bắt xe tắc xi đi đến một nhà thờ gần đó.

Lúc này đã hơn mười giờ, nhà thờ đã đóng cửa, tôi tới bờ tường, giống như một tên trộm mà lén vào giáo đường.

Đứng trước tượng Chúa Giê-su, tôi hít một cái thật sâu, xiết nhẫn trong tay càng thêm chặt.

Nếu anh không tặng quà cho tôi, tôi thay anh tặng cho bản thân.

Nếu anh không muốn cho tôi hứa hẹn, tôi thay anh trao cho chính mình.

Tôi quỳ xuống nền gạch, lấy ra một chiếc nhẫn bạc, thành kính ngửa đầu nhìn tượng Chúa, rồi húng hắng vài tiếng, cao giọng nói “Cừu Nhạc tiên sinh, con có nguyện ý...” Tôi dừng một chút, tôi cũng là đàn ông, hình như có gì không đúng lắm “Cùng Mạc Tuấn Phong tiên sinh bầu bạn một đời, cho dù nghèo hèn hay phú quý, khi đau yếu cũng như lúc khỏe mạnh, đều một lòng cùng nhau vượt qua?”

Tôi nhắm mắt lại, lòng không khỏi xôn xao, nói “Con đồng ý.”

Tôi rõ ràng không khóc, nhưng thanh âm đã có điểm nghẹn ngào, là do quá vui sướng đó thôi.

“Cuối cùng, xin hãy trao nhẫn cho nhau.” Tôi ở trước tượng đá cười nói “Tuy con không phải là người theo đạo, nhưng con thật cảm ơn người đã làm chứng cho con.”

Tôi đeo nhẫn vào ngón áp út, trong nháy mắt, nước mắt trào ra, tôi hạnh phúc đến khóc, phảng phất như linh hồn đã được buộc chặt, trái tim cũng an bình lắng xuống.

Tôi là một kẻ ngu ngốc... Tôi là một kẻ ngu ngốc... Nhưng tôi lại vui vì điều đó...

Tôi chạy ra khỏi nhà thờ, ra đường lớn bắt tắc xi, chỉ muốn trong một giây đồng hồ được về đến nhà.

Khi tới nơi, tôi thấy anh đang ngồi trên ghế sofa.

Tôi vọt đến gần, xà vào lòng anh, kề sát mặt mỉm cười ngọt ngào.

“Hôm nay là sinh nhật em.” Tôi ngậm chóp mũi, khẽ cắn nhẹ.

“Vậy cậu muốn như thế nào?” Anh nheo mắt nhìn tôi, thần sắc vẫn luôn khó đoán như thế.

“Chỉ cần nói chúc mừng sinh nhật em là được rồi.” Tôi vòng tay ôm cổ anh.

“Chỉ như vậy?” Anh nhúm mày.

“Anh nói đi!” Tôi sờ sờ túi.

“Sinh nhật vui vẻ.” Tay anh ôm thắt lưng tôi.

“Cám ơn anh.” Dứt lời, tôi áp lên đôi môi ấy, từ trong túi lấy chiếc nhẫn ra “Em có thể đeo cho anh không?”

Anh không chút biểu tình nhìn tôi, không có vẻ sẽ đáp ứng, cũng không có vẻ sẽ từ chối.

Tôi không kiên nhẫn chờ, thế là cầm tay anh, cưỡng ép đeo vào.

“Anh đừng tháo ra nhé, nó rất có ý nghĩa với em đó.”

“Đeo cái này có ý nghĩa gì sao?” Anh thì thào.

“Có, đối với anh có thể không tồn tại ý nghĩa gì cả, nhưng xin anh mỗi khi ở cùng em thì sẽ đeo nó, có được không?”

Anh không trả lời, còn cúi đầu hôn tôi, tôi không kịp đợi giao triền đầu lưỡi cùng anh, tay đã kéo xả quần áo của cả hai.

Tôi sợ anh tỉnh dậy phát hiện ra ý đồ của mình, thậm chí còn có thể đá tôi ra ngoài không chừng.

Nhưng anh không tháo nhẫn ra, tôi xem như anh đã đồng ý. Ở chung với anh lâu như thế, tôi thật thông minh mà đem im lặng của anh thành ngầm bằng lòng, chứ đợi để anh nói chuyện gần như là không có khả năng.

Tôi vĩnh viễn thuộc về anh... Tôi là của anh... Cảm giác thuộc về ai đó thật tốt lắm sao.

Nếu có thể được hơn thế, có lẽ càng làm cho tôi bay lên tận trời... Nhưng tôi không dám.

Suy nghĩ lại quay về hiện tại, có một chút ưng ý.

Quả nhiên, người không tham lam sẽ có được hạnh phúc, cũng sẽ nhận được thỏa mãn không dễ gì có được.

Tôi cúi đầu chôn vào ngực anh, bắt tri bắt giác mỉm cười...

Đêm nay, tôi sẽ có một giấc mơ đẹp...

7. Chương 7

“Á Nhạc phải không? Cừu Nhạc? Đây... Cậu đừng chạy!”

Vừa tan ca liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc ấy, theo bản năng tôi bỏ chạy vào trong cửa hàng, đáng giận trời sinh đôi chân tôi không được nhanh nhẹn, chạy không được vài bước đã bị bắt được.

“Anh muốn gì? Tôi...” Tôi quay đầu, cố gắng kiềm chế sợ hãi, giãy khỏi tay hắn.

Chính là ông chủ có thái độ kì quái kia.

“Nhóc, cậu...” Thấy trên mặt hắn có vết thương, tôi đột nhiên vì phản ứng thái quá của mình mà cảm thấy ngượng ngùng.

“Trước buông tôi ra đã, có được không?” Thái độ dụ dỗ xuống chút ít.

“Cậu chắc sẽ không bỏ chạy chứ?” Hắn vẻ mặt không tin.

“Sẽ không.”

Lúc này hắn mới buông tay ra.

“Ông chủ...”

“Cậu đã nghỉ việc rồi, vậy gọi tôi là Ngải Văn đi.” Đôi mắt sáng quắc của hắn nhìn tôi chăm chăm.

“Ngải Văn? Anh tìm tôi có việc gì không?” Tôi lui lại một chút.

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện nhé?”

“Tôi phải về nhà.” Đây không phải chỉ là viện cớ mà tôi thật sự phải về ăn cơm với Mạc Tuấn Phong, nếu về muộn, có lẽ anh phải đợi tôi.

“Không cần tránh tôi chứ tránh cọp vậy chứ?” Hắn cười khở.

“Không... Không phải... Mà thật là ở nhà đang có người chờ tôi.” Tôi xấu hổ gãi gãi đầu.

Hắn vẫn cười khở, không nói thêm lời nào, bộ dáng có điểm tang thương, u buồn.

“Vậy vừa đi vừa nói chuyện đi, tôi thật phải về mà.” Tôi cất bước đi trước, hắn đi theo bên cạnh.

“Bạn gái sao?” Hắn hỏi.

“Ừm...” Tôi không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn trầm ngâm một lát, lại hỏi “Cậu kì thị đồng tính luyến ái sao?”

Làm sao có thể? Chính tôi đây còn không phải đồng tính đó à?

“Tôi... Không có...” Nhìn đến bộ dáng buồn buồn của hắn, tôi vừa áy náy, vừa không biết phải làm sao.

Giống như hết thấy đều đổ cho tôi, tôi cảm nhận được sự khó chịu vì bị khinh thị, hơn nữa lại là chính người mình yêu ghét bỏ, tâm đau như bị dao đâm vào.

“Thật chứ? Vậy sao cậu lại tránh tôi như vậy? Còn kêu người đánh tôi nữa chứ?” Ngải Văn xoa xoa mấy vết thương trên bàn tay “Cậu cũng hung dữ quá đi! Chẳng qua tôi chỉ muốn theo đuổi cậu thôi mà.”

“Tôi? Tôi tìm người đánh anh?” Tôi sững sốt.

“Sao hả? Có gan làm mà không có gan nhận hả?” Hắn nhả một vòng khói.

“Tôi nào có!” Tôi cao giọng, hận nhất người đổ oan cho tôi “Nếu tôi làm, tôi nhất định sẽ nhận, huống hồ tôi còn chẳng có bạn bè, sao mà tìm người đánh anh được?”

Sau một hồi nhìn tôi chăm chú, hắn hỏi “Thật không có sao?”

Tôi lắc đầu thật mạnh.

“Nếu không phải cậu thì là ai?” Hắn cau mày, lại nhả một ngụm “Điên mất thôi! Tự dưng bị người đánh, còn tưởng là cậu cho nên mới ráng nhận.”

“Tôi thật sự không có, anh không tin tôi cũng không biết phải làm sao...” Tôi cúi đầu bẻ ngón tay.

“Tôi biết rồi. Tôi tin cậu, vì ánh mắt cậu nói rằng cậu không nói dối...”

Hắn mỉm cười, thoát nhìn cũng khá đẹp trai, có điều so với Mạc Tuấn phong vẫn còn kém xa. Hoặc cũng có thể là trong suy nghĩ cá nhân của tôi thích vẻ anh tuấn, một loại suất khí làm cho tim tôi đập thành thịch, thịch thịch hơn.

“Đừng có nhìn tôi như vậy, tôi không nhận được mà hôn cậu bây giờ.” Hắn dùng tay che mắt tôi, tôi vội lui lại, hắn cười cười ai oán.

“Còn nói không kì thị tôi? Tôi mới chạm vào một chút đã lui ra xa như thế. Hắn là ai cũng vậy, ngoài miệng nói một câu, trong lòng lại nghĩ khác.” Hắn không nhận được tự giễu.

“Không phải như thế, mà là... Lên xe đã, tôi trễ mất rồi.”

Phía sau, xe bus đã tới, chúng tôi cùng nhau lên xe.

“Sợ tôi xâm phạm cậu?” Hấn chọn mi, phà khói.

“Ánh mắt anh như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, sao có thể không sợ.” Tôi tận lực lấy ngữ khí trêu chọc nói.

“Ai kêu cậu hấp dẫn như thế? Hại tôi nhịn không được muốn đem về làm của riêng.” Hấn nửa giả nửa thật cười nói.

“Tôi? Mê người ư?” Tôi mờ mịt hỏi, chưa bao giờ tôi nghĩ mình lại có điểm hấp dẫn người khác nha.

“Ừ, chính là đôi mắt này, u sầu mà cao ngạo, giống như cái gì cũng không đặt vào mắt, nhưng thỉnh thoảng lại có tia bất lực, thật khiến người ta muốn hung hăng ôm lấy cậu, không thể tự thoát ra mà bị cậu thu hút.” Hấn nhắm mắt hít sâu, dường như có một chút say mê.

Tôi sửng sốt một lát.

“Anh... Chính vì vậy mới thích tôi sao?”

“Có lẽ, tôi không biết.” Hấn cười khổ.

Sau một lúc trầm mặc thật lâu.

“Làm bạn nhé?” Hấn hỏi.

Tôi lắc đầu.

Hấn sụp vai, đáng thương hề hề nhìn tôi.

“Nếu anh thực sự thích tôi, tôi tin rằng anh muốn tôi ở bên cạnh anh, nhưng cái gì cũng không có sẽ là một loại thống khổ. Tôi không muốn giày vò anh, cũng không muốn cho anh bất cứ hi vọng gì, bởi tôi và anh là không có khả năng, trong lòng tôi chỉ có một người. Tôi yêu người ấy, thực sự rất yêu, cho nên vĩnh viễn tôi sẽ không đồng ý với người khác.”

“Nếu người đó bỏ cậu thì sao? Tôi có thể chờ...” Hấn không chết tâm, hỏi lại.

“Nếu thực sự có một ngày người đó rời xa tôi, thế giới của tôi cũng không tồn tại nữa.” Nhìn đến bộ dáng vẫn chưa từ bỏ ý định của hấn, tôi nói rõ ràng “Người tôi yêu cũng là con trai.”

“Con trai...” Hấn thoát nhìn như đã chịu đả kích không ít.

“Anh hiểu tôi cự tuyệt anh không phải vì anh là đàn ông rồi chứ?”

“Á Nhạc...” Hấn than nhẹ “Cậu quả nhiên là người đặc biệt.”

“Mỗi người đều là đặc biệt.” Tôi cười rồi quay về, nhìn cảnh vật bên ngoài, vừa đi ra ngoài vừa nói với hấn “Tôi đến nơi rồi.”

Hấn đi theo tôi, đột nhiên đi đến phía trước, cúi đầu, ngưng mắt chuyên chú nhìn tôi.

“Anh lại như vậy nữa.” Tôi ngượng ngùng đến lạ.

“Để cho tôi nhìn cậu một lần cho thật đã đi, sau này chỉ sợ không còn cơ hội thôi.” Hấn vẫn nói giỡn.

Tôi nhịn không được bật cười, rồi mới yên lặng để hấn nhìn, nhìn vào đôi mắt của hấn, tôi thấy đó không phải là say mê như tôi đối với Mạc Tuấn Phong, mà là thiện cảm.

“Nhìn đủ rồi, gấp lại sau nhé.” Hấn nháy mắt.

“Hẹn gặp lại.” Đã tới trạm, tôi xuống xe, không hề quay đầu, chỉ bỏ lại một câu “Kỳ thật anh chỉ ngộ nhận là anh thích tôi thôi, mau đi tìm một người yêu đi.”

Mới quay đầu đi được vài bước, tôi nhìn Mạc Tuấn Phong ở phía đối diện, lập tức rùng mình, tôi chạy nhanh đến chỗ anh.

Anh vẫn như cũ không lên tiếng.

“Anh... đã thấy sao?” Tôi cúi đầu ngập ngừng hỏi.

“Thấy.”

“Anh đừng hiểu lầm, bọn em...” Tôi quỳnh quáng giải thích.

“Tôi biết.”

“Vâng.” Tôi thất vọng cúi đầu, lẳng lặng đi theo phía sau anh.

Tôi thật ngốc! Làm sao mà anh có thể ghen được chứ?

Anh nhất định còn mong người đó thật sự là tình nhân của tôi, rồi mới cho tôi cao chạy xa bay với hắn, đem cuộc sống bình lặng trả lại cho anh.

Không! Tôi nhất định không để như ý nguyện của anh.

Về đến nhà, tôi vội vàng ôm lấy thắt lưng của anh, anh lại mở hai tay tôi ra, đi vào phòng bếp, tôi cũng theo đi vào.

Anh ở một bên lẳng lặng chuẩn bị bữa tối, tôi thì ở một bên chăm chú mà ẩn tình nhìn anh.

Từ khi sống chung, ngoại trừ đôi khi gọi đồ ăn ngoài, còn lại đều là anh phụ trách nấu cơm.

Bởi tôi ngoài mì ăn liền thì cái gì cũng không biết nấu, tuy rằng sau này cũng đi học qua mấy lớp nấu ăn, nhưng nấu xong vẫn rất khó ăn, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Nhưng mà nhìn anh ăn đồ ăn do chính tay mình nấu, vẫn có một loại hạnh phúc không thể nói thành lời. Có điều đồ ăn do anh nấu, hương vị quả thật không tồi.

“Tháng sau tôi đi Mỹ chụp ngoại cảnh.” Anh đột nhiên nói.

“Em cũng muốn đi.”

Anh không trả lời, hẳn vì biết tôi nhất định sẽ đi cùng anh.

Trừ bỏ tết âm lịch phải chịu rời anh một vài ngày, còn lại những khoảng thời gian khác, tôi một khắc cũng không rời khỏi anh.

Mỗi một lần rời đi, đều làm cho tôi cảm thấy sợ hãi sẽ chia tay.

Tôi không muốn tự dày vò mình, không muốn bất an hơn nữa, mỗi lần như vậy thần kinh đều căng cả lên, cho nên mỗi lần anh nói ra nước ngoài quay phim, tôi nhất định xin nghỉ phép hoặc từ việc để đi theo.

Hãy để cho tôi, được theo anh tới tận chân trời góc biển...

8. Chương 8

Quản lý không cho nghỉ phép, thế là tôi nghỉ việc luôn.

Một tháng sau, tôi cùng anh đến bang Florida, Mi.

Không ở trong đoàn, lại không biết tiếng Anh, mỗi ngày tôi chỉ lang thang đi dạo trên phố, xấp đô la anh đưa cho tôi kia, gần như nằm bất động trong túi.

Cũng không phải keo kiệt, mà dù sao tôi cũng chỉ là đi ngắm cảnh, hơn nữa phong cảnh mỗi chỗ lại không giống nhau, mua gì đó so với Đài Loan còn mắc hơn, tôi mới không cần tiêu xài uống phí vô mấy chuyện đó.

Giữa trưa, tôi đi bộ trên con phố không biết tên là gì, ngẫu nhiên sẽ ghé một cửa hàng shopping, hoặc tùy ý đến một nhà hàng nào đó ăn vài món, hoặc đến tiệm sách đọc một vài cuốn, tuy tôi không biết tiếng Anh nhưng xem hình ảnh bên trong, cũng là một cách giết thời gian hữu hiệu.

Đột nhiên, một cô gái tóc vàng không biết có phải do gãy gót giày hay không, nhưng khi cô ấy đang đi, ngay khi còn cách tôi vài bước thì ngã về phía trước, theo phản xạ tự nhiên, tôi nhanh tay đỡ lấy cô ấy.

Cả người cô ghé vào ngực tôi, xem ra cô ấy bị sái chân mất rồi, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu cô ấy đang nói cái gì nên chỉ đỡ cô ấy đứng dậy.

Lúc ôm cô ấy, chỉ cảm thấy thân thể phụ nữ thật mềm mại, thật thoải mái, có lẽ con trai ôm con gái cũng là cảm giác như thế này rồi. Còn tôi thì đây mới là lần đầu tiên ôm phụ nữ.

Tôi thật sự rất lúng túng...

Đỡ cô ấy đến ghế dựa ven đường, có lẽ cô ấy biết tôi không hiểu tiếng anh, chỉ nhìn tôi cười cười, nghĩ rằng cô ấy nói cảm ơn nên tôi cười lại, rồi nhanh chóng ly khai.

Tôi tiếp tục đi về phía trước, trong lòng lại không quên được cảm giác hương nhuyển mềm mại kia. Không phải là tôi nhớ nhung gì, một chút cũng không hề có.

Chỉ là tôi không nhịn được so sánh mình với cô ấy.

Cúi đầu nhìn bờ ngực bằng phẳng, cơ thể gầy ốm, ôm nhất định chẳng hề mềm mại, lòng trầm xuống, trầm xuống, trầm xuống...

Có lẽ tôi nên mập hơn một chút, ôm sẽ thích hơn...

Miên man suy nghĩ, tôi đột nhiên sa vào một người.

“Sorry!” Tôi xoa xoa cái trán, áy náy xin lỗi.

Nhưng vừa ngẩng đầu, không khỏi ngây ngẩn.

“Đi đường mà mất mũi để đi đâu?”

“Sao anh lại ở đây?” Hai tròng mắt tôi sáng lên.

Anh không trả lời.

“Tí nữa anh còn phải đi với đoàn phim sao?” Tôi chờ mong hỏi.

“Không.”

“Vậy, vậy... vậy anh có thể đi mua đồ với em không? Em không biết tiếng Anh, lại không biết đường.” Nhìn anh diện vô biểu tình “Em sẽ không đi quá gần anh đâu, em chỉ đi ở phía sau thôi, sẽ không bị người khác nhìn thấy đâu.”

“Tôi đói bụng.” Anh bỏ lại một câu, xoay người đi vào một nhà hàng.

Ở chung lâu như vậy, tôi đương nhiên biết là anh đã đồng ý, thế là thật cao hứng nhanh nhanh theo anh đi vào.

.....

Đi dạo cả ngày, đến tối muộn, chúng tôi mới trở về khách sạn. Đương nhiên là tôi và anh ở chung một phòng. Anh vào phòng lấy áo rồi đi vô phòng tắm, tôi lại cũng lẻo đẻo theo sau.

Khi cả hai đều trần trụi, tôi lại mê mẩn mà thưởng thức cơ thể thon dài rắn chắc của anh, đến khi nhìn lại bờ ngực bằng phẳng cùng cơ thể gầy yếu của mình, nhịn không được thở dài mấy hơi.

“Phong, anh có cảm thấy em rất gầy không? Gầy quá ôm cũng không thích lắm.”

Tôi vừa chà lưng cho anh vừa hỏi, anh thì một bên vừa tắm vừa đọc sách. Đây là thói quen của anh, thói quen kì quái, cũng không thêm sợ sách bị ướt nữa kia.

Anh thản nhiên quay lại nhìn tôi, rồi lại quay về đọc tiếp tục đọc.

Tôi rụt cổ ghé vào vai anh.

“Cậu ngồi im cho tôi.” Anh đột nhiên nói.

“Dạ?” Tôi nhất thời không hiểu, giây tiếp theo xấu hổ đỏ cả mặt, vội vàng dịch người sang một bên “Em xin lỗi.”

Thấy anh vẫn chuyên tâm đọc sách, nửa điểm cũng không chú ý đến tôi, tôi chỉ còn cách tự mình giải quyết dục vọng thôi.

Lưng tôi kề sát lưng anh, độ ẩm từ người anh thấm vào tận người tôi, làm nhiệt độ trong người tôi càng ngày càng tăng, không khỏi bắt lấy phân thân của mình, nhắm mắt cao thấp trồi lộng, tiếng rên rỉ nhỏ vụn không thể kìm nén từ trong miệng dật ra.

Ngay khi tôi còn đang tự an ủi, anh đột nhiên đặt sách xuống, quay lại và ôm lấy tôi.

Lưng của tôi ở gọn trong lòng anh, phảng phất còn nghe tiếng tim đập hữu lực, cảm xúc của tôi bỗng dưng dâng cao, tốc độ vỗ về chơi đùa cũng dần mau hơn.

Anh ôm tôi từ phía sau, hai tay chơi đùa với đầu nhũ, còn liếm vả vành tai tôi, một đường hôn dọc theo cần cổ, nơi mỏng còn cảm nhận được vật thể đang chờ vận sức phát động kia.

Anh nhất định bị tôi dụ rồi, trong lòng mừng thầm. Cho dù chỉ là thân xác, nhưng tôi vẫn mừng như điên, rằng chỉ ít tôi vẫn hấp dẫn được anh đó chứ.

Một đứa con trai đến tốt cùng phải như thế nào mới hấp dẫn được người con trai khác? Tôi không biết, chỉ biết người trước mắt, chỉ cần là một cử động nhỏ cũng đều mê hoặc tôi. Tôi biết những người đàn ông khác sẽ không thu hút tôi được như vậy, có lẽ vì cảm giác của tôi đối với anh quá mức mãnh liệt, hoặc cũng có lẽ tôi khi nhìn những người đàn ông đó, tất cả đều biến thành anh chẳng.

Nhưng mà, cái loại hấp dẫn chỉ vì đơn thuần là ham muốn thể xác này, tới bao giờ sẽ chấm dứt đây?

Tôi không biết, cũng không muốn biết. Tôi nheo mắt nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Sẽ là mãi mãi, tôi nói với chính mình, cho dù tôi không phải cuối cùng của anh, nhưng anh sẽ là cuối cùng của tôi, bởi vậy, tôi vĩnh viễn không được để cho anh thấy tình cảnh thương tâm của tôi.

Cùng anh cùng một chỗ, tôi vĩnh viễn sẽ hạnh phúc, sẽ hạnh phúc...

.....

Nhìn anh cau mày, tim như bị bóp nghẹt.

Vài ngày gần đây, anh vẫn đều như thế.

“Phong, anh có chuyện gì sao?”

“Không có.” Anh chậm chậm nhả ra một ngụm khói, lướt nhẹ qua mặt của tôi, càng làm cho tôi chắc chắn anh đang có tâm sự, nhưng tôi cái gì cũng không thể làm.

“Có lẽ anh cảm thấy em không giúp ích được gì, nhưng...” Tôi cầm tay anh.

“Tôi nói tôi không sao.” Anh không kiên nhẫn nói.

Tôi trầm mặc, gương mặt lẳng lặng nhìn anh đang không ngừng nhả khói.

Có lẽ anh cần yên tĩnh, có lẽ hiện tại không muốn thấy tôi.

Thật lâu sau, tôi đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Tôi không dám đoán vì sao anh lại ưu phiền, dù sao anh sẽ không nói cho tôi biết, nếu có chỉ sợ là chuyện không đâu mà thôi.

Tôi đến một công viên nhỏ ở gần đó, tìm một bãi cỏ tùy tiện nằm xuống, định trễ một chút mới về.

Bầu trời tối đen một mảnh, không hề có sao, lại hơn một chút hương vị buồn bã. Tôi nhắm mắt lại không nhìn nữa, nhưng tâm trạng vẫn thật u sầu, ngực giống như có gì đó chặn lại, nghẹn đau.

Bất tri bất giác, tôi cứ thế ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, mới giật mình tỉnh lại, nhìn đến chân trời đã hừng sáng, mới vội vàng đuổi người, phải phải cố chạy về nhà.

Đến trước chung cư, tôi bỗng nhiên bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

“Anh Minh? Anh Minh à? Là anh thật sao?” Tôi không chắc mà gọi.

Dấu vết thời gian khắc trên khuôn mặt cương nghị, ngay cả tóc cũng bạc đi không ít, mới bốn năm không gặp, anh đã thay đổi nhiều đến thế.

“Cậu là...” Anh nheo mắt nhìn tôi.

Tôi có điểm thất vọng vì anh không nhận ra tôi, thế mà tôi còn nghĩ mình ít ra cũng có chút đặc biệt.

“Em là Á Nhạc, mấy năm trước từng là diễn viên đóng thế trong đoàn của anh.”

“A... Tôi nhớ rồi, tên nhóc này, đẹp trai lên không ít nha, hại tôi nhận không ra cậu.” Anh cười, lộ ra một hàng nếp nhăn, năm tháng thật sự không buông tha cho ai.

“Sau anh lại ở chỗ này?” Tôi tò mò hỏi, giờ chắc mới sáu giờ thôi mà.

“Tôi ấy à? Tôi tìm đạo diễn cả đêm mà không thấy, do có chuyện quan trọng nên đến nhà gặp. Còn cậu thì sao? Sao lại đến đây?”

“Em... đang chạy bộ thôi.” Tôi tìm đại một lý do.

“Người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi, thật có tinh thần.” Anh lắc đầu thở dài, rồi mới vỗ vỗ vai tôi, vẫn như trước đây mà hỏi “Nhóc con, hiện giờ đang làm gì rồi?”

“Em đang thất nghiệp, đi tìm việc khắp nơi.” Từ sau khi đi Mỹ trở về, tôi chưa thể tìm được việc mới.

“Thật à? Vậy cậu có hứng làm tiếp nghề này không? Đã lâu tôi không gặp người nào làm tốt hơn cậu, hơn nữa gần đây mới nhận bộ phim của đạo diễn Mạc, thiếu người lắm.”

Đạo diễn Mạc? Mạc Tuấn Phong ư? Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lát.

“Không muốn thì đừng miễn cưỡng, tôi không có ép đâu mà.” Anh lại sang sang cười.

“Không phải em không muốn, em chỉ sợ mình không được như trước, dù sao cũng đã bỏ lâu đến thế.”

“Tôi tin cậu sẽ làm tốt mà. Đồng ý nhé?” Anh cười vui vẻ.

“Dạ, dù sao em cũng đang thất nghiệp.” Tôi thẳng thắn đáp ứng. Không biết vì sao, tôi rất muốn làm. Có lẽ là vì muốn biết nguyên nhân anh ưu phiền, có lẽ đối với công việc này tôi còn hứng thú, còn lưu luyến, có lẽ... tôi cũng không biết mình đang làm gì.

“Ấy, suýt nữa lại quên đi tìm đạo diễn. Vậy cậu cho tôi số điện thoại đi, xúu nữa tôi gọi cho cậu, bây giờ tôi phải đi tìm đạo diễn trước đã.” Xong xuôi, anh xoay người bước vội, tôi vẫn đứng ở đó, chờ anh đi ra mới về nhà.

Thật lâu sau, tôi thấy chỉ một mình anh Minh đi ra, biểu tình hoang mang rối loạn.

Tôi không tiến lên hỏi rõ ràng, chỉ chờ bóng dáng anh đi khuất mới đứng lên, xoa xoa hai đùi có chút mỏi, bước nhanh tiêu sái.

Vào nhà, tôi không thấy anh, thăm đoán có lẽ anh đã xuống thang máy, thất vọng đi vào giường, đánh một giấc cũng tốt, chờ anh tối nay trở về.

Tôi cởi quần áo bần đẽ sang một bên, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy, tôi ra phòng khách, lại vào thư phòng, cuối cùng cũng thấy anh, không biết anh bị làm sao, chỉ im lặng ngồi uống rượu.

Tôi đến bên cạnh anh, thấy anh không có bất kì phản ứng nào, mới dám tiến vào ***g ngực ấy, cả người anh tỏa ra mùi rượu nồng đậm.

Tôi thở dài một hơi, chán ghét bản thân không phải là người am hiểu tâm tư người khác, đối với chuyện của anh, hoàn toàn chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

“Ngày mai em sẽ tới đoàn phim làm việc.” Tôi tìm cách phá vỡ bầu không khí im lặng.

Đáng tiếc, anh vẫn không đáp lại tôi, chỉ cầm ly tiếp tục uống rượu.

Tôi không nói nữa, chỉ lẳng lặng ngồi một bên nhìn anh.

.....

Lần thứ hai trở lại phim trường, cảm giác thật xa lạ. Nhiều năm không tiếp xúc, rất nhiều chuyện, rất nhiều điều đã thay đổi. May mắn thay, tôi lại có khả năng thích ứng khá tốt, hơn nữa cũng coi như linh hoạt, cho nên mọi công việc đều ứng phó được.

“Á Nhạc, cậu sao rồi? Có quen lại chưa?” Anh Minh chạy tới hỏi.

“Được rồi anh ạ.” Hôm nay chỉ đóng thế cho một vài cảnh đơn giản, không phải lật mình bổ nhào hay chịu đòn, với tôi mà nói là dễ có dư, chỉ hơi xây xước một chút thôi.

“Thân thủ của cậu vẫn tốt lắm, bỏ như vậy thật sự lãng phí.” Có lẽ anh thật hài lòng với biểu hiện của tôi, cả sáng đều cười ha hả.

“Buổi chiều có một cảnh nhảy từ cửa sổ kho hàng, có nổ nữa, cậu cảm thấy có thể không?”

Tôi không chút do dự gật đầu, nghĩ đến một lần nữa có thể đứng trước màn ảnh, hưởng thụ ánh mắt chuyên chú nhìn mình kia, tôi liền cảm thấy một cơn thỏa mãn không thể diễn tả được.

“Thật sự là quá tốt. Ở đây cũng có một vài người trẻ, nhưng nghe thấy có nổ nữa, vẻ mặt liền không muốn, chẳng lẽ lại muốn lão già xương cốt muốn rụng cả ra là tôi đây đi làm sao? Thật là tức chết.” Anh bắt mắt lâu bầu.

Tôi không có thời gian trả lời cho oán hận của anh, chỉ nhìn người ngồi trên ghế đạo diễn đang phân công công việc cho mọi người ở xa xa kia.

Đôi mắt thâm thúy, sáng nay đã không còn thấy ưu phiền cùng buồn bực nữa, làm việc thật sự nghiêm túc và nhiệt tình, tuy rằng lớn giọng hung hãn, nhưng cũng tràn ngập phấn chấn, tiếc là tôi chỉ được nhìn chứ không được ở gần anh.

Rõ ràng, ưu sầu của anh không phải do công việc.

Có thể là vì bạn bè, người nhà, phụ nữ, hay là... tôi?

“Á Nhạc, chuẩn bị đi.” Anh Minh nhắc tôi.

Tôi im lặng đi qua, trong lòng bồn chồn lo âu, tôi hít một hơi nhịn xuống chưa xót, buộc mình phải chuyển tâm công tác.

Tôi đi vào kho hàng chuẩn bị.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, rõ ràng sững sốt một chút, mày rậm cau lại giống như không hài lòng, quay qua nói với người bên cạnh vài câu gì đó, xong mới đi ra ngoài.

Tôi ngồi chờ, đợi một hồi, lại thấy anh Minh ngẩng đầu nói với tôi “Á Nhạc, hôm nay không quay cảnh này nữa, đạo diễn nói thời tiết không thích hợp, xuống đi, chúng ta quay một cảnh khác.”

Không hiểu sao tôi lại buồn bực.

Sau đó, tôi bị kêu làm một ít động tác đơn giản hơn, suốt một ngày như thế, đến khi về nhà, người đã muốn mệt lả.

Tôi hình chữ đại nằm ở trên người, tuy rằng mệt chết được nhưng mắt vẫn mở to đăm đăm nhìn trần nhà, một chút cũng không buồn ngủ.

Sao giờ này anh còn chưa về nhỉ?

Thời gian anh về không khác tôi là bao, nhưng mãi vẫn chưa thấy đâu.

Tôi trở mình, vùi mặt sâu vào trong gối.

Hay là cùng bạn bè đi uống rượu rồi?

Tôi làm quái gì mà mãi cảm như thế...

Nằm một hồi lâu, cuối cùng nhin chẳng được, tôi đi vào phòng bếp cầm chai rượu ra uống. Tôi rất muốn ngủ, có điều không thể nào chợp mắt được.

Ngày mai tôi còn phải đi làm nữa.

Liều mạng cầm cả một chai Vodka tu ừng ực, chất lỏng cay nồng chảy vào cổ họng, nóng rùng rục.

Chẳng mấy chốc, mí mắt tôi bắt đầu sụp xuống.

Tửu lượng của tôi cực kỳ kém, may thay, nếu có xỉn thì cũng chỉ gục ngủ, không hề nháo loạn âm ỉ, nếu không nhất định anh đã một cước đá bay tôi đi rồi, anh ghét nhất là người khác ồn ào như cái chợ.

Tôi bò lên giường, quả nhiên, không được vài phút đã ngủ say như chết.

.....

Đến khi mở mắt ra, chỉ thấy quần áo đã bị lột sạch, vừa cúi đầu, đã thấy đầu anh nằm trước ngực tôi, cảm hai nhũ tiêm trước ngực.

“Em... Xúu nữa em còn phải đi làm...” Tôi đề đầu anh lại cầu xin. Giờ tôi công tác chẳng tốt bằng trước kia, nếu giờ mà làm, chút nữa sẽ có rất nhiều động tác không thực hiện được.

Anh không để ý van xin của tôi, vẫn miết lấy da thịt, thậm chí còn để lại cả mấy vết đỏ hồng, ngón tay dính ướt dầu bôi trơn tham tiến vào mông, hồng mong tôi nhận xâm lấn của anh.

“Phong... em...” Lời còn chưa dứt, anh đã phủ lên đôi môi tôi, không cho tôi nói chuyện, tôi đành chịu, chẳng thể cự tuyệt thêm nữa.

E rằng chốc nữa phải gọi điện cho anh Minh xin nghỉ phép mất thôi, tôi thảm nhủ.

Khi ngón tay anh khuếch trương nội huyết, cũng bắt đầu khơi dậy dục vọng của tôi, đợi đến khi cơ thể dần dần thả lỏng, anh mới buông đôi môi tôi ra, một tay nâng thắt lưng của tôi, mở to hai chân sang hai bên, đẩy dục vọng của chính mình xâm nhập vào.

Dục vọng cứng nóng như khối sắt đâm sâu vào bên trong, rồi lại gần như rút ra hoàn toàn, lại dùng lực sấp nhập đến tận cùng.

Cơ hồ chỉ có lưng tôi dán ở giường, bởi vậy, sức nặng mỗi một lần va chạm tôi phải thừa nhận hoàn toàn, cảm giác đau đến xé rách đồng thời kết hợp với khoái cảm khiến cho nơi đó chỉ chực nổ tung.

“A... Đừng... Lưng em gãy mất...” Tuy rằng khoái cảm ồ ập, nhưng thắt lưng tôi lại không thể thừa nhận, mỗi một lần đâm vào cứ như là bẻ gãy thắt lưng ra vậy.

Thấy tôi khóc đến thảm thiết, anh ôm lấy tôi, để cho tôi ngồi khóa trên đùi anh, một tối say khướt khiến tứ chi mỗi rã rời, tôi chỉ có thể nằm lên người anh, bị động tiếp nhận xâm nhập.

Tư thế này khiến cho phần thân của tôi không thể không dán trước bụng anh, theo từng đợt trườn sấp mà cọ sát không ngừng, càng làm cho tôi thêm gian nan. Tôi bắt lấy bàn tay to lớn của anh đang vỗ về chơi đùa trên đầu nhũ của tôi, kéo xuống phần thân mong anh thỏa mãn.

Đáng tiếc anh không làm thế, chỉ ôm chặt tôi vào lòng, càng làm cho tôi sít sao dán vào ***g ngực ấy, hung hăng va chạm.

“Ô... Ô...” Tiếng rên rỉ hỗn loạn xen lẫn vài tiếng nức nở bất mãn. Cảm giác này thật kì diệu, phía trước hư không và phía sau là căng đầy, tôi không thể phát tiết mà bắt đầu mất kiểm chế cào loạn lên lưng anh, để lại cả vài vết thật dài.

Sau một trận trườn tống mãnh liệt, anh đẩy tôi nằm lên giường, vẫn không hề rút ra khỏi nơi kết hợp, bàn tay to lớn của anh ôm trụ lấy phần thân của tôi, phía dưới tiếp tục xâm lấn.

Khoái cảm xảy ra bất thành linh khiến tôi thất thanh hét lên, anh cúi đầu cắn vành tai tôi, cả người tôi sắp đến cao trào không ngừng run rẩy. Anh tựa hồ phát hiện tôi sắp bắn, đem môi dán lên đầu nhũ, liếm liếm cắn cắn.

“Nha... A....” Tôi kêu đến cuồng loạn, rất kịch liệt, tôi không thể thừa nhận thêm, trong khoảnh khắc, tôi bắn thẳng vào tay anh.

Tôi há mồm thở dốc, anh vẫn còn đang trong người, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dồn dập... Thẳng đến khi anh bắn đục vọng vào cơ thể tôi, phút chốc mới dừng lại.

Tôi nghĩ hẳn đã xong, vì thế nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ngoài dự đoán, anh rút phân thân ra nhét vào miệng tôi, tôi mở to tròn tròn mắt, khó hiểu nhìn anh, đầu lưỡi bối rối không biết phải làm sao.

Phân thân anh ở trong miệng lại chậm rãi khôi phục sinh khí, anh rút phân thân ra cúi đầu hôn tôi, hai tay lại tách hai chân muốn đi vào.

Không để cho tôi nói nửa chữ, anh lại tiến nhập, tôi khẽ co rúm lại, tay anh cũng không yên phận mà nắm lấy phân thân đang không chút sức sống của tôi xóc lộn.

“Từ bỏ... Em còn có...” Anh đột ngột đẩy mạnh vào, tôi đau đến cầm nín, lập tức hiểu ý của anh.

Anh không muốn để tôi đến phim trường... Anh không muốn thấy tôi ở phim trường...

Bỗng dưng nhớ lại biểu tình hôm qua anh nhìn tôi, đục vọng tăng vọt lập tức như bị dội nước lạnh, tôi bắt giác ứa lệ.

Giương đôi mắt buồn bã nhìn anh, đáng tiếc anh không hề nhìn tới, vẫn vùi đầu mút mát như tiêm trước ngực.

Sau một trận hưng hăng trừa sấp, anh lại phóng thích trong cơ thể tôi, đồng thời cũng làm cho tôi một lần nữa giải phóng trên tay anh.

Anh như thường nghỉ ngơi một lát rồi mới vào phòng tắm. Tôi bã bời đến ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể động, chỉ im lặng nằm trên giường, vô thần đăm đăm nhìn trần nhà.

Bên tai truyền tới tiếng mở chốt cửa, là anh đi làm đó mà.

Tim, phút chốc bị bóp nghẹt...

Đau quá, đau quá...

Anh, thật sự không thể nhìn tôi dù chỉ một lần sao?

Vì sao không nói? Vì sao lại không nói?

Chỉ cần anh mở miệng, tôi sẽ lập tức biến mất, biến mất không chút bóng dáng, sẽ vĩnh viễn không để cho anh phải chường mắt vì phải thấy tôi nữa...

Đuổi tôi đi... Giết chết tôi đi...

Nhưng đừng không cho tôi biết anh muốn làm gì... Khiến cho tôi đi cũng không được... ở cũng không xong....

Tuy rằng sẽ làm lòng tôi tan nát, nhưng tôi, tình nguyện nát tan cõi lòng.

Dù sao, tôi cũng đã sớm quen với tư vị đau khổ rồi.

9. Chương 9

Bình tĩnh trở lại, tôi một chút cũng không muốn nghĩ vì sao anh đối với tôi như vậy.

Là không dám nghĩ thì đúng hơn.

Bởi mỗi một điều nhỏ thôi cũng dễ dàng làm tim tôi vỡ vụn. Tham tìm rõ ngọn nguồn, không phải là một phương pháp thông minh.

Lòng tôi sẽ phải đau đớn bao nhiêu lần nữa đây?

Quan hệ của chúng tôi được bắt đầu bởi một tình yêu đơn phương, anh chỉ là một người bị động được nhận, mà tôi lại càng lúc càng bất ổn, gần như đang vượt rào.

Anh chán ghét tôi, cũng có thể là điều đương nhiên.

Nếu không rời khỏi anh, tôi chỉ có thể lựa chọn quên đi, chỉ cần anh vẫn để cho tôi nằm trong lòng anh, cái gì tôi cũng làm được.

Tiếp tục yêu anh, tôi không ngại nhiều thêm vài vết sẹo, chảy thêm vài giọt máu... Vì tôi thấy xứng đáng.

Từ lúc anh đi cho đến tận lúc anh trở về, tôi vẫn nằm trên giường không hề nhúc nhích, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, trông bầu trời màu lam dần dần bị bóng tối bao phủ, sờ nhẹ lên chiếc nhẫn nho nhỏ kia, cố gắng quên tất thấy.

Khép hai tròng mắt, tôi nỗ lực hồi tưởng lại những lần hiếm hoi anh chợt nhiên ôn nhu, điều đó giúp tôi không miên man suy nghĩ, làm cho tôi đã chồng chéo vết thương cảm thấy bớt đau đớn.

Tôi biết tôi vô dụng, nhưng tôi không quan tâm, không chí khí cũng tốt, uất ức cũng tốt, tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh, tiếp tục yêu anh mà thôi.

Tôi nâng cánh tay, ngơ ngẩn nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, bất giác mỉm cười, nơi trái tim lan ra cảm giác hạnh phúc ấm áp.

Anh không yêu tôi, không quan trọng.

So với bức tôi hư vô mờ ảo yêu một người, chẳng thà cứ thật lòng cho tôi một cái ôm thật chặt.

Cả đời này, tôi tinh tường hiểu được, không có gì có thể tốt hơn chuyện được ở bên cạnh anh, cũng không có chuyện gì thống khổ hơn chuyện phải rời xa anh.

Đối với người khác mà nói, tình yêu có lẽ không phải là tất thấy, nhưng với tôi, nó là cả sinh mệnh.

Nghe thấy tiếng mở cửa, định thắm nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng thấy làm vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn thật tâm với tiếng lòng của mình, thật tâm với cảm giác của mình. Giả tạo kiểu cách, chỉ càng làm cho tôi đau khổ hơn.

Giờ phút này, tôi chỉ muốn nằm trong vòng tay của anh, cảm thụ ấm áp ấy. Chính vì vậy, tôi với tay cầm lấy quần lót mặc vào rồi đi ra ngoài, như ngày thường sa vào lòng anh, tươi cười “Anh đã về rồi.”

Chuyện sáng nay giống như chưa từng phát sinh, tôi vòng tay ôm lưng anh, vùi mặt trước ngực anh cọ cọ, lau đi nước mắt không nén được đã tràn ra.

Anh nhúu mày nhìn tôi “Vào trong mặc quần áo vào.”

Tôi ngoan ngoãn trở về phòng.

Đến khi trở ra, anh vốn ngồi trên ghế sofa đã đi đến cửa, tôi toan đi theo thì lại có chút nhụt chân, không dám tiến lên nữa.

“Đi ăn cơm.” Anh nói.

Vậy là tôi vui vẻ theo sát phía sau.

Khi ăn, bầu không khí vẫn yên tĩnh như thường. Thi thoảng tôi trộm giương mắt nhìn anh, khuôn mặt tuấn tú ngoại trừ đôi mày kiếm cứ nhúu lại thì không có gì khác biệt.

Tâm trạng anh không tốt, nên mới tìm tôi trút giận sao?

Nếu có thể phát tiết, sẽ tốt hơn nhiều chứ?

Được như vậy thì tốt rồi, ít nhất cũng chứng minh anh không ghét tôi, tôi sống cũng dễ chịu hơn một chút.

Tôi không hỏi, không dám hỏi, chỉ biết im lặng thầm lo cho anh.

Cơm nước xong, chúng tôi về nhà. Anh thay đồ rồi vào thư phòng, tôi theo anh rồi nửa ngồi nửa quỳ ngồi xuống, giương mắt, lặng lẽ chuyên chú nhìn anh làm việc, thật giống một chú mèo nhỏ.

Không chạm vào anh, không nằm trong lòng ngực ấm áp ấy, tôi đột nhiên mất đi cảm giác an toàn, rất không an tâm, rất hư không.

Tôi cuộn lại ở góc tường, không thể tự kiềm chế mà run rẩy.

Chỉ chốc lát, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, vẫn là chui vào lòng anh.

Anh chẳng để ý tôi, động tác trong tay cũng chẳng ngừng, nhưng không đẩy tôi ra.

Tôi ôm lấy tấm lưng dày rộng của anh, thẳng đến khi không còn run nữa, mới sâu kín hỏi “Anh mệt mỏi, chán ghét khi em ở bên cạnh anh lắm sao?”

Anh không đáp, còn uống một ngụm vang hồng.

“Nếu anh chán ghét, anh có thể nói với em. Chỉ cần đó là chuyện anh không thích, em sẽ không tiếp tục nữa.” Tôi dừng một chút, lại nói “Em thật ngốc, không hiểu, không đoán được tâm tư lòng người. Nhưng một khi anh không muốn nữa, em sẽ tự biến mất.”

Anh chăm chú nhìn tôi một hồi, rồi mới nói một câu làm cho tôi ngơ ngẩn.

“Thật xin lỗi.”

Mặt anh vẫn chẳng lộ ra bất kì cảm xúc nào, nhưng lòng tôi cứ như được nhồi vào vui sướng, khoái hoạt cứ như ở nơi xung yếu nhất cứ thế bùng nổ phá ra.

Tôi chôn mặt ở ngực anh, một chữ cũng không nói thành lời, cả người run run, nhưng lần này là vì quá hưng phấn mà run rẩy, không thể tin được anh nói những lời kia.

Anh cúi đầu tiếp tục làm việc.

Thật lâu sau, tôi nâng mặt nhìn anh.

Chuyên chú, thâm tình.

Bỗng nhiên anh cúi xuống nhìn tôi.

Tôi hạnh phúc đến mức chỉ muốn bật khóc, nếu mỗi lần tổn thương tôi, anh cứ cho tôi ôn nhu như vậy thì những thương tổn đó sẽ chóng lành lại nhanh thôi.

.....

“Anh Minh đó à? Em là Á Nhạc đây.”

“Á Nhạc? Có biết bọn tôi đang chờ cậu không hả? Cậu ở đâu?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng lo lắng của anh Minh.

Thật xấu hổ.

“Em xin lỗi, anh Minh, em nghĩ em sẽ không đi làm nữa.”

“Cậu đây là có ý gì?”

“Em xin lỗi...”

“Được rồi, vậy hôm nay cậu thật sự không thể tới sao? Hôm nay có vài người cũng không đến làm, gấp đến độ lên được, xem như tôi cầu xin cậu đi.”

“Nhưng...”

“Á Nhạc, chỉ hôm nay thôi, ngày mai sẽ không phiền cậu nữa, hôm nay tôi thật sự rất cần cậu.”

Tôi nghĩ nghĩ một chút, bắn khoả, cuối cùng cũng đồng ý.

Chỉ một ngày nữa, chắc anh không giận đâu nhỉ, tôi nghĩ.

Đến phim trường, tôi lập tức tìm anh Minh, áy náy xin lỗi anh xong mới bắt đầu chuẩn bị.

Thỉnh thoảng tôi lại lén nhìn trộm qua ghế đạo diễn, nhìn không được cười đến ngọt ngào, tâm trạng trở nên thật tốt, cứ như thế, đợi chốc nữa diễn hẳn sẽ vô cùng nhẹ nhàng.

“Á Nhạc, cậu thật tốt bụng.” Anh Minh cười nói “Nhưng sao lại nghỉ việc? Thật là chỉ làm ngày hôm nay nữa thôi sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn tìm công việc nào đó giờ giấc cố định thôi ạ.”

“Vây cũng tốt, dù sao diễn viên đóng thế cũng không phải là nghề lâu dài.” Anh Minh cảm thán “Giống tôi ấy, đến ba mươi là ngủm rồi, may cái cũng nghiên cứu chút ít, lại quen biết một vài người mới có được ngày hôm nay.”

Tôi cười cười.

“Trước cứ đi chuẩn bị đi, tí nữa cậu phải cẩn thận một chút, bởi người cậu diễn thế là bạn gái của đạo diễn đấy, nổi tiếng ngang ngược khó chiều. Nếu cậu đánh võ mà động tác không đẹp không mềm mại ha, một hồi cô ta sẽ mắng cậu xối xả như tát nước vào mặt, chẳng thêm nghỉ lại chính cô ta cũng chỉ là một diễn viên đóng thế vụng về mà thôi...” Anh Minh thao thao bất tuyệt oán giận.

Những lời sau đó, tôi không còn nghe vào tai nữa.

“Bạn gái... của đạo diễn...” Tôi thì trào lộng đi lộn lại, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết chính mình đang suy nghĩ điều gì.

Tôi cúi thấp đầu, im lặng nhận lấy quần áo.

Ngực tê dại, đau đến chết lặng.

“Á Nhạc, cậu không sao chứ? Không thoải mái à? Sao sắc mặt lại kém thế kia?”

“Em không sao.” Tôi cố gắng bảo trì bình tĩnh “Thế cho bạn gái của đạo diễn, nên em nghĩ phải làm tốt một chút.”

“Ừ, nghe bảo đâu thân thiết lắm, tôi thật không hiểu sao mà đạo diễn Mạc lại thích cô ta, trừ bỏ khuôn mặt có thể xem là ưa nhìn, còn tính tình thì thật tệ.” Anh Minh lắc đầu bỏ đi.

Tôi đến một góc khuất, bất lực mà đảo mắt tìm bóng dáng Mạc Tuấn Phong.

Tôi rất muốn chạy đi hỏi anh xem đây có phải là sự thật không.

Nhưng tôi không thể, vì tôi làm gì có tư cách kia chứ.

Đây là nguyên nhân anh phiền não bấy lâu sao?

Là anh không biết phải mở lời làm sao về chuyện bạn gái mình ư?

Thật xin lỗi...

Đây phải chăng là nguyên nhân câu xin lỗi đêm qua anh nói? Bởi anh sắp bỏ tôi, nên đột nhiên cảm thấy có lỗi với tôi sao? Vây cũng xem như anh còn có lương tâm đi.

Hắn cũng là lý do mà anh không muốn tôi quay về phim trường.

Sợ tôi ghen ghét đố kỵ mà vạch trần anh ở cùng một tên đàn ông, làm cho anh không còn mặt mũi?

Kì thật thì anh cứ yên tâm đi, tôi thà hủy diệt chính mình chứ không thể mảy may tổn thương danh dự của anh đâu mà.

Nói không nên lời, đây là cảm giác gì đây?

Bỗng nhiên lại cảm thấy không đau lòng đến thế, thậm chí tôi còn muốn cười, cười thật lớn.

Té xuống đất chắc chắn sẽ đau, nhưng từ thiên đường rớt xuống địa ngục là vạn kiếp bất phục, vậy có cảm giác không? Có đau không?

“Tuấn Phong.”

Nữ diễn viên Úc Tĩnh Lâm được vây quanh giữa một đám nhân viên đi vào phim trường.

Tôi ở xa xa nhìn cô ấy. Cô như một nữ vương ngẩng cao đầu ưỡn ngực bước thẳng về phía trước, đeo kính râm to bản, không thể phủ nhận rằng cô ấy rất xinh đẹp.

Cô là nữ thần trong lòng của rất nhiều đàn ông.

Cũng là nữ thần của người tôi yêu!

Cô không về phòng tẩy trang mà đi thẳng đến phía Mạc Tuấn Phong, dừng trước mặt anh.

Tháo kính, trên mặt hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ.

Mạc Tuấn Phong quay lưng lại phía tôi, có lẽ cũng tặng cô một nụ cười...

Bỗng nhiên trong lúc đó, tôi mới thấy khoảng cách giữa chúng tôi là rất xa, rất xa...

Tôi tuyệt không thể tiến lên đoạt anh trở về, cũng không thể nói tôi yêu anh, càng không thể nói tôi là của anh.

Dưới ánh mặt trời, tôi cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể dõi mắt trông về anh đứng cùng người con gái khác.

Ngoại trừ tiếp xúc thân thể, chúng tôi quan hệ gì cũng không có, gấn bó của chúng tôi, trừ bỏ mình tôi đơn phương đau khổ, cái gì cũng không.

Tôi đã nghĩ chúng tôi có thể cứ như vậy cả đời, bởi tôi cảm thấy anh có một chút thích tôi.

Kia là ảo tưởng mất rồi, tôi đến tận bây giờ cũng không được yêu đâu.

Tôi đã nói, tôi bằng lòng trả giá gấp đôi để được trở thành một phần trên cơ thể anh, không được đáp lại cũng không sao cả... chỉ cần, được ở bên người anh...

Tất cả đều là nói dối!

Tôi chẳng thể mang lại hạnh phúc cho anh, không thể làm anh vui vẻ...

Có lẽ, từ đầu đến đuôi, chỉ có mình tôi khoái hoạt.

Tôi chỉ ích kỉ muốn giữ anh bên mình, ích kỉ ở trên người anh tìm hạnh phúc cho bản thân, không nghĩ đến cảm thụ của anh, đem tình yêu đơn phương của tôi áp đặt lên người anh...

Thậm chí cho dù anh có đẩy tôi ra khỏi cửa, tôi còn cố gắng bám lại...

Phụ nữ... Tôi vĩnh viễn thua kém phụ nữ.

Tôi cuối cùng cũng tỉnh.

Đồng hồ báo thức reo lên, mộng một giấc mơ đã nhiều năm, cũng nên tỉnh lại thôi.

Không biết tại sao, tôi rất muốn cười.

Bởi tôi khóc không được, nước mắt của tôi không biết đã trôi đi đâu.

Có lẽ, đây là lúc chia tay.

Tôi lặng lẽ nhìn theo bóng dáng anh.

Mơ hồ, tôi như nhìn thấy kết thúc của con đường này...

10. Chương 10

Tôi ngây ngốc trôi qua ngày, thẳng đến khi về nhà, vô lực nằm chết lạng trên giường.

Đây là nhà của chúng tôi.

Chỉ có điều, không lâu nữa, nơi này không còn là nhà của tôi nữa rồi.

Tôi từng bài trí, cố gắng gây dựng hết thảy, nhưng cuối cùng tất cả lại dành cho người con gái đó.

Cô ấy có lẽ sẽ khen ngợi, cũng có thể đẹp hết mọi thứ.

Tôi sẽ rất không cam tâm, nhưng tôi lấy tư cách đầu mà ngăn cản.

Tôi bây giờ, nên nằm trong này ngoan ngoãn chờ lúc phải dọn đi, chỉ cần anh mở miệng, tôi sẽ đi, nhưng mong rằng anh sẽ hạnh phúc...

Xem như những năm tháng anh cho tôi ấm áp là quà vậy.

Không biết nằm bao lâu, anh đã trở lại.

Tôi vội vàng chạy ra, ôm anh, cấp bách xoa lấy hạ thân anh.

Trước khi đi, xin hãy cho tôi nhiều một chút...

Một chút thôi...

“Cậu đang làm cái gì?” Anh nhú mày đẩy tôi ra.

Tôi như không nghe anh hỏi mà cởi quần áo của cả hai người, quỳ trên mặt đất hàm trụ phân thân chưa sẵn sàng của anh, vươn đầu lưỡi đánh vòng quanh đỉnh, mong chóng làm anh hưng phấn.

Tôi ôm thắt lưng anh, đẩy anh lên ghế sofa, nằm ở nửa người dưới, cầm lấy phân thân của anh, tiếp tục hôn nó.

Thẳng đến khi nó đã vận sức chờ phát động, tôi mới ngồi dậy, quẩn hai chân quanh hông anh, nhồm người, tự tay cầm nó tham tiến vào lối nhỏ, bắt nó đẩy mạnh trong cơ thể mình.

Chỉ có nước bọt làm dịu vẫn chưa đủ, khi tiến vào có chút khó khăn, có chút đau đớn. Tôi cắn răng kiên quyết đẩy nó vào, miệng liên tiếp phát ra tiếng rên rỉ.

“Ngô... A...” Tôi đóng đưa vòng eo mà di động, hai tay chống hai bên đỡ lấy thân thể, ngửa đầu về sau.

Tay anh cũng bắt đầu xoa nắn cơ thể tôi, từ lưng đến cổ, lại dừng trước ngực mà chà đạp, khiến đầu nhũ tôi đứng thẳng cứng ngạnh.

Không lâu, anh tựa hồ không hài lòng với luật động chậm rì của tôi, ngồi dậy dựa vào ghế, đỡ lấy thắt lưng tôi, hạ thân liên tục hướng lên công kích, lại còn cúi đầu cắn nụ hoa trước ngực tôi.

Khoái cảm quá mức khiến tôi khàn khàn hét lên càng thêm điên cuồng, chỉ có giờ phút này, tôi mới thật sự cảm thấy chúng tôi cùng chung một chỗ...

Chúng tôi vẫn không tách rời...

“Sâu một chút... chút nữa... Giết em... Em.....” Tôi mặc sức không thể kiềm chế, đón ý hòa theo va chạm của anh mà đóng đưa thân thể, làm cho anh càng thúc vào sâu hơn.

Tay anh dò xét phân thân đã sớm run rẩy của tôi, trước sau đều được kích thích khiến suy nghĩ tôi gần như đứt mất, trừ bỏ khoái cảm, cái gì tôi cũng không biết, chỉ biết cùng anh dung hòa một chỗ, còn lại tôi đều không quan tâm...

Tôi vong tình chìm đắm trong khoái cảm, thẳng đến khi đại não hiện lên một đạo bạch quang, tôi liền phóng ra tay anh, ngả đầu vào ngực anh mà hỗn hển thở gấp. Phía sau vẫn còn thừa nhận xâm nhập hung mãnh, miệng chỉ có thể phát ra rên rỉ như tiếng thở dài.

Tôi thích cảm giác anh ở trong cơ thể tôi, sức mạnh bạo phát kia đủ nói cho tôi biết chuyện này là thật, tôi được ôm là thật.

Tôi nâng mắt nhìn khuôn mặt vì khoái cảm mà vặn vẹo của anh, tay anh thì thoảng còn ngắt nhéo đầu nhũ, tôi ngửa cổ hôn lên môi anh, để tiếng rên rỉ biến mất trong khoang miệng ấy.

Sau một lúc lâu, tốc độ trừu tợng bỗng nhiên trở nên kịch liệt, cả người không thể không đóng đưa theo động tác của anh, mãi đến lúc anh bắn toàn bộ dục vọng vào trong người tôi, mới chậm rãi ngừng lại.

Anh thả lỏng ôm tôi.

Tôi nằm trên bờ vai anh, thì thầm câu hứa khiến tôi ghen ngào “Nếu có một ngày anh thật sự không cần em nữa, em sẽ đi. Anh cứ yên tâm, em sẽ không làm phiền anh đâu, chỉ là... anh cũng hứa với em, đừng đánh mất chiếc nhẫn này nhé.”

Thấy anh như muốn nói gì, tôi vội vàng che miệng anh lại, không cho anh nói.

“Để em nói xong đã.” Không dám nhìn mặt anh.

“Anh có thể đặt nó vào một góc, cũng có thể để nó dưới gầm giường không cần ngó ngang tới, nhưng xin anh đừng vứt nó, đừng để nó rời khỏi căn phòng này, có được không?” Tôi cầu xin.

Tôi muốn đem tất cả hạnh phúc của tôi vĩnh viễn đặt lại nơi này, xem đó như lời chúc phúc cho anh.

Không chờ anh trả lời, tôi đã hôn anh, nhìn anh cau mày lại.

Tôi nhắm mắt không xem nữa.

Không xem, không thấy, chắc chắn là cách tốt nhất!

Anh cái gì cũng không nói, nên tôi mong rằng anh đã đồng ý.

Hi vọng, anh đừng cho tôi bất cứ muộn phiền nào nữa...

.....

Cả ngày, tôi đều trốn ở trong nhà, hoàn toàn không hề bước chân ra khỏi cửa.

Tôi sợ, tôi không còn cơ hội trở về.

Đến khi anh rời đi, tôi mới dám ngủ.

Lúc anh trở về, tôi lại nằm trong ngực anh, nửa bước cũng không rời.

Nhìn thấy anh là tôi y như đã thú, điên cuồng đòi hỏi anh, vội vã xé quần áo, như một tín đồ nguyện dâng tặng cả thân thể.

Trước khi cái ôm ấm áp vững vàng này thuộc về một người khác, xin hãy cho tôi nhiều hơn.

Tôi bị anh đặt dưới thân, cao trào cứ thế kéo đến ồ ập, tận đến khi thanh âm khàn khàn tê ách, cảm nhận tinh lực của anh ở trong cơ thể tôi, không ngừng rút ra, lại đâm vào.

Khi anh rời khỏi, liền một mảnh hư không.

Tâm linh và cả thân thể, giống như một lỗ đen không được lấp đầy.

Trống rỗng cùng căng đầy luân phiên gần như bức bách tôi điên cuồng.

Bên tai tràn ngập âm thanh dính nhớp *** mĩ, tiếng rên rỉ của hai chúng tôi, tiếng thân thể va chạm, tiếng giường cọt két, khoái cảm vì yêu thương mà kéo đến, trong đầu tràn ngập khuôn mặt anh tuần của anh.

Yêu anh, yêu anh, yêu anh... rất yêu anh.

“Sâu hơn một chút... mạnh một chút... Xé rách em... giết em...” Tôi nằm dưới anh, thả lỏng, cầu xin, khóc lóc, rên rỉ.

Tựa như lần đầu tiên, cầu anh cho tôi tan chảy trong lòng ngực anh...

Không đủ, không đủ, vĩnh viễn không đủ...

Hai tay vô lực bầu vào lưng anh, giống như liều mạng ôm cọc gỗ giữa biển rộng mênh mông, ra sức áp sát người vào bờ ngực ấm áp ấy, cong gập bụng nghênh đón xâm nhập.

Hỗn hợp đau đớn hòa với khoái cảm cộng thêm công kích tạo thành môi thuốc kích tình gần như đòi mạng, chỉ biết tuyệt vọng rên rỉ, đón nhận cực lạc không gì có thể sánh được.

Chỉ có xâm lược điên cuồng của anh mới có thể mang lại khoái cảm đến co giật, bàn tay to lớn ấy chà xát trên người tôi, lướt qua nơi nào, nơi đó liền như bùng lên ngọn lửa đem tôi thiêu rụi.

Tôi muốn mình mỏng manh hơn một chút, để khi anh chạm vào, tôi liền biến thành tro tàn khảm nhập vào lòng anh.

“A..... Ô...” Anh đột nhiên cấp tốc dùng sức va chạm, tôi không thể thừa nhận mà khóc nức nở, móng tay cào vào lưng anh, lưu lại vài vết xước chảy cả máu.

Nếu cô ấy thấy, liệu cô ấy có để ý không?

Tôi không có thời gian tự hỏi, theo luật động càng lúc càng kịch liệt của anh kèm theo động tác dồn dập trong tay, tôi chỉ có thể cảm thụ, đón nhận và rên rỉ.

Anh gầm nhẹ một tiếng, bắn dục vọng vào sâu trong cơ thể tôi, tôi sau một lúc co giật, cũng gần như đồng thời phóng trên tay anh.

Sau cơn tình cảm mãnh liệt, anh nặng nề đổ xuống, mồ hôi rớt xuống đáp trên mặt tôi, cùng mồ hôi trên người dung hợp cùng một chỗ, thỏa mãn đến lạ.

Thấy anh toan xoay người đứng dậy, tôi vòng hai chân kẹp lấy hông anh, tay ôm cổ anh, nhỏ giọng nói “Ở lại lâu một chút đi...”

Anh ngạc nhiên, nhưng cũng không rời đi, nằm xuống bên cạnh tôi.

Tôi lại nhích vào lòng ngực anh, cả người trần trụi cảm nhận ấm áp nơi anh.

Ngửa đầu nhìn tuấn nhan say ngủ trước mắt, tôi không nỡ nhắm mắt.

Tôi muốn nhìn kĩ vẻ mặt anh khi anh ngủ.

Ít nhất, tôi không phải sợ một giây nữa anh sẽ nói chia tay, không phải sợ anh sẽ xoay người bước đi không quay đầu lại.

Đó là nỗi sợ mà so với cái chết càng đáng sợ hơn, thế mà nó vẫn luôn tập kích tôi.

Tôi gần như loạn thần kinh, e sẽ hỏng mất thôi. Hôm qua khi soi gương, tôi hoảng hốt phát hiện mình đã tiêu tụy đến thế nào, giống như lá vàng cuối thu, chỉ chờ số phận rụng khỏi nhánh cây.

Nhưng tôi không thể khống chế được, cũng không thể nào ngăn cản.

Nên cứ thế tiếp tục héo rũ.

Trước khi rời khỏi anh...

Anh bỗng dừng mở mắt—

“Cậu lạnh à?” Anh hỏi.

“Ừm.” Lạnh đến tận tâm phách, tôi co người áp sát vào anh.

“Mặc quần áo vào.”

“Anh ôm em là đủ rồi.” Dán cả người vào anh, thật ấm, ấm quá...

Anh không nói gì nữa, nhắm mắt ngủ.

Còn tôi, cứ thế giương mắt chăm chú nhìn anh, tròn nguyên một đêm...

.....

Thời gian anh ở nhà, càng ngày càng ít.

Tôi không nhìn được cảm giác ngờ vực vô căn cứ, tâm bất an đến phát cuồng, nhưng gặp anh, một chữ cũng không thể thốt ra khỏi miệng. Tôi thủy chung không hề muốn rời đi mà...

Đợi một ngày lại thêm một ngày.

Anh bận việc lắm sao?
Hay vì do tôi quá vướng víu?
Hay anh chán ghét tôi?
Có khi nào là anh đi với bạn gái không?
Anh trở nên tiêu tụy, là có làm sao?
Bởi vì chuyện của hai người mà lao tâm quá độ ư?
Hãy nói đi!
Tại sao cái gì anh cũng không nói?
Chỉ cần anh nói một câu thôi, tôi mới có thể an lòng rời đi chứ!
Nhưng sao anh lại cứ không hề nói gì vậy!
Anh hôm nay thoát nhìn càng tệ hơn, mới thức dậy đã hút thuốc, điên cuồng uống rượu.
“Anh... gần đây công việc nhiều quá à?” Nhìn anh không ngừng nốc rượu, tôi đau lòng quá.
Anh không đáp lại.
“Anh... ghét em đến vậy hả anh?”
Anh cau mày nhìn tôi, cũng không trả lời.
Tôi thở dài, nằm lại vào lòng anh, không hỏi thêm bất luận gì nữa.
Cho đến khi chai rượu bị quăng xuống thảm, anh mới xoay người xuống giường, mặc quần áo rời đi.
Đột nhiên, lòng tôi nổi lên một cỗ bất an, nhảy xuống giường ôm lấy anh, nhón mũi chân hôn anh một cái.
Anh không phản ứng gì nhiều, vẫn trầm mặc như cũ.
Tôi thật không tin được, anh đã uống nhiều rượu như thế mà tinh thần vẫn còn tỉnh táo, một chút men say cũng không có, giống như rượu anh uống là nước lã vậy.
Giá như anh say, anh sẽ ở nhà một ngày, tôi sẽ có cơ hội chăm sóc cho anh.
Nhìn theo bóng dáng ấy, thẳng đến khi cửa lần thứ hai đóng lại, anh vẫn không hề quay đầu.
Sau, tôi lại đến trước cửa sổ ngó xuống dưới, nhìn anh cùng xe máy hút, tôi mới nằm lại vào giường.
Bụng cứ lo lắng không yên, dường như báo trước điều gì, nhưng tôi gạt đi, uống một chút rượu, nặng nề chìm vào giấc ngủ.
.....
Tôi kinh ngạc nhìn đồng hồ trên đầu giường.
Có phải nó hư rồi không?
Nhìn kim giờ đã nhảy qua số sáu, vậy mà anh còn chưa trở lại.
Tôi không dám nhắm mắt một giây nào, sợ bỏ lỡ khi anh về.
Kim giây lại đi qua mười hai.
Kim phút cũng đi qua mười hai.
Kim giờ, chỉ hướng một giờ.
Lại một chiều nữa.
Anh rời đi đã ba ngày lẻ bốn giờ.
Thời gian của tôi giống như chết lặng.

Lòng tê dại.

Tôi thiếu chút nữa hô hấp cũng đều quên.

Kim giãy lại nhích qua mười hai.

Kim phút cũng thế.

Kim giờ chỉ số hai.

Anh rời đi đã ba ngày lẻ năm giờ.

Anh muốn tránh tôi sao?

Không phải tôi đã nói tôi sẽ rời đi sao? Chỉ cần anh mở miệng thôi mà?

Sao anh có thể nhẫn tâm đến vậy?

Lòng đã nát, lại càng thêm nát.

Giờ phút này như hóa thành bụi phấn li ti, phiêu tán trong không khí.

Không còn gì để vụn vỡ thêm, thật sự không còn gì.

Tôi đột nhiên rất muốn cười, cũng thật sự bật cười, cười thật lớn, cười đến khàn cả giọng, cười đến không thể ngừng lại, cười mà nước mắt đều chảy ra.

Trả giá cho thâm tình bốn năm, ngay cả một câu tạm biệt cũng không có.

Thật đáng buồn chưa? Tôi còn muốn như thế nào nữa?

Cầm di động, nhấn một dãy số quen thuộc.

Không liên lạc được, xin hãy để lại lời nhắn.

Châm biếm làm sao.

Quả nhiên là thắng thường tránh mặt tôi.

“Anh đó à? Em là Á Nhạc đây.” Tôi nuốt chua chất vào bụng, gắng bình tĩnh nói tiếp “Anh đừng tránh em nữa. Mấy ngày nay, em nghĩ kỹ lắm rồi, rất kỹ, em... đã chẳng còn hi vọng nữa. Hôm nay em sẽ rời đi, sẽ trả lại nhà cho anh, cho nên, anh đừng tránh em nữa nhé. Em chỉ muốn cảm ơn anh, cảm ơn... đã cho em yêu anh lâu như thế, thật sự rất cảm ơn anh...”

Tôi không nói hẹn gặp lại, vì tôi biết chúng tôi không cần gặp lại nhau.

Tôi lôi túi đồ nhỏ khi tôi tới đây ra, xếp toàn bộ đồ đạc của mình vào đó.

Nhưng tôi lại chẳng có gì có thể mang đi, ít ỏi đến đáng thương.

Không biết kỉ niệm có được tính là bỏ vào hay không?

Không biết hạnh phúc có được tính là mang theo hay không?

Tôi rất nhanh đã thu thập xong, mang theo yêu thương quyến luyến, quay đầu lại nhìn một lần cuối rồi ly khai khỏi căn phòng đã lưu lại hạnh phúc trọn một đời của tôi.

.....

Tôi tiện tay ném ba lô vào một góc nhỏ bụi bặm.

Chỉ vẩn vẩn lấy chút tiền đã tiết kiệm được, đi đến những nơi mà chúng tôi từng đi qua, một vòng rồi lại một vòng, đem hạnh phúc khi ấy ôn lại một lần, thu vào đáy lòng, nâng niu trân trọng.

Nhưng buồn thay, nơi chúng tôi đi qua không nhiều lắm.

Trời còn chưa tối, tôi đã đến công viên vùng duyên hải, nơi mà tôi đã tỏ lòng với anh, ngang qua bãi đỗ xe, vị trí anh đỗ ngày đó, tôi còn nhớ rõ vô cùng.

Tôi ngồi bên gốc đại thụ, lặng lẽ nhớ lại.

Tôi đem những kí ức không tốt quãng hết ra khỏi đầu, chỉ nhớ đến những lúc ấm áp.

Tôi cười, ngồi ở chỗ này, bỗng dừng lại nở nụ cười.

Bởi hình ảnh anh ngày đó như đang phảng phất hiện ra trước mắt tôi.

Tôi và anh, ở ngay địa phương trước mặt này, lần đầu tiên phát sinh quan hệ, rồi bắt đầu đoạn tình cảm lưu luyến không bình thường kia.

Cho phép tôi nói quan hệ của chúng tôi là tình cảm lưu luyến, vì như thế, tôi mới có thể cho mình là người yêu của anh.

Mọi thứ dường như chỉ mới hôm qua... nhưng thực tế đã lâu lâu lắm rồi, cũng chỉ là giấc mơ hoang đường mà thôi.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh ủa tới, thổi bay tóc trên trán tôi.

Thật lạnh.

Tôi co vai chống lại cơn gió bất thành linh như thổi đến tận tâm khảm, nhiệt độ từng được anh ôm ấp mà có, bị cuốn sạch không còn chút dấu vết.

Bỗng nhiên, tôi nhìn một chú chó nhỏ cách đó không xa đang đi về phía mình, chẳng hiểu tại sao nó lại dừng bên chân tôi, còn đem bàn chân nho nhỏ đứng lên đùi tôi.

Nhìn nó gầy gò xương gò tôi mong ngóng, trên da còn bị thương, bàn chân bé xíu vì rét lạnh mà không ngừng run run.

Tôi nhịn không được ôm lấy nó, khẽ bế lên ngang mặt. Đôi mắt tròn xoe chữ chớp chớp nhìn tôi, thật đáng yêu.

“Bạn của mày đâu? Bố mẹ mày đâu rồi?” Tôi dí sát mũi vào nó.

Nó lắc lắc đuôi.

“Không ai chăm mày sao?”

Nó thè thè lưỡi.

“Vậy tao sẽ giữ mày nhé?” Tôi hôn chớp mũi của nó một cái “Tao với mày giống nhau lắm nha, tao là người không có ai yêu, mày là cún không có ai nuôi.”

Nó lại vẫy đuôi, không biết nó muốn gì.

“Nhưng mà tao không giữ mày lâu được, bởi tao sắp phải đến một nơi rất xa.” Tôi điểm lên mũi nó.

Nó cụp đuôi.

“Đừng như vậy à nha, có người giữ mày, dù một chút thôi cũng là tốt lắm rồi.” Tôi ôm nó vào lòng, vuốt lông của nó, cảm giác cứng cứng, hẳn là nó sợ lắm.

“Nói cho mày biết, tao cũng có yêu một người đó.” Tôi hít sâu một hơi, lại nói “Nhưng mà, hóa ra cho dù có dùng cả sinh mệnh để yêu một người cũng là vô ích. Vô luận tao yêu hẳn như thế nào, hẳn cũng không bao giờ yêu tao, cuối cùng, vẫn là bỏ tao mà đi.”

Nó cào cào vào quần tôi, cứ như an ủi tôi vậy.

“Mày cũng thấy tao đáng thương lắm phải không? Nhưng tao lại rất hạnh phúc, thật đấy, ở bên cạnh hẳn, tao thật sự rất vui. Tao sẽ vĩnh viễn không quên hẳn đã từng ôn nhu ôm tao, hôn tao, còn cho tao đeo nhẫn cho hẳn nữa. Hẳn làm tao hiểu thế nào là hạnh phúc, tuy rằng hẳn vứt bỏ tao, nhưng tao biết hẳn không có sai, mỗi người đều có quyền đi tìm hạnh hạnh phúc cho riêng mình mà.”

Nó mở to ánh mắt đáng thương nhìn tôi.

“Mày rất hâm mộ tao ha.” Tôi cười cười.

“Đừng lo, mày đáng yêu như vậy, chắc chắn sẽ tìm được một chú chó nhỏ mến mày, có lẽ cũng sẽ tìm được một chủ nhân tốt, thật lòng yêu thương chăm sóc mày.”

Nó cúi đầu ư ử hai tiếng, tôi lại hôn nó một cái, đột nhiên nhìn thấy một chú chó cái cách đó không xa đứng găm gờ nhìn về phía này.

“Đó là mẹ mày sao?”

Nó nhảy khỏi lòng tôi, lon ton chạy đến bên chó mẹ, đôi lúc lại quay lại nhìn tôi.

“Hóa ra mày còn có mẹ, ngó ra thì mày cũng không cô đơn lắm đâu, phải làm một chú chó nhỏ ngoan ngoãn nghe không?” Tôi cười khổ, nhưng thấy nó không cô độc mà cũng có phần vui thay.

“Ngay cả mày cũng không thích tao yêu thương, tình yêu của tao đúng thật là rẻ như bèo.” Tôi sờ sờ đầu nó, đuổi người, rồi mới rời đi, đi đến lan can bao quanh bờ duyên hải.

Nhìn lòng biển tối đen như mực, tâm bỗng nhiên an tĩnh lại.

Nếu muốn tôi cùng anh sống trong một không gian, nơi mà tôi không thể ôm anh, thương anh, kia chẳng cần nghi ngờ chính là loại khổ hình tàn khốc nhất thế gian này, so với lăng trì còn đau đớn hơn.

Yếu đuối như tôi, nhất định chịu không nổi đâu, cũng không muốn chống đỡ thêm nữa.

Tôi không muốn trở thành ruồi bọ cứ bay qua bay lại phiền nhiễu anh, quấy rối khiến anh khó chịu, như thế sẽ khiến tôi trở nên xấu xí, không còn cách nào trở lại bên cạnh anh nữa. Rồi đến một ngày, toàn bộ thế giới đều nói với anh sinh mệnh này thật khó coi, biết đâu vì thế mà anh sẽ phần nộ giết chết tôi.

Chẳng khó khăn gì để thấy được tôi là vết nhơ trong mắt mọi người.

Khi tôi còn dũng khí mà rời khỏi anh, tốt nhất là nên làm đi.

Chỉ mong anh đừng quên tôi, vĩnh viễn nhớ đến tôi là nhớ đến một vệt sáng rực rỡ trong đời anh.

Được thế, anh cứ xem tôi như chưa từng tồn tại cũng được.

Nếu thật sự có thể giới bên kia như mọi người vẫn nói, tôi rất muốn mang những kỉ niệm anh tặng cho tôi về đó.

Dù sao cũng không ai rơi nước mắt vì tôi.

Cho dù tôi chết, cũng không ai biết cả.

Ra đi không một chút ràng buộc, có thể xem là một loại thanh thản không?

Tôi bước lên thành lan can, không hề do dự, thả mình.

Cả người cứ thế rơi xuống, nhưng tâm trí lại nhẹ như bay.

Sắp tới rồi...

Sắp giải thoát rồi...

Phong, anh phải hạnh phúc nhé... nhất định đấy...

Cho đến khi rơi vào lòng biển lạnh như băng, tôi vẫn chẳng hề giãy giụa, cứ mặc cho thân thể dần chìm dần, nước biển mặn chát cứ thế tràn vào khoang mũi, khoang miệng cùng lỗ tai.

Không thể thở được...

Chìm trong nước, tôi cảm thấy thỏa mãn đến lạ, tựa như khi xưa được anh ôm ấp, an tâm vô cùng.

Dần dần, bốn phía cứ chậm rãi trôi xa, trôi xa...

Áo giác sao...

Trước khi mất đi ý thức, tôi như nghe thấy tiếng anh.

Ông trời à, thế nhưng ông đối xử với tôi không tệ lắm nha...

11. Chương 11

Giờ khắc này, tôi biết tôi không thể trốn tránh thêm nữa.

Tôi mãnh liệt cảm thấy tim mình như hồi sinh.

Phải chăng, lòng đã sớm lạnh lại, bắt đầu từ khi gặp cậu ấy, đã sớm lạnh lại. Nhưng tôi vô năng, tôi yếu đuối, tôi không dám đối mặt với sự thật.

Nhìn tấm thân gầy yếu đứng trên thành lan can không chút do dự nhảy xuống, tim tôi như ngừng đập, đầu óc trống rỗng, chỉ biết lao về phía trước níu lấy cái người đang gieo mình xuống lòng biển kia.

Cậu ấy rơi xuống!

Tôi nửa giây cũng không có, tức khắc tung người nhảy vào dòng nước đen sâu hun hút.

Tôi không giỏi bơi lội, nhưng bản năng sống trỗi dậy khiến tôi liều mạng đạp chân, lặn một hồi mới kéo được cậu ấy, đưa cậu ấy lên bờ, nhưng cậu đã hôn mê bất tỉnh mất rồi.

“Hoa, lái xe lại đây, mau!” Tôi hét lên với đứa em trai đang đứng ngây ngốc bên cạnh.

“Á Nhạc! Cậu không thể chết được! Tỉnh lại! Tỉnh lại mau!” Tôi ôm lấy người cậu ấy, một bên gọi, một bên không ngừng lay người mong làm cậu tỉnh.

Lên xe, môi tôi dán lên đôi môi lạnh băng không chút huyết sắc ấy, cố gắng hà hơi thổi ngạt, tay đặt trước ngực cậu liên tục ấn xuống, hi vọng chút kiến thức y văn vụn vặt của tôi mang cậu ấy về.

Chỉ chốc lát, nước biển từ trong miệng cậu tràn ra, nhưng vẫn không hề tỉnh lại, thần trí mơ hồ.

Tôi cởi quần áo ướt sũng của cậu, cũng cởi đồ của chính mình, ôm lấy thân hình ốm yếu của cậu, không ngừng chà xát làm ấm thân thể lạnh lẽo ấy.

Tôi không dám nhìn thẳng vào cậu.

Trên khuôn mặt thanh tú, không một chút thống khổ cùng vụn vẹo, chỉ như đang ngủ, khóe miệng còn hơi mỉm cười.

Cười như tuyệt vọng, lại cũng như thỏa mãn, lòng tôi hoảng sợ.

Cậu thật sự không muốn sống nữa sao?

Tim tôi đau quá... Đau đến ngờ ngàng...

“Xin cậu... Xin hãy tỉnh lại...” Tôi càng ra sức ôm thân mình lạnh giá vào lòng, hốt mắt bắt giắc phiếm hồng, luôn miệng giục Tuấn Hoa chạy nhanh lên.

“Hoa, chạy mau một chút, mau chút nữa!”

“Anh, em đã chạy nhanh nhất có thể rồi.” Nó bất đắc dĩ đáp.

Từ kính chiếu hậu, tôi thấy vẻ mặt ngạc nhiên của nó, nhưng tôi chẳng còn thời gian đâu mà giải thích, chỉ một mực mong lấy nhiệt độ cơ thể của mình làm ấm cho cậu, ghé vào lỗ tai cậu liên tục nói chuyện, hi vọng cậu tỉnh lại.

Không bao lâu sau, đã tới bệnh viện.

Tôi ôm cậu lao vào trong, nhìn thấy người mặc áo blouse trắng liền níu chặt “Bác sĩ, anh là bác sĩ phải không? Cứu cậu ấy! Cầu anh cứu cậu ấy...”

“Được rồi, anh hãy bình tĩnh một chút.” Bác sĩ đầu đã điểm bạc vội vàng trấn an tôi, rồi mới cùng vài người nâng cậu lên căng giường.

Tôi nhìn theo đám người mang cậu vào phòng cấp cứu, tay một mực run rẩy, đến khi cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, hai chân lập tức mềm nhũn, vô lực khuỵu xuống ngồi bệt trên mặt đất.

Chưa bao giờ biết qua sợ hãi, tôi cuối cùng cũng biết nó là như thế nào.

Tôi không thể tưởng tượng được, mất đi cậu ấy là chuyện đáng sợ đến thế...

Dem mặt chôn vào hai lòng bàn tay, tôi nghĩ, tôi tự tay giết mình mất rồi.

“Anh à...” Tuấn Hoa nâng tôi dậy “Cậu ấy sẽ không sao đâu.”

Tôi không nói gì.

Tôi làm sao có thể an tâm cho được.

Là tôi dồn cậu đến tuyệt địa.

Là tôi...

Hối hận ăn mòn lấy tôi, tim như bị xuyên qua, đau đớn không thể chịu nổi...

Tôi cầm phần đấm mạnh vào tường, một đấm lại tiếp tục một đấm, thẳng đến khi mu bàn tay cùng ngón tay chảy máu, sưng đỏ cả lên.

“Anh, đừng như vậy anh à...” Tuấn Hoa dè tay tôi lại.

“Là anh... anh hại cậu ấy.” Tôi lẩm bẩm tự trách.

“Là do ba...” Nó an ủi.

“Không, là anh, nếu anh sớm thẳng thắn đối diện với tình cảm của mình thì cậu ấy đã không có việc gì... sẽ không như vậy...” Tôi áy náy nói.

Tôi theo bản năng không muốn cậu ấy biết tôi vì cậu đã làm những gì, không muốn cậu biết tôi cũng thích cậu, cũng thương cậu.

Tôi sợ sau khi cậu biết tôi thương cậu, cậu sẽ bỏ tôi mà đi...

Vô thức mà trốn tránh, mong cậu sẽ yêu tôi, lại không thể tưởng tượng được kết quả lại như thế này.

“Đều vì anh hèn nhát...”

Bỗng nhiên, điện thoại Tuấn Hoa vang lên, chỉ thấy khi nghe, sắc mặt nó càng ngày càng trầm.

“Anh, Ngưng Ngưng vừa gọi điện, nói ba đang tới bệnh viện, hình như có người thông tri cho ba.” Tuấn Hoa kích động nói “Nhất định là viện trưởng Quách, xong chuyện này, em nhất định tẩn cho ông ta rằng rơi đầy đất.”

Tôi lúc này mới khôi phục lại tinh thần.

“Hoa, thay anh gọi điện báo cho phóng viên các tòa soạn đến đây, nói với bọn họ, anh là đồng tính và người yêu của anh đang ở trong này.”

Tôi lãnh tĩnh như thường, chuyện đã tới mức này, tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào!

Vì cậu, cũng vì chính mình.

“Anh, anh nói thật sao?” Tuấn Hoa kinh ngạc, ghen hòng nhìn tôi trần trối.

“Ừ, anh đã nể tình nhưng ba không cần, vậy đừng trách anh tàn nhẫn. Bôi nhọ thanh danh ông ta một chút cũng tốt, anh không thể nhún nhường thêm được.” Tôi cười lạnh.

“Nhưng anh không sợ ba...”

“Cậu ấy vì anh mà ngay cả tính mệnh cũng không cần, em cho rằng cậu ấy sẽ để ý sao?” Biểu tình tôi bỗng nhiên thống khổ “Hoa, anh không thể tiếp tục phụ cậu ấy... Thật sự không thể...”

“Anh... Tội tận bây giờ em còn chưa thấy qua anh như vậy...” Nó có vẻ bị vẻ hung ác của tôi dọa sợ.

“Hoa, em còn nhỏ, có nhiều chuyện em chưa hiểu được đâu.” Tôi xoa đầu nó, muốn nó yên tâm.

Nó ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt trù mến.

“Em sẽ không ghét anh vì anh là một người đồng tính. Anh vĩnh viễn là người anh đáng kính của em và Ngưng Ngưng, cho nên anh cứ yên tâm bảo vệ và yêu người anh yêu đi nhé.”

“Em chưa biết hết chuyện đâu, nếu em biết rõ, không chừng lại thất vọng đấy.” Tôi cười khổ. Nếu nó biết tôi là người yếu đuối ích kỷ, chỉ vì bất an và lo âu của bản thân mà cứ do dự, làm tổn thương một người yêu tôi sâu sắc, thì nó có còn nói những lời này không?

“Anh à...”

“Thôi đừng nói gì nữa, cho anh yên lặng một chút.”

Tôi day day ấn đường, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không muốn nghĩ đến bất kì điều gì, chỉ chờ đèn phòng giải phẫu tắt.

Tuần Hoa cầm điện thoại di động, dựa theo lời tôi nói, bắt đầu gọi điện cho từng tòa soạn một.

Không lâu sau, bác sĩ cùng hộ lí đẩy cậu từ trong phòng đi ra, tôi vội vàng chạy lại.

“Người bệnh chỉ đang hôn mê, may mắn nước tràn vào phổi không nhiều, không có gì đáng lo cả. Chỉ có điều thân thể suy yếu, nhưng cũng không việc gì, sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

“Chúng tôi muốn chuyển đến phòng hạng nhất.” Tôi nói với bác sĩ xong, khẩn cấp nhìn cậu nằm trên giường, cầm lấy tay cậu.

Ấm rồi... ấm rồi...

Tôi cho đến bây giờ vẫn không biết lạnh như băng lại đáng sợ như thế, ấy vậy mà tôi luôn giao nó cho cậu.

Tôi theo nhân viên chăm sóc đẩy cậu đến phòng bệnh, nhóm hộ lí đều nhìn tôi với ánh mắt tò mò, có lẽ họ nhận ra tôi.

Nhưng tôi mặc kệ, chỉ quan tâm đến cậu. Nhiệt độ cơ thể cậu cho tôi biết cậu vẫn đang ở bên người tôi, ngày mai, cậu sẽ nhìn tôi và mỉm cười.

Đến tận lúc này mới nói, hi vọng sẽ không quá muộn...

Cậu sẽ tha thứ cho tôi đúng không? Đứa nhỏ ngốc nghếch này...

Hoặc cũng có thể, cậu chẳng hề tức giận.

Lòng, thật đau quá đi thôi...

Cuối cùng, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Chăm chú nhìn hai gò má trắng bệnh, ngoại trừ hối hận tự trách, tôi hoàn toàn không còn bất cứ cảm nhận nào khác.

Tuy rằng không phải là một khuôn mặt rất xinh đẹp, nhưng nhìn như một cậu học sinh trung học, cũng rất được đó chứ.

Nhưng mà, cậu ấy à, cả người lúc nào cũng toát lên sự kiên cường cùng u sầu. Thật như nam châm hút đàn ông vậy, mà cậu lại chẳng hề phát giác, cứ luôn nghĩ mình không bình thường.

Nếu không có tôi, cậu ấy cao ngạo chết được. Chính mắt tôi đã thấy bộ dạng cậu khi đối mặt với những người khác.

Nhưng khi cùng tôi một chỗ, chỉ có hai người, trước mặt tôi, cậu lại là một chú mèo nhỏ ôn thuận, chỉ thích làm nũng.

Lần đầu tiên gặp cậu, cậu đứng trên nóc của tòa nhà bảy tầng bao quát tất cả, phẳng phất chẳng quan tâm bất cứ điều gì, tôi nhìn mà giật mình, rồi nhin không được lo lắng cho thương thể của cậu, nhưng cậu lại khiến tôi bất ngờ quá đổi.

Thổ lộ với tôi, có điểm bá đạo, có điểm tùy hứng, càng nhiều hơn là liều mạng tiến tới, bị tôi cự tuyệt cũng không chết tâm, tôi mất khống chế mà đánh cậu một cái, ấy thế mà cậu còn nhào tới ôm tôi.

Thật là một đứa nhỏ ngốc.

Từ khi cùng ở chung với cậu, u buồn của cậu, mỉm cười của cậu, thỏa mãn của cậu, hết thấy những thứ thuộc về cậu... toàn bộ đều vì tôi.

Tôi cười, cậu cười.

Tôi buồn, cậu thương cảm.

Tôi phiền, cậu sầu não.

Tôi từng tự mãn tôi rất có ảnh hưởng với cậu, tin rằng nếu tôi kề dao vào cổ muốn đoạt đi sinh mạng cậu, cậu cũng sẵn lòng đón nhận.

Cậu yêu tôi đến vậy.

Tôi biết chứ, chỉ là tôi không nói mà thôi...

Ai nhìn qua ánh mắt cậu khi nhìn tôi, cũng sẽ biết cậu yêu tôi đến nhường nào.

Nhưng mà, tôi có yêu cậu ấy không?

Trước hôm nay, tôi còn chưa rõ ràng lắm.

Cảm giác về cậu vẫn rất mơ hồ, chỉ sợ vì cậu yêu tôi là đã thành thói quen, hết thấy đều biến thành đương nhiên.

Nhớ rõ một lần, tôi thấy cậu cùng một người đàn ông khác đi chung với nhau, cậu liền nói tôi đừng hiểu lầm.

Tôi đương nhiên sẽ không hiểu lầm, cũng không ghen tị.

Bởi tôi biết rõ, cậu chỉ yêu mình tôi, bất luận là ai đi chăng nữa cũng không làm cho cậu dao động. Ánh mắt kiên định của cậu đã nói lên điều đó.

Tôi càng biết, người đàn ông kia đã bị cậu thẳng thắn từ chối.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên tôi không thể khống chế, cư nhiên động thủ đánh người.

Ngày đó cậu ở trong lòng ngực tôi run rẩy, hôm sau tôi liền bắt tên quản lý kia lại, hung hăng dọn hẳn một trận.

Nhưng khi đó, tôi vẫn không muốn thừa nhận rằng tôi yêu cậu.

Tôi chỉ cho rằng tôi có trách nhiệm bảo vệ tên tiểu quỷ ấy, không được để bất cứ ai bắt nạt cậu, ừm... ngoại trừ tôi.

Vì tôi không thể tin rằng trái tim tôi còn đập vì một ai đó.

Tâm đã đóng băng hơn mười năm, tôi còn có thể yêu một người sao?

Còn có thể sao?

Tôi không dám trả giá, chỉ sợ phải đổi lấy phản bội đeo dai dẳng đến hết cuộc đời, nhưng tôi, lại tham lam nhận tình yêu của cậu.

Thật là chẳng còn nhân tính.

Trong khi cậu móc cả trái tim yêu tôi, thì tôi lại... càng tổn thương cậu. Mỗi một lần như vậy, tôi lại càng xác định rõ hơn cậu yêu tôi đến mức nào, cho dù tôi có vùng chân đá cậu ra cửa, cậu cũng chỉ như một chú mèo nhỏ bò lại mà thôi.

Tôi thật đê tiện.

Nhưng tôi thủy chung không rõ, cậu vì sao lại yêu tôi như vậy?

Thậm chí còn vì tôi mà buông bỏ tính mệnh.

Tôi cần bản một chút cũng không đáng giá cho cậu yêu đến thế.

Vì sao chứ?

Đứa ngốc này...

Cúi đầu, tôi nhịn không được mà hôn lên đôi môi khô khốc của cậu, liếm liếm qua lại.

Rồi sau đó, tôi ghé vào tai cậu thì thầm nói nhỏ, giọng có chút tắc nghẹn, buông xuống lạnh lùng, hóa ra tôi còn có thể nói ra mấy câu sỗ gai ốc dễ vậy.

“Em không phải nói yêu tôi sao? Sao có thể bỏ tôi một mình được hả? Tôi còn chưa cho em rời đi kia mà. Là ai đã từng nói sẽ quấn lấy tôi suốt đời, hả tên nhóc này? Tỉnh lại đi, mau mau tỉnh lại đi... tôi đang ở ngay đây thôi... Ồ Nhạc... Em có nghe tôi nói không? Nếu nghe thì tỉnh lại cho tôi, bằng không... tôi sẽ tháo nhẫn của em...”

Đến đó, bỗng nhiên bàn tay tôi đang cầm giật giật một chút.

Tôi vội ngồi thẳng dậy, áp sát vào mặt cậu, thấy hai mắt vốn nhắm chặt của cậu dần mở ra.

“Anh...” Cậu yếu ớt nói.

Tôi nắm chặt tay cậu, nhất thời không biết nói gì.

“Không phải em đã chết sao?”

Cậu khẽ cười, nâng tay xoa nhẹ lên mặt tôi, thần sắc có chút mê mang.

Tôi áp tay cậu vào má, cậu kinh ngạc mở to mắt nhìn tôi, một câu cũng không thốt ra được.

Trong đôi mắt là mờ mịt.

“Đứa nhỏ này, em thật sự bỏ lại không thèm nhìn tôi nữa sao? Tôi sẽ không đến địa ngục cùng với em đâu.” Tôi cười, thật sự đang cười.

Tôi biết, cậu thế nào cũng cười theo.

Quả nhiên.

Cậu thật sự cười, thật là ngốc quá đi.

Nhưng không được nửa giây, cậu lại nhú mày hỏi “Em không chết sao? Vậy ai cứu em vậy? Sao anh lại ở đây?”

Phút chốc, cậu chấn kinh mà rụt lại, nhỏ giọng nói “Em xin lỗi, em lại phiền đến anh ạ? Em không muốn...”

Tôi hôn cậu, nuốt tất cả lời nói vào bụng.

Đến tận cùng tôi đã làm cậu tổn thương đến nhường nào đây?

Tôi không muốn nghĩ, không dám nghĩ.

Nhưng tôi sẽ dùng hết thấy mọi thứ mà tôi có bù đắp lại cho cậu.

Tôi khẽ nắm tay cậu, chạm vào chiếc nhẫn nho nhỏ đồng dạng với kiểu mà tôi đang đeo trên tay, rồi mới nâng lên trước mặt cậu.

“Chiếc nhẫn này, tôi vĩnh viễn sẽ không tháo ra, chỉ cần...” Chỉ cảm thấy mặt mình nóng ran, tôi kiên quyết nói tiếp “Chỉ cần em mãi ở bên tôi.”

Cậu ngây dại.

Rồi bắt đầu nghẹn ngào “Kỳ thật anh không cần nói như thế... Em muốn chấm dứt sinh mệnh không phải vì muốn anh phải nhớ đến em, em chỉ muốn anh hạnh phúc... Anh đừng gạt em mà, em đã nói em sẽ không làm vướng chân anh nữa... Anh và cô gái khác... em cũng sẽ không để ý đâu...”

Nói như thế, nhưng hai tay cậu lại ôm chặt tôi.

“Đứa ngốc, nói cái gì thế hả?” Mặt tôi trầm xuống.

Cậu thật sự bị dọa.

Tôi đáng sợ đến thế sao?

Lúc này, tôi lại có một chút thất vọng.

“Em...” Cậu chực khóc.

“Cậu rất muốn nghe câu đó đúng không?” Tôi nhướn mày, ôm cậu vào lòng.

“Anh không cần anh nói chia tay đâu... Em có thể tự rời đi mà. Xin anh đừng nói...” Cậu nằm trong lòng tôi, lặng lẽ rơi lệ.

“Cậu tại sao lại yêu tôi như thế? Tôi không rõ, tôi đối với cậu không tốt, xấu tính, độc miệng, nhìn mặt thôi cũng không sống nổi rồi...”

“Em không biết, có thể vì anh rất đẹp trai, cũng có thể vì anh như xa như gần... Em không biết, em chỉ là yêu anh thôi, nếu biết vì sao, không chừng lại chẳng phải yêu thật lòng. Yêu anh là sai à? Em cũng không nói là anh phải yêu em...”

Cậu nghẹn ngào, tay càng ôm chặt tôi, cả người dán sát vào tôi, mặt cọ cọ vào ngực, tôi vội giữ lại tay cậu để khỏi động kim truyền.

“Thật là không cần tôi yêu em sao?” Tôi vỗ về lưng cậu.

Cậu im lặng, câu trả lời tất nhiên là không.

Đột nhiên, có tiếng mở cửa.

Là Tuấn Hoa.

“Đây là em trai anh.” Tôi giới thiệu với cậu.

Rồi mới hỏi Tuấn Hoa “Chuyện anh nói em làm đã xong chưa?”

“Ổn rồi ạ, phóng viên sẽ tới nhanh thôi.”

Tôi ừ một tiếng, rồi mới cúi đầu nói với người trước ngực “Nếu tôi nói, tôi muốn công khai mối quan hệ của chúng ta với truyền thông, em sẽ không phản đối chứ?”

Cậu ngẩn người.

“Sao lại...” Cậu tựa hồ không tin, mờ mịt hỏi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng người ồn ã, tiếng cãi vã cùng tranh lẫn hỗn độn.

“Em không nói, vậy tôi thay em đồng ý.” Tôi ôm chặt cậu, nói với Tuấn Hoa “Hoa, mở cửa.”

Khoảnh khắc khi cửa được mở ra, tôi cúi đầu hôn cậu, để cho phóng viên mặc sức chụp được những thước ảnh tốt nhất cảnh hai chúng tôi thân mật.

Cậu tròn mắt nhìn tôi, quên cả phản ứng.

Ánh sáng chớp lóe không ngừng, tôi cứ tiếp tục hôn cậu, ôm chặt cậu, ôn nhu mút mát đôi môi khô nhám của cậu.

“Đạo diễn Mạc, xin hỏi vị này có phải là người của ngài không?”

“Đạo diễn Mạc, người trong lòng ngài là đồng tính sao?”

“Hai vị đã qua lại lâu chưa?”

“...”

Vô số câu hỏi.

Tôi buông cậu ra, lấy người che khuất mặt cậu, bởi ánh sáng của đèn flash cực kỳ chói mắt.

“Tôi là đồng tính, còn đây là người yêu của tôi.” Tôi thông dong đáp.

Lại ồ lên một trận ồn ào.

“Vậy tình cảm với Úc Tinh Lâm chỉ là tung hỏa mù thôi sao?”

“Tôi và cô ấy một chút quan hệ cũng không có, mọi người cứ tùy ý viết như thế nào cũng được, nhưng hiện tại, xin mọi người hãy đi ra ngoài, người yêu của tôi cần tĩnh lặng tuyệt đối.” Tôi lạnh mặt.

Tôi không trả lời thêm bất cứ câu nào nữa, mặc bọn họ trở về tòa soạn thêm mắm thêm muối, có chút ti bỉ, nhưng mục đích của tôi đã đạt được rồi, bọn họ cũng sẽ nhận được lợi ích cho mình thôi.

Thế nhưng họ vẫn liên tục đặt câu hỏi.

Đột nhiên, trong đám người liền tách ra một ông lão, là ba của tôi.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn vằn vẹo, ông lệnh cho bảo tiêu đuổi tất cả phóng viên ra ngoài, còn lấy cả cuộn phim của bọn họ.

Các phóng viên thấy thế liền cấp tốc rời đi, không đến vài giây, đám đông đã giải tán sạch sẽ.

“Cậu đây là muốn tôi xấu mặt sao?” Ông hỏn hển nói, trên khuôn mặt nhăn nhúm là lửa giận bùng bùng.

“Sao lại không thể?” Người trong lòng run rẩy, tôi vỗ vỗ lưng cậu, ghé vào lỗ tai nhỏ giọng nói “Đừng sợ.”

“Mày có tin...” Ông phẫn nộ gào lớn.

“Tin ông sẽ làm cho tôi ở giới điện ảnh, thậm chí là ở Đài Loan không còn nơi sống yên thân đúng không? Tôi tin, nhưng tôi nói cho ông hay, tôi hoàn toàn không cần, cho dù không kiếm được việc, tiền tiết kiệm gửi ngân hàng cũng đủ cho chúng tôi sống một đời. Tôi cũng có thể ra nước ngoài, ông tưởng rằng ông có thể khống chế mọi thứ trong tay sao?” Tôi cười lạnh “Huống hồ, ông đã già như thế, chẳng bao lâu nữa sẽ chết, ông có còn đối phó tôi được ư?”

“Mày...” Mặt ông ta đỏ gay, không thể phản bác.

“Trừ những điều vừa rồi, ông không còn điều gì khác nữa à?” Tôi thần tình trào phúng.

Người này, vẫn luôn ích kỷ như thế, chỉ quan tâm đến công danh lợi lộc. Đối với điều này tôi rất không vừa ý, càng làm tôi cảm thấy quyết định này là không hề sai.

“Trước kia, tôi không làm cho rõ ràng, vì tôi còn nể tình ông là ba của tôi, là người ban cho tôi sinh mệnh, cho nên tôi tôn trọng ông, nhưng nếu ông không cho tôi đường sống, vậy thì đừng trách tôi độc ác.”

Ông vung tay lên, tôi không hề né, mặc cho cái tát hạ xuống.

Có điều, ông ta bỗng nhiên đẩy tôi ra, túm lấy Á Nhạc.

“Đồ đệ tiện!” Ông xả vào mặt cậu.

Tôi lập tức chen vào chắn ở giữa, mặt ông ta rõ ràng sừng sốt.

“Ông đánh tôi, tôi sẽ không đánh lại, ông vẫn là ba của tôi, nhưng ông không có tư cách làm tổn thương cậu ấy. Ông dám đánh cậu ấy thì đừng trách tôi, đây là tôi đã nói trước rồi đấy.” Tôi bắt được tay ông, hung hăng nói.

Hắn lui về sau từng bước, chịu không ít đả kích.

Cũ cừu tân hận, tôi như bị lửa giận thiêu cháy.

“Ngày mai, tôi sẽ đăng báo thông báo cắt đứt quan hệ cha con.” Tôi lạnh lùng nói ra quyết định cuối cùng.

“Anh...” Tuấn Hoa giật mình thốt lên.

“Đây là điều anh sớm nên làm.” Tôi cười tự giễu “Chuyện tôi là đồng tính, ông không phải đã sớm biết sao? Làm chi phải kinh ngạc như vậy? Mặc lão tiên sinh?”

Mặt hắn vằn vẹo.

“Ngài đi được rồi chứ, ngài Mạc?” Tôi lãnh thanh.

Khuôn mặt như bị bóp méo, xoay người rời đi, trước khi ra khỏi cửa còn bỏ lại một câu “Tao sẽ cho mày đẹp mặt!”

Ai sợ ai?

Đợi ông ta đi hẳn, tôi mới quay lại nhìn Cừu Nhạc.

Nhìn cậu mờ mịt, tôi biết tôi thiếu cậu rất nhiều giải thích.

“Đang nghĩ gì đấy?” Xem ra cậu còn chưa kịp tiêu hóa chuyện vừa rồi.

“Nghĩ có phải em đã chết hay chưa.” Cậu ngốc lảng.

“Nói bậy bạ cái gì hả?” Tôi duỗi tay.

“Hôm nay anh lạ lắm, không giống anh chút nào, trước kia cho dù anh có tốt với em, anh cũng không như vậy.” Cậu vừa buồn vừa nói.

Tôi dừng lại, tôi thật là tệ đến vậy sao?

“Anh...” Tuấn Hoa ở một bên cũng ngây dại.

“Á Nhạc, em có muốn biết chuyện của tôi không?”

Cậu gật đầu, rồi mới chần chừ nói “Nếu anh muốn nói.”

Tôi hít sâu một hơi.

“Có lẽ nói ra sẽ tốt hơn, là những điều tồi tệ trong suốt hơn mười năm qua, em sẵn lòng để tôi chia sẻ không?”

Cậu gật đầu lia lịa.

“Hoa, em cũng ngồi xuống nghe đi, em sẽ biết anh của em không tốt đẹp như em nghĩ đâu.” Tôi cười bất đắc dĩ.

“Mẹ của anh bị ba anh bức điên, rồi tự sát mà chết. Khi anh tám tuổi, chỉ vì muốn trả thù ba mà mẹ ném anh xuống biển, hòng mong Mạc gia tuyệt hậu, nhưng sau đó, anh đã được cứu, mà ba cũng rất sợ những người phụ nữ khác cũng sẽ như thế, cho nên mới làm cho mấy người đó sinh thêm con, tránh tuyệt hậu.”

Hai người bọn họ đồng thời run lên.

“Kì thật cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm, bọn họ rất ít khi quản anh. Tuy nhiên, cũng không phải là mặc kệ hoàn toàn. Khi học trung học, anh phát hiện khuynh hướng khác thường của mình, cũng đã thổ lộ với một bạn học, mà người đó cũng đồng ý.

Bọn anh qua lại cực kì thuận lợi, chẳng ai hoài nghi quan hệ của bọn anh cả, hơn nữa, anh và cậu ấy còn chưa đi xa một bước nào. Có lẽ vì bọn anh vẫn còn nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ là hôn môi hoặc vuốt ve an ủi thôi. Nhưng không biết vì sao, ba biết được quan hệ của bọn anh, đưa cho cậu ấy một ít tiền, bắt cậu ấy rời xa anh.

Nhà cậu ấy rất nghèo, hóa ra cậu ấy đồng ý quen anh cũng chỉ bởi vì nhà anh có tiền, có thể giúp đỡ cậu, thế nên khi ba cho cậu tiền, cậu không nói hai lời liền nhận lấy.

Anh rất đau lòng, vì dù sao đó cũng là mối tình đầu của anh. Ngay thời điểm anh đau đớn nhất, ngay khắc đó, anh đã không khống chế được mà phong bế mọi cảm tình.

Sau này, khi một sao nữ cứ tự bám dính lấy anh, anh không cự tuyệt, nhưng cũng không thân thiết, chỉ duy trì mối quan hệ như bạn bè bình thường, bởi anh vốn không có nửa điểm hứng thú với phụ nữ, anh chỉ muốn xem rốt cuộc mấy người đó coi trọng anh là vì cái gì. Cũng không nằm ngoài dự đoán, không có gì hơn là muốn tiền của anh để tha hồ mà tiêu xài, tài năng của anh đủ cho bọn họ đổi đời, nhưng cuối cùng vẫn luôn bị lạnh lùng của anh dọa sợ, hoặc cũng có thể đã đạt được mục đích mà đi tìm tân hoan khác.”

Tôi dừng một chút, thấy bọn họ rơm rớm mắt rồi.

“Này, đừng khóc chứ, anh nói đâu phải để hai đứa khóc, hãy nhớ anh mà hai đứa biết, không phải tốt đẹp như thế đâu...” Tôi nhẹ nhàng lau nước mắt đang không ngừng lăn xuống trên má cậu, khẽ cười.

Cậu cứ đau lòng vì tôi. Sao lại không nghĩ chính mình là thân cô nhi, lại còn bị tôi cự tuyệt đến thê thảm như vậy nữa?

“Vô luận như thế nào, em vẫn yêu anh.” Cậu cười một cái thật to “Anh là đồng tính không phải rất tốt sao? Em sẽ không sợ người phụ nữ nào cướp mất anh đi.”

“Anh... Em không biết...” Tuấn Hoa chịu không ít đả kích.

“Hoa, này còn chưa tính là gì cả.” Tôi nhướn mày.

Tôi cầm tay Á Nhạc, bốn mắt nhìn nhau.

“Anh vẫn không dám thừa nhận là anh yêu em, vì anh sợ đi kèm với thẳng thắn là phản bội, anh sợ anh sẽ không chịu được em phản bội, nên anh không nói với em, làm cho em tổn thương quá sâu. Anh rất ích kỉ, chẳng nghĩ gì cho em. Mấy nay anh phiền não là vì ba biết chuyện của chúng ta, thế nên anh mới đau đầu, không phải như suy nghĩ của em đâu.”

“Kia... Anh đang nói...” Đôi môi cậu run rẩy.

“Em muốn anh nói câu kia mà, có phải không?” Tôi ghé sát vào tai cậu, lấy thanh âm chỉ có hai chúng tôi nghe được “Anh yêu em.”

Cậu há miệng, phản ứng quá sức bất ngờ.

“Nếu em thật sự rời khỏi anh, anh không biết mình sẽ biến thành như thế nào đây. May là anh bảo Hoa ở gần trông coi em, không cho người của ba anh tiếp cận, nếu không...” Tôi cúi đầu hôn cậu, thật lâu mới buông ra “Anh không dám nghĩ nữa.”

“Anh nói là anh yêu em?” Cậu cười ngây dại, bộ dáng thật ngốc.

Mặt tôi cứng đờ “Anh sẽ không nói lại.”

“Em không nằm mơ chứ?” Tay cậu run run ôm tôi.

Tôi không nhịn được mà cười, nhéo mũi cậu một cái “Có đau không?”

“Aw! Đau mà!” Cậu cười xán lạn “Em thật sự không phải đang mơ... Nhưng em vẫn thích anh lãnh khốc một chút, cứ như hôm nay thì hơi sến quá...”

“Em...” Tôi cầm nín.

Tuấn Hoa một bên cười trộm.

“Anh à, em là nên rời đi, để lại nơi này cho hai người thôi.”

Hai mắt tôi đảo lộn, trừng mắt nhìn nó, tôi luôn yêu thương nó, thế mà giờ lại không biết lớn nhỏ là gì.

“Cừ Nhạc, tôi hỏi cậu chút nhé, anh của tôi... có mãnh không? Nhìn ông ấy như băng sơn, rất khó mà tưởng tượng trên giường ổng có bao nhiêu nhiệt tình nhỉ?”

Tôi thầm thở dài thườn thượt, hình tượng của tôi đúng là đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nhưng mà, đây có lẽ lại là chuyện tốt.

“Mãnh! Mãnh liệt cực kì!” Cậu đúng là gạt đầu không chút do dự, còn ôm lấy cổ tôi, nói “Anh ấy là của tôi, sau này chỉ có thể mãnh liệt với một mình tôi, ha ha.”

“Tên nhóc này!” Tôi trừng mắt nhìn cậu.

“Anh vừa nói yêu em đấy nhé, em nhất định sẽ không buông tay, nhất định sẽ ở bên cạnh anh, cho dù anh gây đến tận cổ em cũng không rời đi đâu.”

Cậu lại có chút bá đạo, giống y như lần thổ lộ liều lĩnh đó.

Tôi cười, từ tận thâm tâm mà mỉm cười.

Có cậu, sinh mệnh của tôi lại bắt đầu, cuộc sống càng thêm phong phú.

Tôi biết tôi có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu, cũng có thể an tâm mà thương yêu cậu. Những nỗ lực của cậu đã được trả giá không phải chỉ là tình yêu đơn phương nữa rồi. Tôi sẽ cố gắng bù gấp đôi cho cậu, làm cho cậu thật hạnh phúc. Có lẽ tôi sẽ cho cậu một chút hứa hẹn gì đó, nhưng hiện giờ tôi còn chưa nghĩ được điều tốt nhất.

Đột nhiên, tôi nhìn đến chiếc nhẫn ở ngón áp út.

Tôi biết điều cậu mong muốn nhất là gì.

Tôi không thể chờ nữa mà sẽ làm cho cậu ngạc nhiên nhé...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-bien-thai>